

(Pieczęć nagłówkowa jednostki)

Zawad

Pan(i) PA STONES POLSKA S

ul. Rowuolegia 76180

Data: 01.04.08

Sygn. akt: SK-P- EW/08/ 42-2190 Uzdolnowe

NIP 573-250-2330

**WEZWANIE II**

TERMIN DNIA: 11.04.2008

Wzywa się Pana(Panią) do osobistego stawiennictwa w dniu 11.04.2008 o godz. 11<sup>30</sup>

Pierwszym Śląskim Urzędzie Skarbowym w Sosnowcu przy ul. Braci Mieroszewskich 97, pokój Nr 13-14

(tel. 0327861122), w charakterze świadka biegłego (umacza-podejrzanego-sprawcy\*)

w sprawie wie zrozenia VAT-UE na II kw. (2007)

(wogole wie zrozenia) sprawa wie dotyczacy 2006 kw

tj. o czyn z art. 80 i 82 Kodeksu karnego skarbowego (t.j. Dz. U. z 2007 roku, Nr 111,

765z późn. zm.) Wezwany(a) powinien(na) przedłożyć: 2 del. VAT-7 na 04.05 i 06/20

wpisywać transakcje WNT o VAT-UE brak

**Stawiennictwo obowiązkowe**

VERTE

(imię i nazwisko, stanowisko służbowe)

**Wanda Lizurek**

---

**Od:** "PSUS Sosnowiec" <us2471@sl.mofnet.gov.pl>  
**Do:** "Wanda Lizurek" <wanda.lizurek@sl.mofnet.gov.pl>  
**Wysłano:** 17.kwi.2008 07:12  
**Dołącz:** ATT00017.htm  
**Temat:** Fw: odpowiedź na pismo SKP- EW/08

----- Original Message -----

**From:** Paweł Lechowski (itl)  
**To:** us2471@sl.mofnet.gov.pl  
**Sent:** Wednesday, April 16, 2008 5:14 PM  
**Subject:** odpowiedź na pismo SKP- EW/08

Częstochowa, 08.04.2008 r.

Naczelnik

Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego

Uprzejmie informuje, że deklaracja VAT UE za II kwartał 2007 r. firmy "PA STONES POLSKA " sp. z o.o. została przesłana do pierwszego śląskiego urzędu skarbowego 27.03.2008 r.

Jako osoba zajmująca się profesjonalnie sporządzaniem i wysyłaniem deklaracji, zazwyczaj terminowo realizuje ten zamiar ( sporządzania i wysyłania ) deklaracji ponad 100 razy miesięcznie, ponad 1200 razy rocznie. Tym razem zamiar ów nie został zrealizowany. Skoro podatnik zawarł ze mną umowę i powierzył mi sporządzanie i wysyłanie deklaracji podatkowych, to nie widzę powodu do nękania podatnika wezwaniami karno-skarbowymi. Podatnik po to zawarł umowę z profesjonalnym biurem rachunkowym - która została zgłoszona do tutejszego organu podatkowego - żeby się uchronić od skutków np. nieterminowego złożenia deklaracji. Posądzanie podatnika o czyn z art. 80 a par. 2 k.k.s. wykracza poza racjonalno-prawny tok rozumowania. W tej sytuacji działanie tutejszego organu jest ewidentnym nadużywaniem uprawnień urzędnika państwowego i działaniem na szkodę podatnika, co wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 231 par. 1 k.k. .

Paweł Lechowski

Pełnomocnik . firmy "PA STONES POLSKA " sp. z o.o

Kopia przesłanego wyjaśnienia :

Częstochowa, 27.03.2008 r.

Uprzejmie informuje, że nie było moim zamiarem nieterminowo złożyć deklaracje VAT UE za II kwartał 2007 r. firmy "PA STONES POLSKA " sp. z o.o. Jednakże w działalności każdego profesjonalisty (bez rozróżnienia na przedstawicieli organu lub podatników) zdarzają się nieumyślne "wpadki".

Proszę potraktować te sytuacje jako wypadek przy pracy bez

przypisywania mi umyślności.

**Paweł Lechowski**

PIERWSZY ŚLĄSKI  
URZĄD SKARBOWY  
w SOSNOWCU  
ul. Braci Mieroszewskich 97  
41-219 SOSNOWIEC  
(2)

Karta ..... 17

Sosnowiec, 2008-05-13

PSUS/SK- P/Rk – 54/ 2008

**POSTANOWIENIE**  
**o wszczęciu dochodzenia – śledztwa<sup>\*)</sup>**

W Sosnowcu, dnia 13 maja 2008r., Wanda Lizurek – oskarżyciel skarbowy w Pierwszym Śląskim Urzędzie Skarbowym w Sosnowcu, po zapoznaniu się z materiałami w sprawie: **niezłożenie w ustawowym terminie informacji podsumowującej VAT- UE za II kwartał 2007r. przez podatnika podatku od towarów i usług "PA STONES POLSKA" Sp. z o. o. z siedzibą w Częstochowie**

na podstawie art. 325b § 1 pkt 1 i 325e Kpk oraz art. 303, 305 §1 Kpk<sup>\*)</sup> w związku z art. 113 § 1 Kks,

**postanowił(a)**

1. wszcząć dochodzenie – śledztwo<sup>\*)</sup> o przestępstwo – wykroczenie<sup>\*)</sup> skarbowe z art. 80a § 2 kodeksu karnego skarbowego,

1. zarejestrować pod numerem **PSUS/SK- P /RK – 54 / 2008**

2. odpis niniejszego postanowienia przesłać

\*) .....

**UZASADNIENIE**

Dział Podatków Pośrednich Tut. Urzędu złożył wniosek w sprawie karnej skarbowej w którym stwierdzono, że "PA STONES POLSKA" Sp. z o. o., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew obowiązkowi określönemu w art. 100 ust.1 ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług ( Dz. U. Nr 54, poz.535 z późn. zm.)nie złożyła w ustawowym terminie do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego, **informacji podsumowującej VAT- UE za II kwartał 2007r.**

O wszczęciu dochodzenia zawiadomić (art. 305 § 4 kpk) składającego zawiadomienie o przestępstwie – wykroczeniu

\*) .....

Z UPOWIENIENIA NACZELNIKA  
Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego  
w SOSNOWCU  
OSKARŻYCIEL SKARBOWY

.....  
Wanda Lizurek  
(podpis)

\*) - niepotrzebne skreślić

# PIERWSZY ŚLĄSKI URZĄD SKARBOWY W SOSNOWCU

---

ul. Braci Mieroszewskich 97 41-219 SOSNOWIEC NIP 644-314-94-19	Centrala / Sekretariat www.isnet.katowice.pl/us/sosnowiec1s.htm	-tel. (0 32) 786 11 00 / (0 32) 786 12 00	Fax (0 32) 786 12 05 e-mail us2471@sl.mofnet.gov.pl
--	--	--	--

---

Sosnowiec, 2008-05-

**SK-P-600-RK- /08**

**Pierwszy Urząd Skarbowy  
w Częstochowie  
ul. Rolnicza 33  
42- 200 Częstochowa**

## WNIOSEK O DOKONANIE CZYNNOŚCI W RAMACH POMOCY PRAWNEJ

Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu na podstawie art. 118 a Kks, po zapoznaniu się z materiałami dochodzenia karnego skarbowego w sprawie SK-P-600-Rk -54/08 sprawie naruszenia przez "PA STONES POLSKA" Sp. z o. o. z siedzibą w Częstochowie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług t. j. o wykroczenie skarbowe z art. 80a § 2 Kks

### wnosi

o udzielenie pomocy prawnej poprzez ogłoszenie Panu Pawłowi Lechowskiemu, **prowadzącemu Biuro rachunkowe** z siedzibą w Częstochowie, ul. Średnia 11 , postanowienia o przedstawieniu zarzutów z dnia 13 maja 2008 roku oraz przesłuchanie go w charakterze podejrzanego o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 Kks przy zastosowaniu art. 9 § 3 Kks

### UZASADNIENIE

Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu prowadzi dochodzenie karne skarbowe w sprawie o wykroczenie skarbowe z art. 80a § 2 Kks Jak ustalono w/wym. działając na podstawie pełnomocnictwa z dnia 18.12.2006r. udzielonego przez V-ce Prezesa "Stones Polska " Joao Domingos Rogua de Oliveira, prowadzącego dokumentację księgową "PA STONES POLSKA" Sp. z o. o. i jest odpowiedzialny za naruszenie przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług ( Dz. U. nr 54 poz, 535 z późn. zm).

3.2  
4. P  
AG  
W związku z faktem, że podejrzany przebywa na terenie właściwości Waszego Urzędu zwracamy się z prośbą o wykonanie następujących czynności z udziałem podejrzanego

- ogłoszenie mu postanowienia o przedstawieniu zarzutów oraz o przesłuchanie w zakresie okoliczności objętych tym zarzutem,
- pouczenie podejrzanego o prawach i konsekwencjach treści art. 142 i n. Kks. w przypadku zgłoszenia przez podejrzanego wniosku, o którym mowa w art. 142 i n. Kks, Pan Paweł Lechowski winien uiścić kwotę 800,00 złotych tytułem kary grzywny za wykroczenie skarbowe z art. 80a § 2 Kks a także uiścić 94,00 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania na konto:

**Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu**  
**Narodowy Bank Polski O/Okręgowy w Katowicach**  
**Nr 49 1010 1212 0059 8822 3100 0000**

W przypadku ewentualnych wątpliwości wynikłych w toku czynności prosimy o kontakt telefoniczny pod numerem (032)786 11 22 (Wanda Lizurek).

*Z uwagi na upływ terminów procesowych prosi się o potraktowanie niniejszej sprawy jako pilnej.*

**Załączniki:**

- wnioski w sprawie karnej,
- postanowienie o wszczęciu dochodzenia,
- postanowienie o przedstawieniu zarzutów

US ŚĄSKI W SÓSNOWIE  
mgr Wanda Lizurek  
130502

PIERWSZY URZĄD SKARBOWY  
UL. ROLNICZA NR 33  
42-200 CZĘSTOCHOWA  
NIP 949-00-02-731

22

SK.600.RKA/15/08

Częstochowa 30-06-2008r.  
SKARBOWY W SOSNOWCU

Wpl.	2008-07-07	4
		29 299

Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy  
w Sosnowcu  
ul. Braci Miroszewskich 97  
41-219 Sosnowiec

- Pierwszy Urząd Skarbowy w Częstochowie w odpowiedzi na wniosek z dnia 14.05.2008r. ( data wpływu do tutejszego Urzędu 21.05.2008r.) Nr SK-P-600-RK-54/08 dot. udzielenia pomocy prawnej, informuje iż w sprawie p-ko **Paweł Lechowski** –
- w dniu 26.05.2008 wysłano wezwanie do w/w, wezwanie podjęto w dniu 29.05.2008,
  - w dniu 29.05.2008 wpłynęło do tutejszego Urzędu pismo od Kierownika Biura Rachunkowego Pawła Lechowskiego informujące, iż w/w przebywa obecnie poza granicami kraju, planowany powrót do pracy 09.06.2008r.,
  - w dniu 05.06.2008 ponownie wysłano wezwanie, wezwanie podjęto w dniu 20.06.2006r., na potwierdzeniu odbioru adnotacja " od 23.06. do 12.07. wyjazd zagranicę" podpis Paweł Lechowski,
  - w dniu 30.06.2008 wysłano kolejne wezwanie do zgłoszenia się w tutejszym Urzędzie w dniu 14.07.2008r.

Po wykonaniu czynności akta sprawy zostaną niezwłocznie zwrócone.

p.o. NACZELNIKA  
Pierwszego Urzędu Skarbowego  
w Częstochowie  
*Zbroński*  
mgr Dariusz Zbroński



Sosnowiec, 2008-07-10

Sygn. akt: SK-P-600-Rk. 54/08

Izba Skarbowa  
w Katowicach  
ul. Damrota 25  
40-022 Katowice

### WNIOSEK

#### przedłużenie dochodzenia

Przedkładając akta dochodzenia o sygn. **SK-P-600-RK. 54/ 08** w sprawie przeciwko Pawłowi Lechowskiemu (**Lechowski**), podejrzanemu o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 przy zastosowaniu art. 9 § 3 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy (t. j. z 2007r. Dz. U. Nr 111 poz. 765 z późn. zm.), działając w oparciu o przepis art. 153 § 2 Kks, Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu

**w n o s i :**

**o przedłużenie okresu dochodzenia w sprawie p-ko Pawłowi Lechowskiemu do dnia 30 września 2008 roku.**

### UZASADNIENIE

Na podstawie wniosku o ukaranie skierowanego przez Dział Podatków Pośrednich tut. Urzędu, postanowieniem z dnia 13 maja 2008 roku wszczęte zostało dochodzenie w sprawie niezłożenia przez Spółkę z o. o. "PA STONES POLSKA", z/s w Częstochowie, przy ul. Równoległej 76/80 – podatnika podatku od towarów i usług, do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu w terminie do 25 lipca 2007 roku informacji podsumowującej VAT-UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 roku, naruszając przez to przepis art. 100 ust. 1 ustawy z

3.  
4.  
dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), tj. popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 80 a § 2 Kks i przy zastosowaniu art. 9 § 3 Kks.

Nie zdołano przesłuchać w charakterze podejrzanego o popełnienie ww. czynu Pawła Lechowskiego, będącego pełnomocnikiem Spółki i prowadzącego jej księgi rachunkowe.

Ponieważ podejrzany Paweł Lechowski nie stawił się w tut. urzędzie, zwróconemu o pomoc prawną do Pierwszego Urzędu Skarbowego w Częstochowie. Z pisma Pierwszego Urzędu Skarbowego w Częstochowie z dnia 30.06.2008 wynika, iż podejrzany nie stawia się także do tamt. Urzędu, kolejny termin do stawienia się został wyznaczony na dzień 14 lipca 2008r. co spowoduje niemożność zakończenia postępowania w ustawowym terminie.

Mając powyższe na uwadze wniosek niniejszy uznać należy za uzasadniony.

OSKARŻYCIEL SKARBOWY

mer Wanda Lizurek

Z up. Naczelnika  
Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego  
w Sosnowcu

mgr Edyta Kłosprzak  
I-ca wiceprezenta

PIERWSZY ŚLĄSKI URZĄD  
SKARBOWY W SOSNOWCU  
02905  
Wpł. 20.07.2008  
Za!

# IZBA SKARBOWA W KATOWICACH

**Adres do korespondencji:**  
  
**Izba Skarbowa  
 w Katowicach  
 ul. Damrota 25  
 40-022 Katowice 27**

**\*identyfikator 001021234 \***  
**\*NIP: 954-13-02-993\***  
**\*telefony: 0-32-207-60-00**  
**0-32-788-60-00**  
**\* faxy: 0-32-207-60-10**  
**0-32-788-60-10**  
**\* e-mail: is@sl.mofnet.gov.pl**  
**kancelaria@isnet.katowice.pl**

Znak: PPIII2/ 610-1068 / 08 / PP

Katowice, 2008- 07 -28

## **POSTANOWIENIE o przedłużeniu dochodzenia na czas oznaczony**

Po zbadaniu akt sprawy nr RK 54 / 08 prowadzonej przez Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu przeciwko **Pawłowi Lechowskiemu** podejrzanemu o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (tekst jednolity Dz.U. nr 111 z 2007 r., poz.765 ze zmianami) działając na podstawie przepisu art. 153 § 3 Kks i art. 326 § 3 Kpk w związku z art. 122§ 1 pkt 2 Kks i 93 § 1 i 2 Kpk w związku z art. 113 § 1 Kks

### **Izba Skarbowa w Katowicach**

przedłuża dochodzenie na czas oznaczony **do dnia 30 września 2008 r.**

### **UZASADNIENIE**

Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu wszczął w dniu 13.05.2008 r. dochodzenie w sprawie o popełnienie przez Pawła Lechowskiego, będącego pełnomocnikiem i osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw księgowo - podatkowych Spółki z o.o. „PA STONES POLSKA” z siedzibą w Częstochowie wykroczenia skarbowego z art.80a § 2 kks, polegającego na niezłożeniu w ustawowym terminie do dnia 25.07.2007 r. informacji podsumowującej VAT-UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 r.

Finansowy organ postępowania przygotowawczego nie zakończył prowadzonego dochodzenia w terminie określonym w art.153 § 3 kks, ponieważ podejrzany nie zgłaszał się na kierowane do niego wezwania na adres Biura Rachunkowego oraz siedziby Spółki.

W związku z powyższym w dniu 13.05.208 r. zwrócono się na podstawie art.118 a kks do Pierwszego Urzędu Skarbowego w Częstochowie o udzielenie pomocy prawnej tj. wezwania do stawiennictwa i przeprowadzenia z Pawłem Lechowskim czynności procesowych.

W piśmie z dnia 30.06.2008 r. działający w ramach pomocy prawnej Pierwszy Urząd Skarbowy w Częstochowie poinformował, że ze względu na nieobecność podejrzanego nie zdołał przeprowadzić wnioskowanych czynności, w związku z informacją o powrocie podejrzanego z zagranicy w dniu 12.07.2008 r. wyznaczono nowy termin jego stawiennictwa w Urzędzie Skarbowym w dniu 14.07.2008 r.

Ze względu na powyższe Izba Skarbowa w Katowicach postanowiła pozytywnie rozpatrzyć wniosek Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu i przedłużyć prowadzone dochodzenie na czas oznaczony w celu:

- oczekiwania na zwrot akt wraz z odpowiedzią o realizacji wnioskowanych czynności z działającego w ramach pomocy prawnej Pierwszego Urzędu Skarbowego w Częstochowie,
- jeżeli podejrzany złoży w trybie art.142 § 1 kks wniosek o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności – rozpatrzenia go z uwzględnieniem spełnienia przez niego przesłanek zastosowania tego środka karnego, zawartych w treści art.143 § 1 kks,
- w sytuacji niedopełnienia przez podejrzanego warunków zastosowania instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności po wydaniu postanowienia w trybie art.147 kks, bądź zastosowania treści przepisu art.143 a kks - skierowania aktu oskarżenia do sądu,
- wykonania innych czynności adekwatnych dla trybu prowadzenia sprawy i niezbędnych dla zakończenia dochodzenia.

Z up. DYREKTORA  
IZBY SKARBOWEJ

mgr Grażyna Cerek-Raszyk  
Wiceprezessor

Do wiadomości:

- 1) Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu,
- 2) a/a.

PIERWSZY URZĄD SKARBOWY

UL. ROLNICZA NR 33  
42-200 CZĘSTOCHOWA  
NIP 949-00-02-731

UCPIA 3

Częstochowa 30-06-2008r.

SK.600.RKA/15/08

Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy  
w Sosnowcu  
ul. Braci Miroszewskich 97  
41-219 Sosnowiec

WYSTAWIŁO  
2008.07.2008  
m.j.

- Pierwszy Urząd Skarbowy w Częstochowie w odpowiedzi na wniosek z dnia 14.05.2008r. ( data wpływu do tutejszego Urzędu 21.05.2008r.) Nr SK-P-600-RK-54/08 dot. udzielenia pomocy prawnej, informuje iż w sprawie p-ko **Paweł Lechowski** –
- w dniu 26.05.2008 wysłano wezwanie do w/w, wezwanie podjęto w dniu 29.05.2008,
  - w dniu 29.05.2008 wpłynęło do tutejszego Urzędu pismo od Kierownika Biura Rachunkowego Pawła Lechowskiego informujące, iż w/w przebywa obecnie poza granicami kraju, planowany powrót do pracy 09.06.2008r.,
  - w dniu 05.06.2008 ponownie wysłano wezwanie, wezwanie podjęto w dniu 20.06.2006r., na potwierdzeniu odbioru adnotacja " od 23.06. do 12.07. wyjazd zagranicę" podpis Paweł Lechowski,
  - w dniu 30.06.2008 wysłano kolejne wezwanie do zgłoszenia się w tutejszym Urzędzie w dniu 14.07.2008r.

Po wykonaniu czynności akta sprawy zostaną niezwłocznie zwrócone.

p.o. NACZELNIKA  
Pierwszego Urzędu Skarbowego  
w Częstochowie  
*Zbroński*  
mgr Dariusz Zbroński

KOPIA 26

**PIERWSZY URZĄD SKARBOWY**  
UL. ROLNICZA NR 33  
42-200 CZĘSTOCHOWA  
Nr SK.600.RKS 94/08-02-731

WYŚLANO Częstochowa, 2008-08-29  
dnia 02.08.2008  
podpis... *NM*  
**Komisariat III Policji**  
**ul. Kiedrzyńska 98**  
**42-200 Częstochowa**

Na podstawie art. 150§2 kodeksu karnego skarbowego, Pierwszy Urząd Skarbowy w Częstochowie uprzejmie prosi o ustalenie miejsca pobytu i ewentualne doręczenie za zwrotnym potwierdzeniem odbioru wezwania:

**1/ P. Paweł Lechowski ur. 05.01.1963r. s. Jana, Jadwigi**  
**Zam. Częstochowa ul. Średnia 11**

W/w nie zgłasza się na wezwania Urzędu, co uniemożliwia prowadzenie postępowania karnego skarbowego.  
Jednocześnie uprzejmie proszę o zwrot do tutejszego Urzędu Skarbowego zwrotnego potwierdzenia odbioru wezwania.

**D. B. ACZELNIKA**  
Pierwszego Urzędu Skarbowego  
w Częstochowie  
*Zbroński*  
mgr Dariusz Zbroński

Sosnowiec, 2008- 05- 13

Sygn. akt: SK-P-600-Rk. -54/2008

**POSTANOWIENIE**

**o przedstawieniu zarzutów**

W Sosnowcu, dnia 13 maja 2008r. Wanda Lizurek – oskarżyciel skarbowy w Pierwszym Śląskim Urzędzie Skarbowym w Sosnowcu, uwzględniając dane zebrane w sprawie niezłożenia w ustawowym terminie informacji podsumowującej VAT – UE za II kwartał 2007 roku przez podatnika podatku od towarów i usług – "PA STONES POLSKA" Spółka z o. o. z siedzibą w Częstochowie, przy ul. Średniej 11, na podstawie art. 113 § 1 Kks w związku z art. 325a Kpk i art. 313 § 1 i 2 Kpk,

**postanowił:**

przedstawić Pawłowi Lechowskiemu (Lechowski), synowi Jana i Jadwigi, urodzonemu w dniu 05 stycznia 1963 roku,

**zarzut, że:**

w Sosnowcu, będąc pełnomocnikiem Spółki z o. o. "PA STONES POLSKA", z/s w Częstochowie, przy ul. Równoległej 76/80 – podatnika podatku od towarów i usług, zajmując się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarczymi, a w szczególności finansowymi tej osoby prawnej, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu w terminie do 25 lipca 2007 roku informacji podsumowującej VAT - UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 roku,

tj. popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 80 a § 2 Kks i przy zastosowaniu art. 9 § 3 Kks.

.....  
WANDA NACZELNIKA  
Urzędu Skarbowego  
w Sosnowcu  
NACZELNIK SKARBOWY

.....  
Wanda Lizurek

Treść postanowienia ogłoszono mi w dniu 23.05.2008..... oraz pouczone

o prawie żądania, do czasu otrzymania zawiadomienia o terminie zaznajomienia z materiałami postępowania przygotowawczego, podania ustnie podstaw zarzutów, a także sporządzenia uzasadnienia postanowienia na piśmie (art. 313 § 3 kpk w związku z art. 113 § 1 kks), w związku z tym *żądanie... na piśmie*

*podjęty... podpis*  
.....  
(podpis podejrzanego - podejrzaney)

Starszy Komisarz Skarbowy

*Bożena Depta*  
mgr Bożena Depta

Postanowienie z uzasadnieniem ogłoszono *ustnie* - doręczono \*  
podejrzanemu(ej)/jego (jej) obrońcy\* *07.10.2008* dnia..... Uzasadnienie  
znajduje się na karcie .....*50*..... akt .

Z PROSĄ O WYDANIE  
PRAWOZEGÓR...  
OSKARŻENIA SKARBOWY

*mgr Katarzyna Mazurek*  
.....



**PIERWSZY ŚLĄSKI URZĄD SKARBOWY**

UL. BOLEWICKA 97  
42-200 CZĘSTOCHOWA W A  
NIP 949-00-02-731

51  
Częstochowa 14-10-2008r.

Nr SK.600.RKA/15/08

PIERWSZY ŚLĄSKI URZĄD SKARBOWY W SOSNOWCU		
Wpł.	2008-10-16	6
Zal.	1202/4	

**Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy**  
**ul. Braci Mieroszewskich 97**  
**41-219 Sosnowiec**

dot. **Sygn. Akt. SK-P-600-RK-54/08**

Pierwszy Urząd Skarbowy w Częstochowie, w ślad za przesłanymi w dniu 25.09.2008 aktami karnymi skarbowymi p/ko Paweł Lechowski, przesyła w załączeniu odpowiedź z Komisariatu III Policji w Częstochowie, celem dołączenia do akt sprawy.

Załączniki:

- pismo z Komisariatu Policji

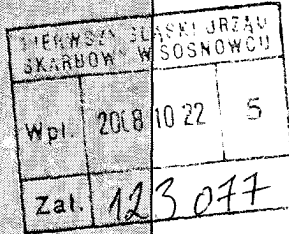
p.o. NACZELNIKA  
Pierwszego Urzędu Skarbowego  
w Częstochowie

*Dariusz Zbroński*  
mgr Dariusz Zbroński

# IZBA SKARBOWA W KATOWICACH

**Adres do korespondencji:**

**Izba Skarbowa  
w Katowicach  
ul. Damrota 25  
40-022 Katowice 27**



\*identyfikator 001021234 \*  
 \*NIP: 954-13-02-993\*  
 \*telefony: 0-32-207-60-00  
 0-32-788-60-00  
 \* faxy: 0-32-207-60-10  
 0-32-788-60-10  
 \* e-mail: is@sl.mofnet.gov.pl  
 kancelaria@isnet.katowice.pl

Znak: PPIII2/ 610-1407 / 08 / PP  
PPIII2/ 610-1068 / 08 / PP

Katowice, 2008- 10-21

## **POSTANOWIENIE o przedłużeniu dochodzenia na czas oznaczony**

Po zbadaniu akt sprawy nr RK 54 / 08 prowadzonej przez Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu przeciwko **Pawłowi Lechowskiemu** podejrzanemu o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (tekst jednolity Dz.U. nr 111 z 2007 r., poz.765 ze zmianami) działając na podstawie przepisu art. 153 § 3 Kks i art. 326 § 3 Kpk w związku z art. 122§ 1 pkt 2 Kks i 93 § 1 i 2 Kpk w związku z art. 113 § 1 Kks

### **Izba Skarbowa w Katowicach**

przedłuża dochodzenie na czas oznaczony **do dnia 1 grudnia 2008 r.**

## **UZASADNIENIE**

Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu prowadzi wszczęte w dniu 13.05.2008 r. dochodzenie w sprawie o popełnienie przez Pawła Lechowskiego, będącego pełnomocnikiem i osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw księgowo - podatkowych Spółki z o.o. „PA STONES POLSKA” z siedzibą w Częstochowie wykroczenia skarbowego z art.80a § 2 kks, w związku z art.9 § 3 kks, polegającego na niezłożeniu w ustawowym terminie do dnia 25.07.2007 r. informacji podsumowującej VAT-UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 r.

Działający w ramach pomocy prawnej Pierwszy Urząd Skarbowy w Częstochowie w dniu 23.09.2008 r. przesłuchał podejrzanego i przedstawił mu zarzut, do którego popełnienia podejrzany się nie przyznał, tłumacząc, że zaległą deklarację złożył w marcu 2008 r., a opóźnienie było spowodowane niemyślnie. Zgodnie z przysługującym mu prawem zażądał pisemnego uzasadnienia przedstawionych mu zarzutów.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej okoliczności sprawy Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu nie zakończył prowadzonego dochodzenia w terminie określonym w art.153 § 3 kks, dlatego Izba Skarbowa w Katowicach postanowiła przedłużyć prowadzone dochodzenie na czas oznaczony w celu:

- z uwagi na żądanie podejrzanego – pisemnego sporządzenia uzasadnienia przedstawionych mu zarzutów,
- w przypadku złożenia przez podejrzanego wniosku o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności – rozpatrzenia go po spełnieniu przez niego warunków zastosowania tego środka karnego określonych w treści art.143 § 1 kks tj. zapłaty kwoty kary grzywny oraz zryczałtowanych kosztów postępowania ,
- jeżeli podejrzanym nie zrealizuje przesłanek warunkujących dopuszczalność instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, chociaż wniosek taki złoży po wydaniu postanowienia w trybie art.147 kks, bądź zastosowaniu treści art.143 a kks - skierowanie aktu oskarżenia do sądu,
- wykonania innych czynności adekwatnych dla trybu prowadzenia sprawy i niezbędnych dla zakończenia dochodzenia.

Do wiadomości:

- 1) Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu,
- 2) a/a.

Z up. DYREKTORA  
IZBY SKARBOWEJ  
mgr ~~Grażyna Cerek-Raszyk~~  
Wicedyrektor

52



# KOMISARIAT POLICJI III W CZĘSTOCHOWIE

42-200 Częstochowa ul. Kiedrzyńska 98  
tel. 372-1586, 369-1511

Częstochowa, dn. 16.09.2008 r.

L.dz.KP-III-6374/08

PIERWSZY URZĄD SKARBOWY  
w CZĘSTOCHOWIE  
SEKRETARIAT

wpl.  
dnia 2008 -10- 03

nr pisma Pierwszy Urząd Skarbowy  
ul. Rolnicza 33  
42-200 Częstochowa  
=====

SK

Z

PIERWSZY ŚLĄSKI URZĄD SKARBOWY W SOSNOWCU		
Wpl.	2008-10-16	6
Zar.		

W odpowiedzi na Wasze pismo nr N.SK.600.  
RKS-54/08 dotyczące doręczenia wezwania dla Paweł Lechowski  
zam. Częstochowa, ul. Średnia 11 informuję, iż przedmiotowe  
wezwanie doręczono wymienionemu w/pokwitowaniem odbioru, które  
w załączeniu przesyłam.

Wyk: K.W. w 2 Egz.

=====

Egz. nr 1 - Adresat

Egz. nr 2 - A/A

KOMENDANT  
KOMISARIATU POLICJI III  
KMP W CZĘSTOCHOWIE

mgr inż. Jerzy GUZEK

Sygn. akt RM-54/08

**PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA PODEJRZANEGO**

Częstochowa dnia 23.09.2008 r. o godz. 13<sup>05</sup>

St. Urwisarz Skarbowy, Priscus Dęzik  
(Starszy Sędzia Sądowy)

z Pierwszego Urzędu Skarbowego w Częstochowie

z udziałem protokolanta Dvd. Różni  
(imię i nazwisko)

oraz \*)  
(wymienić osoby uczestniczące do udziału na podstawie art. 316 i 317 § 1 kpk)

przesłuchał niżej wymienionego(na) jako podejrzanego(ną) o czyn z art. § 2 kks  
§ 2 kks

Tożsamość podejrzanego(nej) stwierdzono na podstawie  dowodu osobistego PEW 368 245

wydatk 28.04.2004 r. przez Przewodniczącą Sądów Częstochowskich ew. 

6	3	0	1	0	5	0	3	7	3	8
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Podejrzaný(na) podał(a) następujące dane osobowe, po czym wyjaśnił(a):

imię, nazwisko i ewent. pseudonim oraz nazwisko rodowe Priscus Sędziowski

Imiona rodziców i nazwisko rodowe matki Yana Yadeniga z domu - Sędziowska  
Sędziowski

Data i miejsce urodzenia wr. 05.01.1963r. Częstochowa

Miejsce zameldowania na pobyt stały 42-22A Częstochowa ul. Średnia 11  
zamieszkania tu

Adres doręczeń w kraju (art. 138 kpk) tu

Obywatelstwo polski

Wykształcenie (także nazwa szkoły średniej lub wyższej) Wyższe - Adwokat Sędziowski  
a. magister Sądów Sędziowski

Stan cywilny (podać także ewentualną różnicę między stanem cywilnym a sytuacją faktyczną)  
Adwokat Sędziowski

Liczba dzieci i ich wiek Adwokat Sędziowski

Liczba osób pozostających na utrzymaniu i kim są te osoby dla podejrzanego(nej) Adwokat Sędziowski

Stan zdrowia (wady psychiczne i fizyczne, niepełnosprawność, braki ewent. choroby lub ich powikłowania)

Adwokat Sędziowski, nie pytałem czy był kiedyś psychicznie chory, nie odnotowałem  
odnotowałem - Adwokat Sędziowski

Zawód wyuczony odmalowania olejnego

Miejsce pracy lub źródło utrzymania jeżeli podejrzany(a) nie pracuje odmalowania olejnego

Zajmowane stanowisko służbowe lub wykonywana czynności odmalowania olejnego

Uposażenie lub zarobki miesięczne brutto wraz z dodatkiem i premią - roczną przedsiębiorstwa oraz obrót i dochód miesięczny - wysokość emerytury lub renty odmalowania olejnego

Miejsce poprzedniej pracy odmalowania olejnego

Stan majątkowy (w tym majątek nieruchomości, ruchomy większej wartości, u rolników inwentarz żywy i martwy) odmalowania olejnego

Służba wojskowa i przynależność do Wojsk. Kom. Uzupetnień odmalowania olejnego

Ordery i odznaczenia nie dotyczy

Słownek do pokrzywdzonego nie dotyczy

Poprzednia karalność i dane co do odbycia kary odmalowania olejnego

Zajęcie i dochód miesięczny współmieszkańca (osoby pozostającej we wspólnym pożyciu z podejrzanym(na)) odmalowania olejnego

Podejznanego pouczono o uprawnieniach określonych w art. 200 kpk i 301 kpk oraz o obowiązkach i konsekwencjach wskazanych w art. 74, 75, 138, 139 kpk, oraz o uprawnieniach określonych w art. 114§2 kks i art. 142§1 i 2 kks.

Fouczenie to otrzymałem na piśmie.

podpis nadzorcy

P. Paweł Lechowicz świadomy, że opisanym w dniu 13.05.2008 r. zaktualizowałem o funkcjonowaniu zarobku z dnia 13.05.2008 r. nie sporządzałem zarobku i nie wie o co chodzi,



6

Decyzowane jest w II kwartale 2007 wyjechać z opłaceniem 26.03.2008.  
wraz z innymi, do dnia końca marca zamierzeniem udziałem w sprawie  
i z decyzjami, powołaniem potrzeb profesjonalistę w prowadzeniu decyzji  
broniąca do innych kierownikom różnych decyzji dnia 12.03. w celu  
i w tym zakresie w szczególności upadłość, polegając na nie wyrażeniu talony  
informacji. Informacje zostały przygotowane materiały do P.S.U.S.  
i formularze z wyjątkiem, że nie były sprawy tj. należnym jest w razie  
Spółna została pismo z Kancelarii Kierownika Spraw Krajowych i dołączono  
do dotychczasowej informacji ze III kwartału 2006. Przez miesiąc by tam  
miał być i przez miesiąc, co wydało mi się niezrozumiałe.  
decyzji wyjechać do P.S.U.S. i formularze z dnia 08.03.2008. e. maila  
w lutym następująco, że to jest potrzebny do przedstawiania ze sprężeniem  
i wyrażeniu decyzji w sprawie, bo w tym zakresie profesjonalistę,  
i nie było, powodem do wyjazdu po wyłączeniu kandydatury  
Po tym e-mailu stałem się celem ataku ze strony sądownictwa,  
którym jedynie celem było po omówieniu stronach formularzy  
kandydatury kandydatów.

Omdwienie poprawek i uzupełnień w tekście protokołu. w sprawie takiej dokonano zmiany  
w kolumnie "i" "10.03"

*[Signature]*

Protokół odczytano.

Przesłuchanie zakończono dnia 23.03.2008

199. r. o godz. 16:45

.....  
(podsyłać całą, bez wyjątków w dalszym ciągu)

*[Signature]*  
(podsyłać całą)

Starszy Komisarz Skarbowy

*[Signature]*

*[Signature]*

.....  
(podsyłać całą)

.....  
(podsyłać całą)



Sygn. akt Exc-54/pz

**PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA PODEJRZANEGO** *czyż alabry*

Częstochowa dnia 23.03 ~~199~~ 2008 r. o godz. ....

z A. Harrison McHenry Polina Dore  
stanowisko, imię i nazwisko

z Pierwszego Urzędu Skarbowego w Częstochowie

z udziałem protokolanta Orzechowski  
(imię i nazwisko)

oraz) .....  
(wymienić osoby dozwolone do udziału na podstawie art. 319 i 317 § 1 kpk)

przesłuchał niżej wymienionego(ną) jako podejrzanego(ną) o czyn z art. 302 § 2 klasa

Tożsamość podejrzanego(nej) stwierdzono na podstawie decretu ordynacji AE 4 368 245

z dnia 28.07.2004 r. zawieszona Wojciech Ciwaj Nr ew. 

63	01	105	013	4318
----	----	-----	-----	------

Podejrzanym(ną) podał(a) następujące dane osobowe, po czym wyjaśnił(a) .....

Imię, nazwisko i ewent. pseudonim oraz nazwisko rodowe Polina Dore Harrison

Imiona rodziców i nazwisko rodowe matki .....

Data i miejsce urodzenia .....

Miejsce zameldowania na pobyt stały  
zamieszkania .....

Adres doręczeń w kraju (art. 158 kpk) .....

Obywatelstwo .....

Wykształcenie (także nazwa szkoły średniej lub wyższej) .....

Stan cywilny (podać także ewentualną różnicę między stanem cywilnym a sytuacją faktyczną) .....

Liczba dzieci i ich wiek .....

Liczba osób pozostających na utrzymaniu i kim są te osoby dla podejrzanego(nej) .....

Stan zdrowia (wady psychiczne i fizyczne, uszkodzenia itp. oraz ewent. choroby na ich skutek) .....

*[Handwritten signatures]*

Zawód wyuczony .....

Miejsce pracy lub źródło utrzymania jeżeli podejrzany(a) nie pracuje .....

Zajmowane stanowisko służbowe lub wykonywane czynności .....

Uposażenie lub zarobki miesięczne brutto wraz z dodatkiem i premią – rodzaj przedsiębiorstwa oraz obrót i dochód miesięczny – wysokość emerytury lub renty .....

Miejsce poprzedniej pracy .....

Stan majątkowy (w tym majątek nieruchomości, ruchomy większej wartości, u rolników inwentarz żywy i martwy) .....

Służba wojskowa i przynależność do Wojsk. Kom. Uzupelnień .....

Ordery i odznaczenia .....

Stosunek do pokrzywdzonego .....

Poprzednia karalność i dane co do odbycia kary .....

Zajęcie i dochód miesięczny współmałżonka (osoby pozostającej we wspólnym pożyciu z podejrzany(m)) .....

Podejznanego pouczono o uprawnieniach określonych w art. 300 kpk i 301 kpk oraz o obowiązkach i konsekwencjach wskazanych w art. 74, 75, 138, 139 kpk, oraz o uprawnieniach określonych w art. 144§2 kks i art. 142§1 i 2 kks.

Pouczenie to otrzymałem na piśmie.

*18.07.2016 321 kpk*

.....  
*18.07.2016 321 kpk*

P. Paweł Lechowski wypracował datę, licencję Audytora Świadczenia  
 z Centrum Adame Smitha (Gazeta Prawna Nr 8 z 11.01.2006), polskojęzyczny  
 - Polskiej przedsiębiorcy również w sprawie odwołania wyroku sądu okręgowego w Warszawie



przebiegającego, prowadzącego partyjną działalność. Odniesienie wydania literatury  
 do czasu, w którym...  
 Podjęto, w szczególności, że...  
 będzie...  
 a...  
 w...  
 to...  
 k...  
 podjęcie...  
 kierunek...  
 kierunek...  
 kierunek...  
 kierunek...  
 kierunek...  
 kierunek...

*[Handwritten signature]*

Omówienie poprawek i uzupełnień w tekście protokołu, na stronie 6 dokonano zmian  
 na stronie 7 "punkt", "słowo", "nieodpowiednie"

*[Handwritten signature]*

Protokół odczytano.  
 Przesłuchanie zakończono dnia 23.09.2008 199... o godz. 14<sup>15</sup>

(wzajemny udział w czynnościach)

*[Handwritten signature]*  
 (pełna nazwa)

Starszy Komisarz Skarbowy  
*[Handwritten signature]*  
 mgr Robert Depta

(pełna nazwa)

Sosnowiec, 2008-10-01

(pieczęć nagłówkowa jednostki)

Sygn. akt: SK-P-600-Rk. 54/2008

Pan

Paweł Lechowski

ul. Średnia 11

**42- 221 Częstochowa**

**UZASADNIENIE**  
**postanowienia o przedstawieniu zarzutów**

Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu - prowadząc dochodzenie pod sygnaturą **SK-P-600-Rk.54/2008** przeciwko Pawłowi Lechowskiemu, podejrzanemu o czyn z art. 80a § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy ( t. j. z 2007r.Dz. U. Nr 111 poz. 765 z późn. zm.), działając na podstawie art. 133 § 1 pkt 2 i art. 113 § 1 Kodeksu karnego skarbowego oraz art. 313 § 1 i zgodnie z art. 313 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), któremu ogłoszono w dniu 23.09.2008 roku zarzut, że: w Sosnowcu, będąc Pełnomocnikiem Spółki z o. o. "PA STONES POLSKA", z/s w Częstochowie, przy ul. Równoległej 76/80 – podatnika podatku od towarów i usług, zajmując się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarczymi, a w szczególności finansowymi tej osoby prawnej, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu w terminie do 25 lipca 2007 roku informacji podsumowującej VAT-UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 roku,

tj. popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 80 a § 2 Kks i przy zastosowaniu art. 9 § 3 Kks.

Na podstawie art. 313 § 3 i 4 Kodeksu postępowania karnego Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu postanowienie o przedstawieniu zarzutów

**uzasadnia:**

Podstawę wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie stanowiła informacja skierowana przez Dział Podatków Pośrednich tut. Urzędu, w której stwierdzono, że

Spółka z o.o. "PA STONES POLSKA", z/s w Częstochowie, przy ul. Równoległej 76/80 – podatnik podatku od towarów i usług, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), nie złożyła do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu w terminie do 25 lipca 2007 roku informacji podsumowującej VAT-UE o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 roku. Zgodnie z art. 100 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54, poz.535 z późn.zm.), podatnicy, o których mowa w art. 15, dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów w rozumieniu art.9- 12 lub wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów w rozumieniu art. 13, zarejestrowani jako podatnicy VAT UE, są obowiązani składać w urzędzie skarbowym informacje podsumowujące o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów, zwane dalej "informacjami podsumowującymi", za okresy kwartalne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu.

Informacja VAT-UE za II kwartał 2007r. została złożona do tut. Urzędu dopiero 27 marca 2008r.

*Stosownie do regulacji zawartej w art. 9 § 3 Kodeksu karnego skarbowego za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.*

*Znamię czynności wykonawczej wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 Kodeksu karnego skarbowego realizuje się przez niezłożenie w terminie właściwemu organowi informacji podsumowującej.*

Z przeprowadzonych czynności dochodzeniowych wynika, że osobą odpowiedzialną za zaistniałe zaniechanie odpowiedzialny jest Pełnomocnik Spółki z o.o. "PA STONES POLSKA" Paweł Lechowski bowiem w tym czasie tak na podstawie umowy jak i faktycznie zajmował się sprawami gospodarczymi Spółki.

Zebrany materiał dowodowy uzasadnia przedstawiony Panu w dniu 23.09.2008 roku zarzut popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 Kodeksu karnego skarbowego i przy zastosowaniu **art. 9 § 3 Kks.**



# PIERWSZY ŚLĄSKI URZĄD SKARBOWY W SOSNOWCU

ul. Brad Wieroszewskich 87  
41-219 SOSNOWIEC  
NIP 614-314-94-19

Centrum / Sekretariat    tel: 032 78 61 100  
032 78 61 200  
www.isint.katowice.pl/usl/sosnowiec/s.htm

Fax: 032 78 61 205  
e-mail: us247@sl.mofnet.gov.pl

Sosnowiec, 2008-10-31

SK-P-600-Rk. - 54/08

Pan  
Paweł Lechowski

ul. Średnia 11  
42-221 Częstochowa

Na zasadzie art. 113 § 1 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy (t.j. z 2007r. Dz. U. Nr 111, poz. 765 z późn. zm.) w związku z art. 334 § 2 oraz art. 387 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), **Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu zawiadamia**, że za pismem z dnia 31 października 2008r. przesłano do Sądu Rejonowego w Sosnowcu Wydział Grodzki akt oskarżenia p-ko Panu o wykroczenie skarbowe z art. 80a § 2 Kks i przy zastosowaniu art. 9 § 3 Kks.

Jednocześnie Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy zawiadamia, że zgodnie z art. 387 Kodeksu postępowania karnego:

1) do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono występki, może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego; jeżeli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru, sąd może, na jego wniosek, wyznaczyć mu obrońcę z urzędu;

2) sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie takiego wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator (oskarżyciel publiczny);

3) sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku oskarżonego od dokonania w nim wskazanej przez siebie zmiany;

4) przychyłając się do wniosku sąd może uznać za ujawnione dowody wymienione w akcie oskarżenia lub dokumenty przedłożone przez stronę;

5) jeżeli wniosek złożono przed rozpoczęciem rozprawy, sąd rozpoznaje go na rozprawie (art. 387 Kpk).



Sygn. akt: SK-P-600-Rk. 54/08

### AKT OSKARŻENIA

przeciwko: **Pawłowi Lechowskiemu ( Lechowski)** o wykroczenie skarbowe z art. 80a § 2 i przy zastosowaniu art. 9 § 3 ustawy z dnia 10 września 1999 roku - Kodeks karny skarbowy (t.j. z 2007r. Dz. U. Nr 111 poz. 765 z późn. zm.).

Na podstawie wyników dochodzenia prowadzonego pod sygnaturą SK-P-600-Rk. 54/07, Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu:

#### oskarża:

**Pawła Lechowskiego**, syna Jana i Jadwigi z d. (odmówił odpowiedzi), urodzonego 05.01.1963r. w Częstochowie, zamieszkałego i zameldowanego na pobyt stały w Częstochowie, przy ul. Średniej 11, obywatelstwa polskiego, o wykształceniu wyższym i zawodzie wyuczonym (odmówił odpowiedzi), stanu cywilnego- (odmówił odpowiedzi), posiadającego na swoim utrzymaniu (odmówił odpowiedzi), zatrudnionego w (odmówił odpowiedzi), otrzymującego wynagrodzenie, w wysokości (odmówił odpowiedzi).

k. 54

- nie karanego
- przebywającego na wolności,
- wobec którego środka zapobiegawczego nie stosowano,

#### o to, że:

w Sosnowcu, w terminie do dnia 25 lipca 2007r., będąc Pełnomocnikiem Spółki z o. o. "PA STONES POLSKA", z/s w Częstochowie, przy ul. Równoległej 76/80 – podatnika podatku od towarów i usług, zajmując się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarczymi, a w szczególności finansowymi tej osoby prawnej, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm. ), nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu informacji podsumowującej VAT-UE



o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007r.

**tj. popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 80 a § 2 Kks i przy zastosowaniu art. 9 § 3 Kks.**

Na podstawie z art. 24 § 1, art. 31 § 1 i art.469 kpk w związku z art. 113 § 1 kks oraz art. 155 § 1 kks sprawa podlega rozpoznaniu przez Sąd Rejonowy w Sosnowcu w postępowaniu uproszczonym.

### **UZASADNIENIE**

Podstawę wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie stanowiła informacja skierowana przez Dział Podatków Pośrednich tut. Urzędu, w której stwierdzono, że Spółka z o. o. "PA STONES POLSKA", z/s w Częstochowie, przy ul. Równoległej 76/80 – podatnik podatku od towarów i usług, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), nie złożyła do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu w terminie do 25 lipca 2007 roku informacji podsumowującej VAT-UE o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 roku. Zgodnie z art. 100 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54, poz.535 z późn. zm.), podatnicy, o których mowa w art. 15, dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów w rozumieniu art.9- 12 lub wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów w rozumieniu art. 13, zarejestrowani jako podatnicy VAT UE, są obowiązani składać w urzędzie skarbowym informacje podsumowujące o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów, zwane dalej "informacjami podsumowującymi", za okresy kwartalne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy z tego tytułu.

Informacja VAT-UE za II kwartał 2007r. została złożona do tut. Urzędu dopiero 27 marca 2008r.

*Stosownie do regulacji zawartej w art. 9 § 3 Kodeksu karnego skarbowego za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.*

*Znamię czynności wykonawczej wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 Kodeksu karnego skarbowego realizuje się przez niezłożenie w terminie właściwemu organowi informacji podsumowującej.*

Z przeprowadzonych czynności dochodzeniowych wynika, że osobą odpowiedzialną za zaistniałe zaniechanie odpowiedzialny jest Pełnomocnik Spółki z o. o. "PA STONES POLSKA" Paweł Lechowski bowiem w tym czasie tak na podstawie umowy jak i faktycznie zajmował się sprawami gospodarczymi Spółki.

k. 42-45

Przesłuchany w charakterze podejrzanego Paweł Lechowski nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych do protokołu wyjaśnieniach oświadczył, iż nie rozumiał zarzutu i nie wie o co chodzi. Następnie w obszernych wyjaśnieniach, przyznał, iż umowę o prowadzenie ksiąg ze Spółką "PA STONES" zawarł 18.12.2006r. i że informację VAT- UE za II kwartał 2007r. wysłał z opóźnieniem t. j. 26.03.2008r.

Jak wynika z materiału dowodowego, w dniu 10.10.2007r. Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy wystosował do Pana Pawła Lechowskiego Pełnomocnika "PA STONES" wezwanie PSUS/PP-OIUE-448/W/369/07/MWG do złożenia pisemnego wyjaśnienia w sprawie przyczyn niezłożenia za okres II kwartału 2007r. informacji podsumowującej VAT- UE.

W odpowiedzi na to wezwanie, Pełnomocnik Spółki w dniu 17.10.2007r. poinformował tut. Urząd, że nic nie wie o przyczynach niezłożenia informacji. Dopiero na wezwanie wystosowane do Spółki "PA STONES", z dnia 17.03.2008r. do stawienia się w charakterze sprawcy wykroczenia z art. 80a § 2 Kodeksu karnego skarbowego (odebrane przez Spółkę w dniu 20.03.2008r.), informacja podsumowująca VAT- UE za II kwartał 2007r. została złożona

w Pierwszym Śląskim Urzędzie Skarbowym w Sosnowcu.

Zgromadzony materiał dowodowy pozwala zasadnie przyjąć, że Paweł Lechowski jako Pełnomocnik Spółki dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 80a § 2 Kks i przy zastosowaniu art. 9 § 3 Kks. W tym stanie rzeczy wniesienie aktu oskarżenia należy uznać za uzasadnione.

**I. Lista osób podlegających wezwaniu na rozprawę:**

Oskarżeni:

- 1) Paweł Lechowski zam. 42- 221 Częstochowa ul. Średnia 11

**II. Wykaz Innych dowodów do ujawnienia i odczytania na rozprawie:**

k. 1-5

1/ Wniosek w sprawie karnej

k. 26-27

2/ Informacja VAT-UE za II Kw. 2007

k. 54

3/ Dane o karalności



WYROK NAKAZOWY  
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2008 r.

**Sąd Rejonowy w Sosnowcu w IX Wydziale Grodzkim w składzie**

Przewodniczący: SSR Ewelina Pałgan-Witek

Protokolant: Katarzyna Ducznałewska

po rozpoznaniu w postępowaniu nakazowym w dniu 8 grudnia 2008 r. sprawy z oskarżenia publicznego przeciwko

**Pawłowi Lechowskiemu /Lechowski/**

s. Jana i Jadwigi

ur. 03 stycznia 1963 r. w Częstochowie

oskarżonemu o to że:

w Sosnowcu w terminie do dnia 26 lipca 2007 r. będąc Pełnomocnikiem Spółki z o.o. „PA STONES POLSKA” z/s w Częstochowie przy ul. Równoległej 76/80 -podatnika podatku od towarów i usług zajmując się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarszymi, a w szczególności finansowymi tej osoby prawnej, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54 poz. 535 z późn. zm.) nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu: informacji podsumowującej VAT-Ui o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 r.,

tj. o czyn z art. 80 a § 2 k.k.s. przy zast. art. 9 § 3 k.k.s.

-orzeka-

- 1) uznaje oskarżonego Pawła Lechowskiego za winnego zarzucanego mu, a opisanego wyżej czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia skarbowego z art. 80 a § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 80 a § 2 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1 i § 3 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;
- 2) na podstawie art. 677 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1993 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych oraz wydatki w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych.

REPEREND SĄDOWY  
Katarzyna Ducznałewska  
Sekretarz

sprawie unikania podwoj-  
rod opodatkowania w za-  
szku 15 sierpnia 2001 r.;

onfederacją Szwajcarską  
kajonowania Mądzynato-  
JMPD) w Wiedniu, podpr-  
porozumieniem między  
z Republiką Węgierską, z  
la porozumienia podpisa-  
orzewna i funkcjonowania  
Szwajcarską, Republiką  
1998 r. w sprawie zmiany  
1 1993 r. w sprawie utwo-

enetycznia zmodyfikowa-  
wynosi i żywienia; od 8  
wazywać 25 lipca 2006 r.,  
ostwa w Unii Europejskiej,

nia, lecz część przepisów  
1003 r., 1 stycznia 2004 r.,  
Jni Europejskiej,  
ach staru cywilnego; od 8

nych; oraz niektórych m-  
l, w sprawie:  
k cywilnych (nowelizacja),  
cowlane oraz naturalnie w

zkód lotniczych; wszystkie  
nienia, wspierania zadań z  
narych ze środków pochod-  
z monopol państwa, trybu  
w na realizację zadań i ich

ranunków weterynaryjnych  
oraz hodowli i chowu ryb,  
zwotnej nad dziećmi i mło-

za od 8 sierpnia.

spawiedliwości była caroczną in-

ird. To wszystko jednak za miedzy,

tyk, niezadowolonych spraw karnych,

zasttręga minister Kurczuk. Choć

podawia specjalnego wyroku, i, o  
mieszają. ■

## Ministerstwo Finansów o raporcie NIK dotyczącym funkcjonowania urzędów skarbowych



# Urzednik opieszaly, ale za to przyjazny

JAN POROWSKI, DORADCA PODATKOWY Z OSWIECIMIA, WŁAŚCICIEL KILKU BIUR  
W POLUDNIOWEJ POLSCE

„Główna zasada strategii resortu finansów brzmi: urzędy przyjazne podatnikom. Mają być one partnerami pomagającymi w realizacji obowiązków podatkowych, a nie ograniczać się do stosowania represji karnej”.

Taką jest odpowiedź MF na nasze pytanie związane z zarzutami NIK, a dotyczące m.in. opieszłości pracy urzędników skarbowych.

W „Rz” 18 lipca pisaliśmy o efektach kontroli przeprowadzanej przez Najwyższą Izbę Kontroli w kilkunastu urzędach skarbowych w całym kraju. Wynika z niej m.in., iż urzędnicy pracują w skrajnie wolnym tempie, tak że wielu postępowani w ogóle nie zdąży rozpocząć przed upływem okresu przedawnienia.

Ministerstwo uznaje dane wskazane przez kontrolę NIK za nieprawidłowe. Jednocześnie jednak stwierdza, że w skontrolowanych przez Izbę urzędach już podjęto działania, które miały wyeliminować wskazane nieprawidłowości. Należy tu włączyć, jako konkretnie:

MF skierowało też wytyczne do wszystkich izb skarbowych, wskazując konkretność szybszego rozpoczęcia postępowani wyjaśniających i podatkowych wobec tych, których wyniki nie mają pokrycia w ujawnionych źródłach.

Ministerstwo nie zgodzi się jednak z samą NIK, że każde naruszenie prawa podatkowego powinno kwalifikować się jako przestępstwo skarbowe. Według przepisów kodeksu karnego skarbowego, Według art. 1 § 2 i 3

Z własnej praktyki wiem, że — w przeciwieństwie do twierdzeń NIK — zdarzało mi się wiele razy podzielić karę za likwidację czynu skarbowo-karnego, a nawet karę więzienia, jeżeli ktoś nie wiedział, czy wina wchodzi w zakres karnej odpowiedzialności karnej. Znalazłem zatem nieodpowiedzialność i nawet domagałem się kary. W tym celu wiele razy wchodziłem w skład komisji, w których sprawy podlegały mi, jakże często. Ja mam do stosu wspomnianych urzędów wiele przydatnych informacji, w których z druzgostkami zdarzało mi się napisać niepowtarzalny praktyczny bawem urzędnicy z zaskoczenia zakwalifikowali ich oszustami. Jednakowoż

k.k.s. nie każdy czyn zabroniony jest od razu przestępstwem lub wykroczeniem skarbowym.

Zgodnie z art. 1 § 3 s. odpowiedzialności karnej skarbowej podlega ten tylko, kto popełnił czyn sprzeczny z obowiązkiem, zagrożony karą przez ustawę. Musi być to czyn szkodliwy w stopniu większym niż znikomy i zawiniony.

MF podkreśla, że odpowiedzialność karna skarbową, inaczej niż podatkową, opiera się na zasadzie winy. Jest o niej mowa wprost w art. 1 § 3, który stanowi, że jeżeli zachowanie podatkowe zostało ocenione jako niezawinione, nie można przedstawić mu zarzutu popełnienia wykroczenia, czy przestępstwa skarbowego.

Jeśli mowa o karze skarbowej, nie należy natomiast przyjąć, że jeżeli ktoś nie wie, czy jego czyn jest przestępstwem, nie powinien być odpowiedzialny za niego. W przeciwnym

odpowiednio skarbowe. Dopiero do organów skarbowych oskazy ustalono, czy przepisy zostały naruszone z winy podatnika.

MF podkreśla, że kilka ma na celu przede wszystkim ochronę interesu skarbu państwa oraz jednolitość sądownictwa terytorialnego. Najważniejsza jest, aby uszczelnienie skarbowe było skutecznym i niezawinionym. Dlatego też przewiduje wiele różnych trybunałów pozwalających na zmniejszenie karności sprawy. Jedną z nich jest czynny żal, którego skutkiem jest brak możliwości wszczęcia postępowania karnego skarbowego, jeżeli sprawa zawładła organem sądownictwa i popełnieniu czynu niedozwolonego.

Dlatego też, zdaniem MF, stwierdzenie NIK, że do liczby spraw, w których nie wszczęto postępowania karnego, z względu na opieszłość organów skarbowych, nie odpowiada rzeczywistości.

Odnosząc się do zarzutu Izby dotyczącego dążeń do zmiany sytuacji, w których sprawy się przedawniły, MF zaznacza, że dominowały wśród nich wykroczenia o charakterze formalnym, m.in. rzeki, które mogły być wcześniej zakwalifikowane do przestępstwa o odrozwia wszczęcia postępowania, ze względu na znikomy stopień szkodliwości społecznej lub w postępowaniu mandatarnym.

W skierowanym do „Rz” wyświadczeniu MF zaznacza też, że do innych zarzutów NIK odnieść się dopiero wtedy gdy uzyska zgodę na udostępnienie materiałów przekazanych specjalnej komisji opinijowej powołanej do zbiorstwa informacji o funkcjonowaniu jednostek administracyjnych, w tym o sposobie postępowania w budownictwie, w tym o sposobie postępowania i mechanizmach.

Rzeczpospolita

## Sejm uchwalił

# Pożyczki kas chorych nie będą umarzane

Posłowie zmodyfikowali wczoraj, zgodnie z sugestiami Senatu, ustawę z 12 czerwca o spłacie pożyczek udzielonych w 2000 r. kasom chorych z budżetu państwa.

Wykreślili z niej punkt pozwalający ministrowi finansów, w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, umorzyć pożyczkę.

„Umorzenie pożyczki udzielonej kasom chorych oznacza niewywiązanie się z zaciągniętych zobowiązań wobec budżetu państwa, co godzi w interesy finansowe państwa i przyrzeczone państwu i przyrzeczone państwu, lecz także obywatelom” — argumentował Senat.

Dodał też, że umożliwienie postępowania się umorzeniem jako kryterium immunitas, stanowi pozorną ochronę interesów obywateli — pacjentów, godzi w nich samych. Posłowie natomiast podnieśli ten problem.

W efekcie ustawy dotyczącej i wyłączenia z niej kas chorych. Wymaga to jednak podjęcia przez Sejm uchwały.

Prace Komisji

Częstochowa, 3 stycznia 2009 r.

Paweł Lechowski  
ul. Średnia 11  
Częstochowa

Sąd Rejonowy W Sosnowcu  
IX Wydział Grodzki  
Ul. Kaliska 7  
41-200 Sosnowiec

Sygn. akt IX Ks 53/08

### **Sprzeciw oskarżonego od nakazu karnego i odpowiedź na akt oskarżenia**

Na podstawie art. 506 par. 1 k.p.k., wnoszę sprzeciw od doręzonego mi w dniu 2 stycznia 2009 r. nakazu karnego wydanego przez Sąd Rejonowy W Sosnowcu, Wydział IX Grodzki sygn. akt IX Ks 53/08  
oraz

na podstawie art. 338 par 2 k.p.k. wnoszę odpowiedź na akt oskarżenia doręczony mi w dniu 2.01.2009 r.

#### Uzasadnienie

Jako sprawca wykroczenia zawinionego nieumyślnie zarzucam oskarżycielowi automatyzm i brak staranności w stosowaniu prawa karno-skarbowego polegający na tym, że:

- w bezpośrednim zamiarze (*dolus directus*) sporządził akt oskarżenia bez sprawdzenia czy przepis ustawy wyraźnie przewiduje odpowiedzialność karną za taki czyn, naruszając kardynalną zasadę *nullum crimen sine culpa*, która została zawarta w przepisie art. 1 par 3 k.k.s.,
- posłużył się wytrychem językowym: *zebrany materiał dowodowy uzasadnia*, a w treści aktu oskarżenia w istocie **nie zawarł uzasadnienia winy i zamiaru popełnienia wykroczenia** – chociaż miał świadomość, że czyn z art 80a par 2 polegający na niezłożeniu informacji podsumowującej w terminie może być popełniony wyłącznie umyślnie,
- odpowiedzialność karna, umyślność zachowania się sprawcy, odnosząca się także do przestępstw i wykroczeń z zakresu obowiązków podatkowych jest wywodzona z samego faktu zaistnienia znamion strony przedmiotowej danego czynu skarbowego,
- nie odniósł się do wyjaśnienia złożonego w materiale dowodowym,
- nie zachował w postępowaniu przygotowawczym zasady obiektywizmu co wynika z art. 4 k.p.k., zgodnie z którym organy

- prowadzące postępowanie karne są zobowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego,
- poniechał uzasadnienia szkodliwości społecznej czynu,
  - nadużywając prawa próbował wyłudzić 800 zł jako karę pieniężną za nieudowodnione „wykroczenie”,
  - skierował akt oskarżenia do niewłaściwego miejscowo sądu grodzkiego,

natomiast Sądowi Rejonowemu w Sosnowcu, Wydział IX Grodzki zarzucam rażącą obrazę prawa materialnego polegającą na :

- wydaniu wyroku zaocznego w trybie art. 479 § 1 k.p.k., chociaż nie było przesłanek warunkujących,
- naruszeniu art. art. 338. [Doręczenie oskarżonemu odpisu aktu oskarżenia] i przepisów o doręczeniach sądowych
- naruszeniu konstytucyjnego prawo do obrony wyrażonego w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP
- naruszenie praw obywatelskich zagwarantowanych MIĘDZY NARODOWYM PAKTEM PRAW OBYWATELSKICH I POLITYCZNYCH
- kompletne lekceważenie kwestii udowodnienia winy,
- zadowolenie się ustaleniem sprawstwa,
- automatyczne przyjęcie za pewnik ustaleń finansowego organu dochodzenia,
- zaniechanie wstępnego badania sprawy i czynności kontroli warunków aktu oskarżenia

### **O tym, jak bardzo można uprościć postępowanie uproszczone**

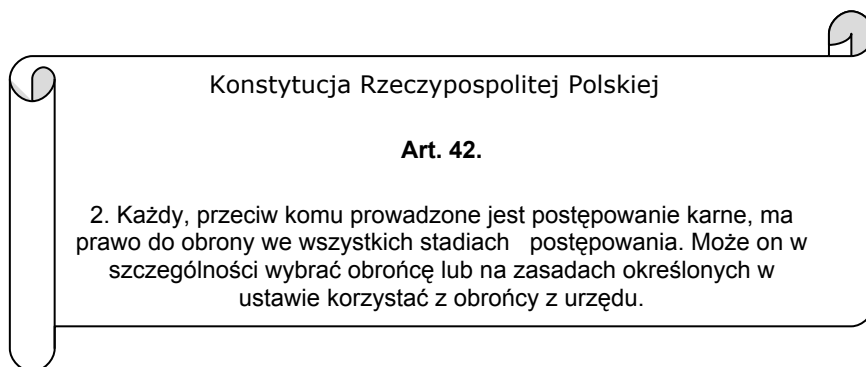
**Nie ma możliwości wydania wyroku zaocznego w sytuacji, gdy oskarżony, w postępowaniu uproszczonym, nie będąc zawiadomiony o rozprawie nie stawiał się na nią.**

Rozważania na ten temat wypada rozpocząć od przypomnienia zasady wyrażonej w art. 468 k.p.k. Przepis ten, wskazuje, że postępowanie uproszczone jest trybem szczególnym pierwszego stopnia, czyli takim, w którym normuje się pewne kwestie procesowe, odsyłając w pozostałym zakresie do postępowania zwyczajnego, zasadniczego. Innymi słowy, w sprawach podlegających trybowi uproszczonemu, o którym możemy w gruncie rzeczy mówić tylko w odniesieniu do postępowania jurysdykcyjnego, zastosowanie mają przepisy zawarte w rozdziale 51

k.p.k., a jedynie w kwestiach nie unormowanych stosuje się przepisy o postępowaniu zwyczajnym.

Art. 479 § 1 k.p.k. natomiast umożliwia sądowi w postępowaniu uproszczonym pod nieobecność oskarżonego – o ile wystąpiły inne przesłanki, w tym m.in. doręczono mu wezwanie zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale 15 k.p.k. (art. 128–142 k.p.k.), a zatem w sposób bezpośredni, pośredni i zastępczy, przy zachowaniu reguły określonej w art. 353 § 1 k.p.k. – wydanie wyroku zaocznego (zob. wyrok SN z 19 września 2000 r., V KKN 358/00, LEX nr 50993; A. Ziębiński: Wyrok zaoczny w postępowaniu karnym, Palestra 2005, nr 5–6, s. 60). Sens językowy komentowanych przepisów jest jasny i stąd przepisy te nie wymagają wykładni o charakterze zasadniczym. Respektując ich znaczenie literalne, wolno powiedzieć, że przedmiotem regulacji art. 377 § 3 k.p.k. i art. 479 § 1 k.p.k. są następstwa nieusprawiedliwionej nieobecności oskarżonego na rozprawie głównej. Skoro tak, to – zgodnie z wyraźną dyrektywą zawartą w art. 468 k.p.k. – w postępowaniu uproszczonym zastosowanie ma norma wyrażona w art. 479 § 1 k.p.k. **Jest oczywiste, że możliwość wydania w takiej sytuacji wyroku zaocznego wchodzi w rachubę tylko w wypadku doręczenia oskarżonemu wezwania w każdy przewidziany w rozdziale 15 k.p.k. sposób, a więc również bezpośredni, kiedy osobiście kwituje odbiór wezwania na rozprawę, a także gdy pojawiły się pozostałe warunki (np. nie stawiał się również właściwie zawiadomiony obrońca).** Ujmując w art. 479 § 1 k.p.k. tak szeroko sposoby doręczania oskarżonemu wezwań, ustawodawca nie wprowadził żadnych zastrzeżeń.

**Każdy podejrzany ma prawo znać stawiane mu zarzuty oraz ich faktyczne podstawy.**



Artykuł ten ustanawia zasadę prawa do obrony: każdy przeciwko komu prowadzone jest postępowanie karne, ma prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania tj. od momentu przedstawienia zarzutów podejrzanemu lub przesłuchania osoby w charakterze



podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego aż do uprawomocnienia wyroku sądowego.

Zasada ta stanowi jedną z istotnych gwarancji praworządnego wymiaru sprawiedliwości. Posiada ona dwojaki charakter materialny i formalny. Umożliwia oskarżonemu, podejrzanemu oraz skazanemu prowadzenie osobistej obrony (obrona materialna), a także korzystanie z pomocy obrońcy, którym jest adwokat (obrona formalna). Zapewnienie prawa do obrony wymaga spełnienia wielu zasad procesowych, przede wszystkim umożliwienia oskarżonemu podejmowania wszystkich czynności procesowych, w ramach uprawnień przewidzianych dla stron, zmierzających do odparcia stawianych mu zarzutów.

**Prawo do obrony obejmuje udział oskarżonego w rozprawie głównej** i innych czynnościach procesowych, możliwość wypowiedzenia się o przeprowadzonych dowodach, przejmowania własnej inicjatywy, zaskarżania orzeczeń organów procesowych. Istotne znaczenie z punktu widzenia prawa do obrony ma zasada domniemania niewinności oskarżonego. Przyjęcie jej powoduje bowiem przekształcenie prawa do obrony w obowiązek obrony, wskutek czego oskarżony zostaje zwolniony z obowiązku dostarczenia dowodów w swojej własnej sprawie.

Potwierdzeniem tak ukształtowanej pozycji oskarżonego jest zakaz wymagania od niego aktywności

#### MIĘDZYNARODOWY PAKT PRAW OBYWATELSKICH I POLITYCZNYCH Dz. U. z 1977 r. nr 38, poz. 167)

Gdzie w części III **Artykuł 14** państwo nasze zobowiązuje się do:

3. Każda osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa ma prawo, na zasadach pełnej równości, co najmniej do następujących gwarancji:

- a) otrzymania niezwłocznie szczegółowej informacji w języku dla niej zrozumiałym o rodzaju i przyczynie oskarżenia;
- b) dysponowania odpowiednim czasem i możliwościami w celu przygotowania obrony i porozumienia się z obrońcą przez siebie wybranym;
- c) rozprawy bez nieuzasadnionej zwłoki;
- d) obecności na rozprawie, bronięcia się osobiście lub przez obrońcę przez siebie wybranego; do otrzymania informacji, jeżeli nie posiada obrońcy, o istnieniu powyższego prawa oraz posiadania obrońcy wyznaczonego dla niej w każdym przypadku, kiedy interesy sprawiedliwości tego wymagają, bez ponoszenia kosztów obrony w przypadkach, kiedy oskarżony nie posiada dostatecznych środków na ich pokrycie;

W naszym prawie postępowania karnego znalazły się następującego przepisy proceduralne dotyczące organizacji i przeprowadzenia części wstępnej rozprawy (wytłuszczyłem przepisy naruszone przez Sąd Grodzki w Sosnowcu):

**Art. 31. [Właściwość miejscowa sądu] § 1. Miejscowo właściwy do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu popełniono przestępstwo.**

**Art. 338. [Doręczenie oskarżonemu odpisu aktu oskarżenia] § 1. Jeżeli akt oskarżenia odpowiada warunkom formalnym, prezes sądu zarządza doręczenie jego odpisu oskarżonemu, wzywając go do składania wniosków dowodowych w terminie 7 dni od doręczenia mu aktu oskarżenia.** Jeżeli akt oskarżenia zawiera wniosek, o którym mowa w art. 335 § 1, jego odpis doręcza się ujawnionemu pokrzywdzonemu.

**§ 2. Oskarżony ma prawo wniesienia, w terminie 7 dni od doręczenia mu aktu oskarżenia, pisemnej odpowiedzi na akt oskarżenia, o czym należy go pouczyć.**

§ 3. Jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo ujawnienia tajemnicy państwowej, oskarżonemu doręcza się odpis aktu oskarżenia bez uzasadnienia. Uzasadnienie aktu oskarżenia udostępnia się jednak z zachowaniem rygorów określonych przez prezesa sądu lub sąd.

**Art. 339. [Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu] § 1.** Prezes sądu kieruje sprawę na posiedzenie, jeżeli:

- 1) prokurator złożył wniosek o orzeczenie środków zabezpieczających,
- 2) zachodzi potrzeba rozważenia kwestii warunkowego umorzenia postępowania,
- 3) akt oskarżenia zawiera wniosek, o którym mowa w art. 335.

§ 2. (uchylony).

§ 3. Prezes sądu kieruje sprawę na posiedzenie także wtedy, gdy zachodzi potrzeba innego rozstrzygnięcia przekraczającego jego uprawnienia, a zwłaszcza:

- 1) umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2–11,
- 2) umorzenia postępowania z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia,
- 3) **wydania postanowienia o niewłaściwości sądu lub o zmianie wskazanego w akcie oskarżenia trybu postępowania,**
- 4) zwrotu sprawy prokuratorowi w celu usunięcia istotnych braków postępowania przygotowawczego,
- 5) wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania,
- 6) wydania postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania lub innego środka przymusu,
- 7) wydania wyroku nakazowego.

**Art. 377. [Niezdolność oskarżonego do udziału w rozprawie] § 1.** Jeżeli oskarżony wprowadził się ze swej winy w stan niezdolności do udziału w rozprawie lub w posiedzeniu, w którym jego udział jest obowiązkowy, sąd może prowadzić postępowanie pomimo jego nieobecności, nawet jeżeli nie złożył jeszcze wyjaśnień.

§ 2. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w § 1, sąd zapoznaje się ze świadectwem lekarza, który stwierdził stan takiej niezdolności, lub przesłuchuje go w

charakterze biegłego. Stan niezdolności oskarżonego do udziału w rozprawie można stwierdzić także na podstawie badania niepołączonego z naruszeniem integralności ciała, przeprowadzonego za pomocą stosownego urządzenia.

§ 3. Jeżeli oskarżony zawiadomiony o terminie rozprawy oświadcza, że nie weźmie udziału w rozprawie, uniemożliwia doprowadzenie go na rozprawę albo **zawiadomiony o niej osobiście nie stawia się na rozprawę bez usprawiedliwienia, sąd może prowadzić postępowanie bez jego udziału, chyba że uzna obecność oskarżonego za niezbędną; przepis art. 376 § 1 zdanie drugie stosuje się.**

§ 4. Jeżeli oskarżony nie złożył jeszcze wyjaśnień przed sądem, można zastosować art. 396 § 2 lub uznać za wystarczające odczytanie jego poprzednio złożonych wyjaśnień.

§ 5. Jeżeli rozprawę przerwano lub odroczone wyznaczając nowy jej termin, sąd powiadamia o tym oskarżonego, a jeżeli oskarżony się stawia – przepis art. 375 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 6. Wyroku nie uważa się w tym wypadku za zaoczny.

**Art. 381. [Wywołanie sprawy]** Rozprawę główną rozpoczyna wywołanie sprawy. **Następnie przewodniczący sprawdza, czy wszyscy wezwani stawili się oraz czy nie ma przeszkód do rozpoznania sprawy**

**Art. 468. [Tryb postępowania]** W postępowaniu uproszczonym stosuje się przepisy o postępowaniu zwyczajnym, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

**Art. 469. [Przestępstwa rozpatrywane w trybie uproszczonym]** Sąd rozpoznaje w trybie uproszczonym sprawy, w których było prowadzone dochodzenie.

**Art. 470.** (uchylony).

**Art. 471.** (uchylony).

**Art. 472.** (uchylony).

**Art. 473.** (uchylony).

**Art. 474.** (uchylony).

**Art. 474a. [Rozpatrzenie wniosku oskarżonego o skazanie bez przeprowadzania postępowania dowodowego]** § 1. Wniosek oskarżonego, o którym mowa w art. 387 § 1, złożony przed rozprawą, sąd może rozpoznać na posiedzeniu.

§ 2. O terminie posiedzenia zawiadamia się strony, przesyłając im odpis wniosku.

§ 3. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo pokrzywdzonego lub oskarżyciela publicznego nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu wniosku, jeżeli spełnione są pozostałe warunki określone w art. 387.

§ 4. W razie rozpoznania wniosku na rozprawie przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

**Art. 475. [Doręczanie aktu oskarżenia] Jeżeli akt oskarżenia odpowiada warunkom formalnym, a sprawę skierowano na rozprawę główną, odpis aktu oskarżenia można doręczyć oskarżonemu łącznie z wezwaniem na rozprawę.**

**Art. 476. [Skład sądu] § 1. Sprawy w trybie uproszczonym sąd rozpoznaje jednoosobowo; sędzia ma prawa i obowiązki przewodniczącego. Przepisu art. 28 § 3 nie stosuje się.**

**§ 2. Prezes sądu okręgowego może zarządzić rozpoznanie sprawy w postępowaniu odwoławczym w składzie jednego sędziego.**

**Art. 477. [Niestawiennictwo oskarżyciela] Niestawiennictwo oskarżyciela nie tamuje toku rozprawy ani posiedzenia.**

**Art. 478. [Odczytanie aktu oskarżenia] Jeżeli w sprawie z oskarżenia publicznego nie bierze udziału w rozprawie oskarżyciel, akt oskarżenia odczytuje protokolant.**

**Art. 479. [Wyrok zaoczny] § 1. Jeżeli oskarżony, któremu doręczono wezwanie, nie stawi się na rozprawę główną, sąd może prowadzić postępowanie bez jego udziału, a jeżeli nie stawił się również obrońca – wydać wyrok zaoczny.**

§ 2. Jeżeli oskarżony nie stawił się na rozprawę, odczytuje się uprzednio złożone jego wyjaśnienia. Przepis art. 396 § 2–4 stosuje się odpowiednio.

**Art. 480. [Wniosek oskarżonego o odroczenie rozprawy] Rozprawy głównej nie można przeprowadzić w czasie nieobecności oskarżonego, jeżeli usprawiedliwiwszy swe niestawiennictwo wnosił o odroczenie rozprawy.**

**Art. 481. [Przepadek przedmiotów] Wyrokiem zaocznym można orzec tytułem środka zabezpieczającego jedynie przepadek przedmiotów.**

**Art. 482. [Sprzeciw od wyroku zaocznego] § 1. Wyrok zaoczny doręcza się oskarżonemu. W terminie 7 dni od doręczenia odpisu wyroku zaocznego oskarżony może wnieść sprzeciw, w którym powinien usprawiedliwić swoją nieobecność na rozprawie. Może on połączyć ze sprzeciwem wniosek o uzasadnienie wyroku na wypadek nieprzyjęcia lub nieuwzględnienia sprzeciwu.**

§ 2. Sąd nie uwzględni sprzeciwu, jeżeli uzna nieobecność oskarżonego na rozprawie za nie usprawiedliwioną. Na postanowienie to służy zażalenie.

§ 3. Uwzględnienie sprzeciwu powoduje ponowne rozpoznanie sprawy. Wyrok zaoczny traci moc, gdy oskarżony lub jego obrońca stawi się na rozprawę.

**Art. 483. [Rozpoznanie sprawy w trybie zwykłym] Jeżeli po rozpoczęciu przewodu sądowego okaże się, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, sąd za zgodą oskarżonego rozpoznaje sprawę w dalszym ciągu w postępowaniu zwykłym.**

Art. 484. **[Przerwa w rozprawie]** § 1. Każdorazowa przerwa w rozprawie może trwać nie dłużej niż 21 dni.

§ 2. **[** Jeżeli sprawy nie można rozpoznać w terminie wskazanym w § 1, sąd rozpoznaje sprawę w dalszym ciągu w postępowaniu zwyczajnym.

Sprawdzenie obecności ma istotne znaczenie dla dalszego biegu rozprawy. Sprawdzenie to obejmuje osoby zarówno wezwane, jak i zawiadomione o terminie rozprawy. Od stawiennictwa osób wezwanych oraz zawiadomienia osób uprawnionych do wzięcia udziału w rozprawie zależy **faktyczna możliwość przeprowadzenia rozprawy**. W wypadku niestawiennictwa stron lub przedstawicieli trzeba w pierwszej kolejności ustalić, czy zostali prawidłowo wezwani lub zawiadomieni o terminie rozprawy, a następnie czy swą nieobecność usprawiedliwili. **W razie braku dowodu prawidłowego doręczenia wezwania lub zawiadomienia rozprawa podlega odroczeniu**.

W sytuacji gdy akt oskarżenia odpowiada wymogom formalnym, oskarżonemu doręcza się akt oskarżenia wzywając jednocześnie do składania wniosków dowodowych w terminie 7 dni.

Doręczenie aktu oskarżenia dopiero na rozprawie, albo tak jak to robi Sąd Grodzki w Sosnowcu – po rozprawie – stanowiło ograniczenie mojego prawa do obrony.

Sąd Grodzki w Sosnowcu winny jest zaniedbania obowiązków wynikających z art. 338 par. 1 i 2 oraz art. 475 k.p.k.

Prawdopodobne jest także to, że w Sąd Grodzki mógł zaniechać wstępnego badania sprawy i sprawdzenia właściwości miejscowej.

Prezes sądu bada sprawę pod kątem właściwości miejscowej sądu i warunków formalnych. Sąd bada wstępnie sprawę tylko wtedy, gdy prezes zarządzi wniesienie jej na posiedzenie. Właściwość miejscowa pozwala na ustalenie, który z spośród sądów tego samego rzędu (właściwość rzeczowa) jest uprawniony i zobowiązany do orzekania w konkretnej sprawie. Właściwość miejscowa pozwala na ustalenie imiennego sądu uprawnionego i zobowiązanego do rozpoznania sprawy. Kodeks karny skarbowy nie reguluje właściwości rzeczowej i miejscowej sądów orzekających w sprawach o przestępstwo i wykroczenie skarbowe. Zgodnie z zasadą zawartą w art. 113 par. 1 k.k.s. właściwość sądu regulują przepisy k.p.k., które mają tu odpowiednie zastosowanie (art. 24-39 k.p.k.) Zgodnie Art. 31. § 1. k.p.k. miejscowo właściwy do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu popełniono

przestępstwo. Miejsce popełnienia przestępstwa jest podstawowym kryterium (kryterium I stopnia) dla określenia właściwości miejscowej sądu. Miejszem popełnienia czynu zabronionego jest miejsce, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. Zasada terytorialności unormowana została w art. 3 k.k.s. Użycie w tym przepisie spójnika „albo” nie oznacza dowolności (tak by było gdyby ustawodawca zastosował spójnik „lub”) lecz definiuje kryteria pomocnicze: miejsce gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. Zatem kryteria te jako kryteria pomocnicze stosuje się wtedy kiedy nie można ustalić podstawowego kryterium., którym jest miejsce popełnienia czynu zabronionego z art. 80 a par. 2 k.k.s. Skoro czynem przestępnym według PSUS było „zaistniałe zaniechanie” polegające na niezłożeniu informacji wewnątrzspółnotowej w terminie to miejscem dokonania tego czynu jest według zasady terytorialności siedziba sprawcy tego zaniechania, czyli biuro rachunkowe przy ul. Średniej 11 w Częstochowie.

**Każdy ma prawo się mylić. I każdy, a szczególnie osoby pracujące na odpowiedzialnych stanowiskach, musi uczyć się na własnych błędach.** Sąd Grodzki zajmując się sprawą ewidentnej pomyłki polegającej na „zaniechaniu”, sam się dopuścił wielokrotnego zaniechania:

1. kontroli warunków formalnych aktu oskarżenia,
2. wstępnego badania sprawy,
3. czynności związanych z organizacją przyszłej rozprawy,
4. nie sprawdził obecności na rozprawie i nie ustalił przyczyn niestawiennictwa.

Może teraz łatwiej będzie Sądowi zrozumieć skąd się biorą błędy w pracy wykonywanej przy wysyłaniu informacji. W pracy biurowej, polegającej na sporządzaniu i wysyłaniu dokumentów, kontroli terminów, zwrotek, pism itp. Jest to praca podobna do pracy w urzędach lub sądach, gdzie również następuje kontrola terminów, zwrotek, legitymacji, pism, prawomocności, wyznaczania sesji - i wielu, wielu innych spraw. Zarówno biura rachunkowe, urzędy skarbowe i sądy borykają się z hojnością ustawodawcy, który obdarzył nas jednymi z bujnie rozbudowanych procedur, z mnogością postępowań, różnorodnością dat i terminów, których należy dotrzymać - etc.

Chociaż liczba sędziów w Polsce jest jedną z większych w Europie, a liczebność personelu pomocniczego jest mniejsza niż w innych krajach europejskich pomyłki zdarzają się też w sądach. Jak wiadomo są to pomyłki różnego rodzaju, wśród których pomyłki biurowe należą do najprzyjemniejszych. Organ dochodzenia i sąd powinni zbadać czy księgowy działał w zamiarze niezłożenia informacji, czy też zaniechanie było wynikiem oczywistej pomyłki. Czyn z art 80a par 2 polegający na niezłożeniu informacji podsumowującej w terminie może być popełniony wyłącznie umyślnie. Zarzucam PSUS automatyzm i formalizm w stosowaniu prawa karno-skarbowego.

Z powyższych wywodów wynika, że jako człowiek i jako księgowy nie muszę być nieomylny. **Przepisy prawne nie nakazują bycia nieomylnym.** Nie wprowadzają takiego obowiązku. Wręcz przeciwnie. Chociaż wobec księgowego można przyjąć większe wymagania co do terminowości składania informacji, to równocześnie nie można pozbawiać go prawa do pomyłki polegającej na przeoczeniu terminu wysłania jakiegś informacji.

### **O tym, dlaczego w akcie oskarżenia nie znalazło się uzasadnienie winy i zamiaru popełnienia wykroczenia ?**

W akcie oskarżenia zabrakło odniesienia (pominięto) moje wyjaśnienia złożone 26.03.2008 r. oraz mail z dnia 8.04.2008 r. a z obszernych wyjaśnień złożonych w przesłuchaniu znalazło się tylko jedno zdanie: „...przyznał, iż umowę o prowadzenie ksiąg ze spółką „PA STONES” zawarł 18.12.2006 r. i że informacje VAT-UE za II kwartał wysłał z opóźnieniem t.j. 26.03.2008 r.

Umowę z PA STONES POLSKA sp. z o.o. zawarłem 18.12.2006 r. W pkt 2 a tej umowy znajduje się sprecyzowanie dotyczące tzw. formalnych obowiązków podatkowych, polegające na wypełnianiu i przekazywaniu deklaracji podatkowych, zeznań podatkowych oraz innych zobowiązań budżetowych przed obowiązkowym terminem ich złożenia. Na tej podstawie sporządzałem informacje wewnątrzspółnotowe, były to następujące informacje:

- 1) za IV kwartał 2006 r,
  - 2) za I kwartał 2007 r.
  - 3) za III kwartał 2007 r.
  - 4) za IV kwartał 2007 r.
  - 5) za II kwartał 2008 r.
  - 6) za III kwartał 2008 r.
- były to informacje wysłane w terminie

Ponadto złożyłem informacje za III kwartał 2006 r., Stało się to w momencie kiedy zorientowałem się po przejęciu księgowości, że ta informacja nie została złożona w terminie. Termin wysłania tej informacji przypadł na 25 października 2006 r. Wtedy także wysłałem pismo do naczelnika PSUSa. W piśmie tym wyjaśniałem powody opóźnienia w złożeniu tej informacji. Nie musiałem tego robić, gdyż sprawami spółki zajmowałem się dopiero od 18.12.2006 r., ale z **własnej woli** nie czekając na wszczęcie postępowania przesłałem do tego urzędu brakującą informację wraz z pismem wyjaśniającym ( z dnia 07.05.2007 r.), na które to pismo nie otrzymałem odpowiedzi. Wtedy ukarany mandatem został Prezes Spółki, co bardzo mnie zdziwiło, bo ten człowiek nie zajmował się informacjami wewnątrzspółnotowymi, ale robiła to poprzednia księgowa. PSUS ukarał mandatem osobę zupełnie niewinną, cudzoziemca, który nie rozumiał o co w tym wszystkim chodzi.

Informacje za II kwartał 2007 r. nie została wysłana przez zwykłe przeoczenie. Powinna znaleźć się na kontrolce wysyłkowej ale się tam nie znalazła. Być może dlatego, że właśnie w tym kwartale sporządziłem i wysłałem dodatkową informację za III kwartał 2006 r. , i w pamięci przesłoniło mi to właściwą informację kwartalną. Przyznaje się do tego, że pomyliły my się kwartały na co dowodem jest pismo, z 17.10.2007 r. , z którego ewidentnie wynika, że jako piszącemu chodziło mi o II kwartał 2006 roku, gdyż w tym kwartale nie miałem jeszcze podpisanej umowy z PA STONS, a „praca dla Stones Polska rozpoczęła się 18.12.2006, o czym tutejszy urząd był powiadomiony”.

Rocznie przesyłam do urzędów skarbowych 1200 deklaracji może więc zdarzyć się wypadek polegający na niewysłaniu czegoś.

Informacja za II Kwartał 2007 r. została natychmiast przesłana do PSUSa wraz z pismem, że nie było moim zamiarem nieterminowo złożyć informację. W akcie oskarżenia pominięto moje wyjaśnienia złożone 26.03.2008 r. oraz mail z dnia 8.04.2008 r.

Myślałem, że na tym sprawa się zakończy jednakże spółka dostała pismo z komórki karno skarbowej PSUSa identyczne jak to dotyczące informacji za III kwartał 2006 r. Prezes znowu musiałby tam jechać i płacić mandat co wydało mi się niesprawiedliwe, dlatego wysłałem do PSUSa w dniu 08.04.2008 r. maila, w którym wyjaśniłem, że to ja jestem odpowiedzialny za sporządzanie i wysyłanie deklaracji u podatnika, bo się tym zajmuje profesjonalnie i nie widzę powodu do nękania go wezwaniami karno-skarbowymi.

Wg słownika języka polskiego PWN

**przeoczenie** *n I*



1. rzecz. od przeoczyć.

2. *Im D.* ~eń

«opuszczenie czegoś, luka wynikająca z braku uwagi, z niedopatrzenia; błąd, niedokładność»

Pozostałe informacje wysłałem w terminie. Do dzisiaj było ich 7, w tym informacja za III kwartał 2006. **Nie miałem ani bezpośredniego, ani ewentualnego zamiaru żeby informacji nie wysłać. Moją wolą było właśnie te informacje sporządzać i wysłać.** W obliczu trudności, kiedy zorientowałem się, że za III kwartał 2006r. informacja nie została sporządzona, sporządziłem ją i wysłałem., bez wezwania urzędu skarbowego. Moje działanie było motywowane obowiązkiem i umową z podatnikiem. Takie złożyłem wyjaśnienie, do którego PSUS się nie odniósł w swoim akcie oskarżenia. Pominięcie wyjaśnień oskarżonego jest charakterystycznym dla PSUSa sposobem opisu czynu zabronionego, w którym dla uzasadnia aktu oskarżenia posługuje się określeniami i pojęciami spełniającymi rolę swoistych „wytrychów językowych” np. „z materiału dowodowego wynika”, albo „znamie czynności wykonawczej”. Dlatego w akcie oskarżenia nie znalazło się uzasadnienie winy i zamiaru popełnienia wykroczenia. Oskarżyciel w ogóle nie wykazał, że czyn był społecznie szkodliwy w stopniu większym niż znikomy oraz zawiniony.

Moje sprzeczne z prawem postępowanie przedstawiłem jako nieumyślne przeoczenie, którego nigdy nie można całkowicie uniknąć. W Polsce wysyła się co roku do urzędów około 500 mln wszelkiego rodzaju formularzy. Na pewno zdarza się tak, że któreś z tych deklaracji nie trafiają do urzędu w terminie, a nawet w ogóle nie są wysłane. **Gdzie tu jest szkodliwość społeczna, kiedy informacja wewnątrzspółnotowa, w ogóle nie związana z powstaniem zobowiązania podatkowego trafia do urzędu skarbowego później niż zwykle, urząd i tak informacje o transakcjach wewnątrzspółnotowych posiada i sobie z informacją od podatnika porównuje.** Nie wiemy co się takiego szkodliwego społecznie stało, że jeden z pół miliarda papierków trafił do PSUSa później niż zwykle.

W opisie czynu powinno znaleźć się powołanie na prawo do popełnienia błędu lub pomyłki, które to prawo wynika z natury ludzkiej i jej ułomności, oraz wpływa na postępowanie ludzi.

Wszyscy ludzie należący do gatunku *Homo Sapiens* temu prawu podlegają, także te osoby które mnie oskarżają. Tym właśnie tłumaczę, że w taki bezmyślny sposób postępują.

Oskarżyciel nie kwestionuje tego, że moje zachowanie nastąpiło w Częstochowie, zatem dla rozpatrywania tej sprawy właściwym miejscowo sądem powinien być sąd grodzki w Częstochowie.

## **Pogłębiona analiza winy umyślnej w kontekście doskonałości ludzi i rzeczy**

Przyznaje się do tego, że nawet przy zachowaniu należytej staranności zdarzają mi się pomyłki i błędy wynikające z zapomnienia. Jakże obce życiu może być założenie, że człowiek, ze swoją niedoskonałą naturą jako podatnik może osiągnąć najwyższą doskonałość, że będzie zawsze i wszędzie pamiętał o różnych formalnościach. Czy jest coś takiego u ludzi i rzeczy jak najwyższa doskonałość. Pojęcie doskonałości można rozumieć teoretycznie jako zupełność każdej rzeczy w swoim rodzaju, albo w znaczeniu praktycznym jako zdatność, dostateczność rzeczy do wszelakich celów. Doskonałość ta, jako właściwość człowieka, a więc wewnętrzna jest niczym innym jak talentem, a to, co go wzmacnia lub uzupełnia, zręcznością, której to zręczności mi najwyraźniej zabrakło. Sytuacja ta podobna jest do sytuacji łyżwiarza figurowego, którego upadek na lodzie jest szalenie emocjonujący i trwalej zapada w pamięć niż potrójny Axel Paulsen. Publiczność skarbową, która patrzy na moje występy elektryzuje się i podnieca, tak jak wtedy kiedy Marek Walczewski zapominał tekstu w spektaklu Krystiana Lupy. Między podatnikami a urzędnikami skarbowymi odbywa się nieustający ping-pong w grze na błędy i pomyłki.

Najwyższa doskonałość jest cechą boską, nazywa się ją doskonałością zewnętrzną. Śmiało można stwierdzić, że ani ludzie ani rzeczy takiej doskonałości osiągnąć nie mogą. W działaniach PSUSa też takiej doskonałości nie widzę, kiedy czytam, że PSUS została laureatem VI edycji konkursu „Urząd Skarbowy Przyjazny Przedsiębiorcy – 2008”, a potem czytam, że w 2007 r. izba skarbową uchyliła PSUSowi 112 wadliwych decyzji, WSA i NSA uchylił 10 takich decyzji, a roczna kwota nadpłat do zwrotu na skutek wadliwych decyzji podatkowych PSUSa wyniosła 7 653 tys. zł.

*Źródło: Rzeczpospolita z 21 października 2008 str 7-10.*

Naturalne następstwo prawa do błędu i pomyłki zostało zastąpione bezwzględna walką urzędu z obywatelem. Automatyzm karania pieniężnego jest przejawem żerowania na ludności, które ma na celu zwiększenie środków budżetowych i pochodnych od nich premii urzędniczych. System ten powstał w Sosnowcu pod zaborem rosyjskim w XIX w., a biurokracja skarbową PSUSa przejęła go od biurokracji carskiej.

To jest jakaś choroba trawiąca te państwo, że jego aparat skarbowy nie pracuje na rzecz rozwoju kraju, ale nastawiony jest na wykańczanie, bez różnicy czy chodzi o Romana Kluskę, czy o nauczycielkę, która podała błędny NIP i trafiła do sądu, czy o księgowego, który zapomniał wysłać informacje podsumowującą. Musimy zmienić sposób myślenia o państwie. Polska jest zżerana przez choroby trawiące instytucje, które istnieją dla samych siebie.

Urząd skarbowy traktuje mnie z automatu jak kryminalistę. Sąd grodzki, który teoretycznie powinien znaleźć winnego, kompletnie to lekceważy i automatycznie przyjmuje za pewnik ustalenia urzędników skarbowych.

## **O tym, że kwestia winy, leży poza zainteresowaniem finansowego organu dochodzenia i niestety także sądu karnego**

Spółecznie niebezpieczny czyn człowieka o ustawowych znamionach, bezprawny, i karalny może być uznany za wykroczenie bądź przestępstwo (karno-skarbowe) dopiero wówczas kiedy zostanie przez sprawcę zawiniony. Podstawowym fundamentem naszego prawa karnego jest zasada „nie ma przestępstwa bez zawinienia”. Czyn nie zawiniony przez sprawcę nie może pociągać za sobą odpowiedzialności karnej. Ustalenie więc stosunku psychicznego sprawcy do czynu, którego dokonał jest podstawą stwierdzenia winy.

Życie psychiczne człowieka składa się w zasadzie z dwóch podstawowych elementów: z woli i świadomości. W zależności od wzajemnego stosunku tych dwóch elementów ich istnienia lub ich braku możemy winę sprawcy podzielić na dwa zasadnicze rodzaje, na winę umyślną i winę nieumyślną.

### a) W i n a u m y ś l n a .

Zgodnie z założeniami kodeksu karnego skarbowego wykroczenie lub przestępstwo zawinione umyślnie zachodzi nie tylko wtedy, gdy sprawca chce popełnić czyn zabroniony, ale także wtedy, gdy możliwość popełnienia takiego czynu przewiduje i na to się godzi (art. 4 par. 2 k.k.s.). Widzimy więc, że przestępstwo zawinione umyślnie może występować w dwóch postaciach:

- 1) zamiaru bezpośredniego (tzw. dolus directus)
- 2) zamiaru ewentualnego (tzw. dolus eventualis)

Zamiar bezpośredni (dolus directus) zachodzi wtedy, gdy sprawca chce popełnić wykroczenie lub przestępstwo i je popełnia. Na przykład sprawca chce zabić człowieka, w tym celu strzela do niego z pistoletu i zabija go. Przy zamiarze bezpośrednim więc mamy do czynienia zarówno z wola sprawcy (chce zabić człowieka), jak i z jego świadomością (zdaje sobie sprawę z tego, że strzelając do człowieka powoduje jego śmierć). W takim przypadku mówimy, że sprawca dopuścił się zawinionego umyślnie zabójstwa w postaci zamiaru bezpośredniego.

Zamiar ewentualny (dolus eventualis) zachodzi wtedy, gdy sprawca ma świadomość, że może popełnić przestępstwo lub wykroczenie skarbowe i na popełnienie tego przestępstwa się godzi. Na przykład

sprawca podpala stodołę, wiedząc, że śpi w niej człowiek. Sprawcy nie zależy na śmierci człowieka śpiącego w stodole, jednakże podpalając stodołę, godzi się na tę śmierć. Sprawca odpowiada za śmierć tego człowieka, chociaż bezpośrednim jego zamiarem było podpalenie stodoły, nie zabicie człowieka; skoro jednak godził się na śmierć człowieka, tym samym dopuścił się zawinionego umyślnie zabójstwa w postaci zamiaru ewentualnego.

## b) w i n a n i e u m y ś l n a

Przestępstwo zawinione nieumyślnie zachodzi zarówno wtedy, gdy sprawca możliwość popełnienia czynu przewiduje, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że tego uniknie, jak i wtedy, gdy możliwości takiej nie przewiduje, choć powinien i może przewidzieć (art. 4par. 3 k.k.s.). Jak więc widzimy wina nieumyślna może pojawiać się w dwóch postaciach, a mianowicie w postaci:

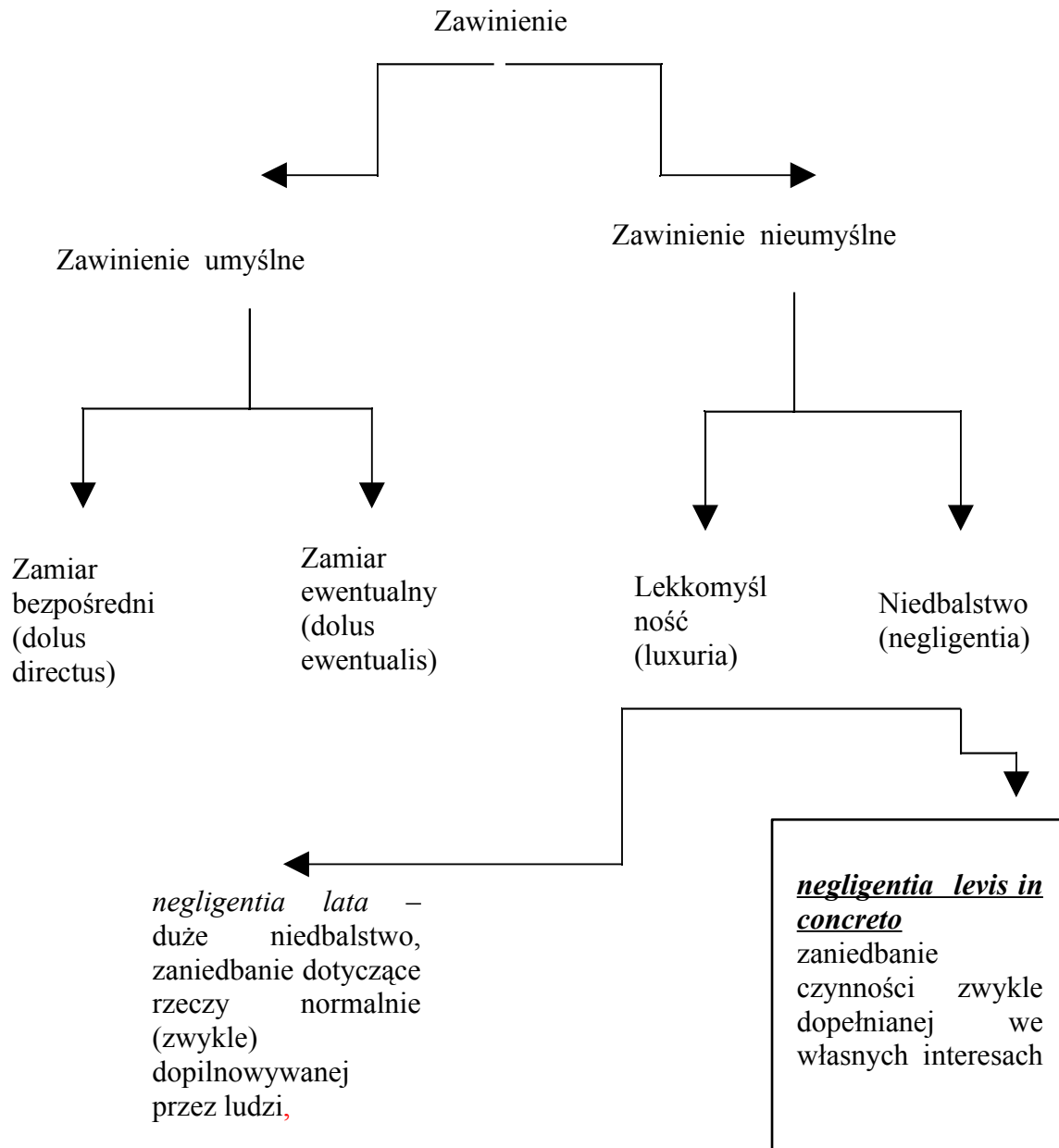
- 1) lekkomyślności (tzw. luxuria)
- 2) niedbalstwa (tzw. negligentia)

Lekkomyślność (luxuria) zachodzi wtedy, gdy sprawca mając świadomość możliwości nastąpienia wyniku przestępnego, bezpodstawnie przypuszcza, że go uniknie (a więc nie godzi się na jego nastąpienie, podczas gdy przy zamiarze ewentualnym sprawca na nastąpienie złego skutku się godzi), np. kierowca wie, że jedzie zbyt szybko, ale najzupełniej bezpodstawnie przypuszcza, że w razie potrzeby zdoła w porę zahamować, a w rezultacie powoduje wypadek. Przy lekkomyślności u sprawcy występuje tylko świadomość działania (przewiduje, że może popełnić przestępstwo), brak jest natomiast woli wywołania skutku przestępnego (żadnego skutku nie chce i z tym się nie godzi), sprawca przypuszcza, że w zaistniałej sytuacji uda mu się zażegnać skutek przestępny albo – inaczej – uda mu się uniknąć przestępstwa, lecz niestety myli się, jego rachuby zawodzą.

Niedbalstwo (negligentia) zachodzi wtedy, gdy sprawca w ogóle nie przewiduje skutku przestępnego, choć powinien i może go przewidzieć. Przy niedbalstwie zatem – inaczej niż przy lekkomyślności – sprawca nie uświadamia sobie tego (brak świadomości), że z jego zachowania może wyniknąć skutek przestępny lub że samo jego zachowanie może być przestępne. Samo jednak stwierdzenie braku świadomości nie wystarcza, aby zachowanie sprawcy uznać za przestępne. Do tego potrzeba (oprócz braku świadomości) stwierdzenia dalszych elementów zachowania sprawcy, którymi są powinność i realne możliwości przewidywania przez sprawcę, że z jego zachowania mogą

powstać skutki przestępne lub że jego zachowanie może być przestępne. Na przykład kierowca autobusu, wyjeżdżając za miasto, nie wie że pojazd, który prowadzi ma uszkodzone hamulce (brak świadomości), co przyczynia się do powstania wypadku. Jeżeli jednak stwierdzimy, że na kierowcy ciążył obowiązek dokładnego sprawdzenia hamulców (czego nie uczynił), jak również, że miał on pełną możliwość wykonania tego obowiązków (z czego nie skorzystał), to wówczas możemy takiemu kierowcy przypisać niedbalstwo. Zgodnie z artykułem 9 par. 3 kodeksu karno skarbowego, za przestępstwa i wykroczenia skarbowe odpowiada także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, a szczególnie finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. Odpowiedzialność ta jest identyczna z odpowiedzialnością sprawcy. Dotyczy ona również doradców podatkowych oraz właścicieli biur rachunkowych, aczkolwiek w praktyce nieczęsto się zdarza, aby doradca podatkowy lub pracownik biura rachunkowego ponosił taką odpowiedzialność. Odpowiedzialność karna skarbową jest najczęściej uzależniona od umyślności, to jest od popełnienia czynu zabronionego lub przynajmniej akceptacji możliwości popełnienia na skutek swojego działania lub zaniechania. Trudno sobie wyobrazić aby profesjonalny podmiot zajmujący się świadczeniem usług w powyższym zakresie postępował w taki sposób – oznaczałoby to dla niego de facto śmierć cywilną i pewną utratę klientów. Dlatego w przypadku czynu polegającego na niezłożeniu informacji nie może być mowy o zamiarze ewentualnym (*dolus eventualis*), lecz co najwyżej lekkomyślności lub niedbalstwie. Lekkomyślność (*luxuria*) bym wykluczył z tego względu, że musiałaby u sprawcy wystąpić świadomość możliwości nastąpienia wyniku przestępnego, tzn. musiałby wiedzieć że nastąpi przeoczenie. Pozostaje niedbalstwo (*negligentia*). Nie przewidywałem, że pomimo wprowadzenia systemu zapisów na kontrolkach wysyłkowych może dojść w tym konkretnym przypadku do pominięcia tej jednej wysyłki informacji wewnątrzspółnotowej. Doszło do zaniedbania wykonania dodatkowej czynności kontrolnej, kontrolki wysyłkowej. To, że nie złożyłem w terminie deklaracji, nie oznacza jeszcze, że od razu można mnie ukarać. Aby tak się stało, konieczne jest wykazanie, że zawiniłem. Warunkiem ponoszenia odpowiedzialności za czyn określany przez **kodeks karny skarbowy** (k.k.s.) jako wykroczenie lub przestępstwo skarbowe jest istnienie po stronie podatnika winy. Samo zatem naruszenie przepisów nie wystarczy. Jeśli przedsiębiorca nie składa na czas deklaracji podatkowej, nie oznacza to jeszcze, że jest

winny. Mogły bowiem nastąpić pewne okoliczności, które spowodują, że nie można będzie przypisać mu winy. Tym samym nie powinien za swoje przewinienie ponieść odpowiedzialności. Art. 1 k.k.s. mówi wyraźnie, że nie popełnia przestępstwa lub wykroczenia skarbowego sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu.



Schemat : Rodzaje zawinienia

Kodeks karno skarbowy wyraża zasadę, że odpowiedzialność karną ponosi się za przestępstwa i wykroczenia zawinione umyślnie. Za przestępstwa zawinione nieumyślnie można być pociągniętym do

odpowiedzialności karnej tylko wtedy, gdy ustawa wyraźnie na to zezwala. Jeśli zatem na podstawie całokształtu okoliczności sprawy dochodzimy do przekonania, że sprawca popełnił przestępstwo bądź wykroczenie z winy nieumyślnej (lekkomyślność lub niedbalstwo) **zawsze należy dokładnie sprawdzić czy przepis ustawy wyraźnie przewiduje odpowiedzialność karną za taki czyn.**

**Czyn z art 80a par 2 polegający na niezłożeniu informacji podsumowującej w terminie może być popełniony wyłącznie umyślnie.**

Przestępstwo lub wykroczenie skarbowe można popełnić umyślnie, a także – gdy kodeks tak stanowi – nieumyślnie. Umyślnie czyn zabroniony popełnia podatnik, gdy ma zamiar jego popełnienia, a więc wtedy, gdy chce to zrobić albo przewidując taką możliwość – godzi się na to. Nieumyślnie czyn zabroniony popełnia wtedy, gdy nie ma co prawda takiego zamiaru, ale na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach popełnia wykroczenie lub przestępstwo, mimo że możliwość taką przewidywał lub mógł przewidzieć.

Czyn z art 80a par 2 polegający na niezłożeniu informacji podsumowującej w terminie może być popełniony wyłącznie umyślnie.

Winę podatnikowi trzeba jednak udowodnić. Nie można z góry zakładać, że w każdym przypadku przedsiębiorca, który nie wypełnia pewnych obowiązków, jest winny. Na konieczność udowodnienia winy uwagę zwracają również sądy. W myśl zasady: wyższy szczebel sądowy – wyższa uwaga na literę prawa karnego.

Przykładowo **Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 maja 2002 r. (V KKN 426/00)** stwierdził, że winy nie można domniemywać: „Należy ją udowodnić, choćby na podstawie dowodów pośrednich, w drodze logicznego rozumowania z całokształtu zebranego materiału dowodowego. Niezbędne jest jednak **wykazanie na podstawie takiego materiału, że sprawca co najmniej godził się na możliwość popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwa (wykroczenia) skarbowego**”.

**V KKN 426/00** - postanowienie z dnia 23 maja 2002 r.

Wymagana przez przepisy dawnej ustawy karnej skarbowej (art. 4 u.k.s.) - podobnie zresztą, jak i obecnego kodeksu karnego skarbowego (art. 1 k.k.s.) - jako warunek odpowiedzialności karnej, umyślność zachowania się sprawcy, odnosząca się także do przestępstw i wykroczeń z zakresu obowiązków podatkowych, nie może być wywodzona z samego faktu zaistnienia znamion strony przedmiotowej danego czynu skarbowego. Nie można jej domniemywać, lecz należy ją udowodnić, choćby na podstawie dowodów pośrednich, w drodze

logicznego rozumowania z całokształtu zebranego materiału dowodowego. Niezbędne jest jednak wykazanie na podstawie takiego materiału, że sprawca co najmniej godził się na możliwość popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwa (wykroczenia) skarbowego.

[http://www.sn.pl/orzecznictwo/0209/1\\_1\\_3.html](http://www.sn.pl/orzecznictwo/0209/1_1_3.html)

#### **Postanowienie**

z dnia 23 maja 2002 r.

Sąd Najwyższy

**V KKN 426/00**

1. Wymagana przez przepisy dawnej ustawy karnej skarbowej (art. 4 u.k.s.) - podobnie zresztą, jak i obecnego kodeksu karnego skarbowego (art. 4 § 1 k.k.s.) - jako warunek odpowiedzialności karnej, umyślność zachowania się sprawcy odnosząca się także do przestępstw i wykroczeń z zakresu obowiązków podatkowych, nie może być wywodzona z samego faktu zaistnienia znamion strony przedmiotowej danego czynu skarbowego. Nie można jej domniemywać, lecz należy ją udowodnić, choćby na podstawie dowodów pośrednich, w drodze logicznego rozumowania z całokształtu zebranego materiału dowodowego. Niezbędne jest jednak wykazanie na podstawie takiego materiału, że sprawca co najmniej godził się na możliwość popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwa (wykroczenia) skarbowego.

2. Powierzenie obowiązków w zakresie rozliczeń podatkowych fachowym osobom trzecim nie znosi samo przez się odpowiedzialności podatnika w sferze prawa karnego skarbowego, ale pod warunkiem udowodnienia, że miał on jednak świadomość możliwości wadliwego rozliczenia i godził się na rozliczenie niezgodne z przepisami prawa podatkowego.

*OSNKW 2002/9-10/81, Biul. SN 2002/9/22*

**53330**

Dz.U.07.111.765: art. 4

Dz.U.84.22.103: art. 4

głosa aprobująca: Bieniak M. M.Podat. 2003/11/48

artykuł: Raglewski J. PUG 2004/12/23

Przewodniczący: sędzia SN T. Grzegorzczak (sprawozdawca).

Sędziowie: SN J. Szewczyk, SO (del. do SN) A. Tomczyk.

Prokurator Prokuratury Krajowej: J. Gemra.

Sąd Najwyższy w sprawie Janusza T., uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa określonego w art. 113 § 1 i art. 99 § 1 u.k.s., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 23 maja 2002 r., kasacji, wniesionej przez Urząd Kontroli Skarbowej w W. na niekorzyść Janusza T. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 stycznia 2000 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 kwietnia 1999 r.

oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, (...).

Janusz T. został oskarżony o to, że w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1994 r. w W., pełniąc funkcję prezesa jednoosobowego zarządu "Towarzystwa Finansowego" S.A., jako odpowiedzialny za prawidłowe rozliczanie się tej spółki z budżetem z tytułu zobowiązań podatkowych, "w wyniku zawartych umów (...) na udzielanie poręczenia i gwarancji spłaty kredytów zaciągniętych przez osoby dokonujące zakupów w systemie sprzedaży ratalnej, wbrew przepisowi art. 16 ust. 1 pkt 10b i pkt 25 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, wliczył w ciężar kosztów uzyskania przychodów wydatki (...) poniesione w związku z zawartymi umowami, przez co spowodował uszczuplenie należności podatkowych (...) za 1994 r.", tj. o czyn z art. 113 § 1 i 99 § 1 u.k.s. Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 1999 r. Sąd Rejonowy w W. uniewinnił oskarżonego od tego zarzutu, podnosząc, że brak podstaw do przyjęcia, by oskarżony naruszył przepisy ustaw wskazanych w art. 113 § 1 u.k.s., a ponadto, że brak też "podstaw dowodowych, by zarzucić oskarżonemu umyślność działania nakierowanego na uszczuplenie zobowiązań podatkowych". W wyniku apelacji Urzędu Kontroli Skarbowej, jako oskarżyciela, w której zarzucono błędną interpretację art. 113 u.k.s. w związku z przepisami Ordynacji podatkowej oraz błąd w ustaleniach faktycznych, Sąd Okręgowy w W.,



po rozpoznaniu sprawy w drugiej instancji, wyrokiem z dnia 6 stycznia 2000 r. zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy. W kasacji od tego wyroku, wywiezionej przez Urząd Kontroli Skarbowej, podniesiono zarzut obrazy art. 113 u.k.s. przez błędną interpretację art. 21 ustawy - Ordynacja podatkowa, wskazując, że przy prawidłowej interpretacji tego przepisu wypełnione zostają znamiona art. 113 u.k.s., a to daje podstawę do rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Na rozprawie kasacyjnej przed Sądem Najwyższym, na którą autor kasacji, mimo powiadomienia, nie stawiał się, prokurator Prokuratury Krajowej oraz obrońcy oskarżonego wnosili o uznanie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpoznając kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja ta jest oczywiście bezzasadna. Jest bowiem taką również kasacja, która podnosi uchybienie mające w istocie miejsce w postępowaniu, jeżeli w oczywisty sposób nie miało ono charakteru rażącego i nie mogło mieć istotnego wpływu na treść orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., V KKN 314/98, OSNKW 1998, z. 11-12, poz. 60). Z uwagi na specyficzny, karny skarbowy charakter tej sprawy Sąd Najwyższy zrezygnował jednak z możliwości niesporządzania pisemnego uzasadnienia (art. 535 § 2 zd. III k.p.k.), i stąd dalsze rozważania.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy wskazując trafnie, iż aktualnie (w dacie orzekania) naruszenie art. 113 u.k.s. powstaje jedynie przez uprzednie naruszenie przepisów ustawy - Ordynacja podatkowa, wdał się w analizę art. 21 tej ustawy, łącząc w swych wywodach, niestety, niewłaściwie przepisy § 2 i 3 oraz 5 tego przepisu, i nietrafnie wywodząc, że przy deklaracji wskazanej w § 2 art. 21 Ordynacji podatkowej także istotne jest jedynie, aby podane w niej dane były zgodne ze stanem faktycznym, a nie prawnym. Skarżący ma rację podnosząc, że deklaracja wskazana w § 2 i 3 art. 21 Ordynacji podatkowej, do złożenia której zobligowany był oskarżony, łączy się z tzw. samoopodatkowaniem (art. 21 § 1 pkt 1 ustawy), a tym samym musi ona być zgodna także z obowiązującym stanem prawnym, gdy tymczasem deklaracja, o jakiej mowa w § 5 art. 21 Ordynacji podatkowej, wiąże się z potrzebą wydania decyzji podatkowej, od dnia doręczenia której powstaje dopiero zobowiązanie podatkowe, przeto deklaracja ta jest w istocie zeznaniem, czyli wnioskiem podatnika co do istnienia stanu faktycznego podlegającego opodatkowaniu oraz jego rozmiarów. Od razu jednak zauważyć trzeba, że w czasie, w jakim działał oskarżony (1994 r.), obowiązywała nie wspomniana Ordynacja podatkowa z 1997 r., lecz ustawa z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (jedn. tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 ze zm.), i wprawdzie w art. 341 Ordynacji podatkowej wskazano, że ilekroć inne przepisy odwołują się do ustawy o zobowiązaniach podatkowych - a takim był art. 113 § 1 u.k.s. - należy stosować obecnie przepisy działu III Ordynacji, to jednak należało zachowanie oskarżonego ocenić z punktu widzenia ustawy o zobowiązaniach podatkowych, jako tej, która obowiązywała go w 1994 r., a dopiero następnie rozważyć, czy Ordynacja podatkowa wprowadziła zmiany istotne dla tej oceny. Trzeba jednak podnieść, co wskazuje i sam skarżący, że omawianą tu kwestię tak samo normował art. 5 ustawy o zobowiązaniach podatkowych (zob. też F. Prusak: Ustawa o zobowiązaniach podatkowych z komentarzem, Warszawa 1996, s. 63 i n.).

Czy i w jakim stopniu powyższe uchybienie w rozumowaniu sądu mogło mieć wpływ na treść orzeczenia? Otóż, in concreto w żadnym. Rzecz w tym, że po rozważaniach na temat istoty art. 21 Ordynacji podatkowej, Sąd Rejonowy zajął się analizą naruszeń z art. 113 i 99 u.k.s. od strony kwestii umyślności zachowania się sprawcy jako wymogu odpowiedzialności, wywodząc, że brak podstaw do przyjęcia choćby zamiaru ewentualnego po stronie oskarżonego. I to właśnie stało się przyczyną uniewinnienia, a także utrzymania w mocy tego orzeczenia. Sądy obu instancji zgodnie stwierdziły, że działania oskarżonego jako prezesa zarządu spółki były sprzeczne z brzmieniem art. 16 ust. 1 pkt 10 lit. b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, który wyłączał z kosztów uzyskania przychodów wydatki na spłatę zobowiązań z tytułu udzielonych gwarancji i poręczeń, a ich zaliczenie przez spółkę w poczet kosztów pomniejszyło należny podatek, co oznaczało także naruszenie art. 99 u.k.s. Trafnie jednak sądy wskazały, że art. 4 u.k.s. wymagał umyślności zachowania się sprawcy przestępstwa skarbowego, zakładając wprawdzie także odpowiedzialność z winy nieumyślnej, ale tylko wtedy, gdy przepis szczególnie ją przewidywał, a ani art. 113 § 1, ani art. 99 u.k.s. takiej nie zastrzegały. W niniejszej sprawie kwestią rozliczeń podatkowych w spółce zajmowała się księgowa, a także radca prawny i wykwalifikowany biegły rewident. Nigdy nie przekazali oni oskarżonemu jako prezesowi spółki jakichkolwiek swoich wątpliwości co do zaliczania w poczet kosztów uzyskania dochodu wydatków związanych z regulowaniem zobowiązań z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji i dokonywali oraz opiniowali takie zaliczenia jako poprawne. Biegły rewident w umowie ze spółką z dnia 30 grudnia 1994 r. zastrzegał wprawdzie, że badanie sprawozdania nastąpi "w sposób wyrywkowy", ale z wystawionej przez niego opinii za rok 1994 wynika wyraźnie, że badał "faktury, rachunki, noty i polecenia" oraz że rozliczenie "nie budzi zastrzeżeń". Brak było więc w

sprawie jakichkolwiek dowodów, iż oskarżony kiedykolwiek powziął świadomość, iżby możliwe były wątpliwości co do prawidłowości rozliczeń z budżetem i godził się na dokonanie wątpliwego w sferze prawa rozliczenia, a tym samym i na narażenie podatku na uszczuplenie (art. 113 § 1 w zw. z art. 99 § 1 u.k.s.). Wymagana przez przepisy dawnej ustawy karnej skarbowej (art. 4 u.k.s.) - podobnie zresztą, jak i obecnego kodeksu karnego skarbowego (art. 4 § 1 k.k.s.) - jako warunek odpowiedzialności karnej, umyślność zachowania się sprawcy, odnosząca się także do przestępstw i wykroczeń z zakresu obowiązków podatkowych, nie może być - jak to sugeruje autor kasacji - wywodzona z samego faktu zaistnienia znamion strony przedmiotowej danego czynu skarbowego. Nie można jej w żadnym wypadku domniemywać, lecz należy ją udowodnić, choćby na podstawie dowodów pośrednich, w drodze logicznego rozumowania z całokształtu zebranego materiału dowodowego. Niezbędne jest jednak wykazanie na podstawie takiego materiału, że sprawca co najmniej godził się na możliwość popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwa (wykroczenia) skarbowego. Samo powierzenie obowiązków w zakresie rozliczeń podatkowych fachowym osobom trzecim nie znosi odpowiedzialności podatnika w sferze prawa karnego skarbowego, ale pod warunkiem udowodnienia, że miał on jednak świadomość możliwości wadliwego rozliczenia i godził się na ewentualnie niezgodne z przepisami prawa podatkowego rozliczenie. W niniejszej sprawie dowodów w tym zakresie brakowało, co stało się przyczyną uniewinnienia oskarżonego. Autor kasacji w ogóle kwestii tej nie dostrzega, mimo że sąd odwoławczy - a to od jego orzeczenia występuje się z kasacją - także wyraźnie akcentował ten właśnie aspekt sprawy. Skarżący zdaje się uznawać, że strona przedmiotowa czynu przesądza automatycznie o odpowiedzialności karnej skarbowej sprawcy, a tego nie można akceptować. Fakt wadliwego rozliczenia podatkowego może pociągać i pociąga odpowiedzialność finansową sprawcy na gruncie prawa podatkowego, ale nie oznacza to, iżby automatycznie rodziła się wówczas zawsze również odpowiedzialność w sferze prawa karnego skarbowego. Jednym z warunków tej ostatniej jest bowiem, poza spełnieniem znamion przedmiotowych przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, także umyślność (wyjątkowo - nieumyślność) zachowania sprawcy.

Mając to wszystko na uwadze, niniejszą kasację Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną, obciążając kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego Skarb Państwa. Z tych też względów orzeczono jak w postanowieniu.

**W którym miejscu w swoim akcie oskarżenia PSUS udowadnia mi winę, choćby na podstawie dowodów pośrednich?**

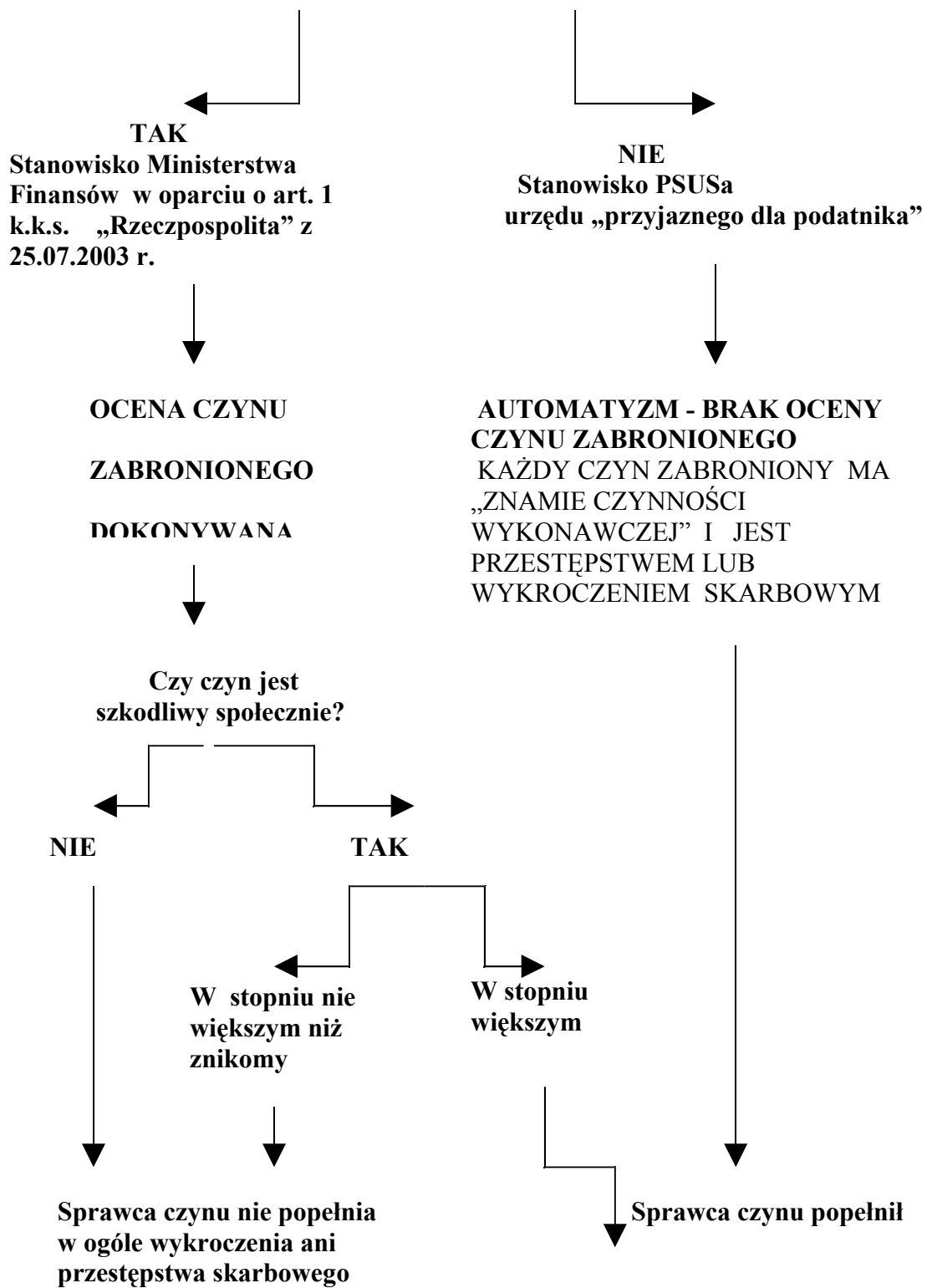
**Gdzie znajduje się logiczne rozumowanie z całokształtu materiału dowodowego, że się co najmniej godziłem na możliwość popełnienia tego konkretnego czynu zabronionego ?**

Sąd Najwyższy podkreśla, iż **zasada domniemania niewinności nakazuje udowodnić podatnikowi w sposób niebudzący wątpliwości**, że ten co najmniej godził się na popełnienie czynu zabronionego jako przestępstwa (post. SN z 23 maja 2002 r., V KKN 426/00, OSNKW z 2002 nr 9 - 10, poz. 81). Organ skarbowy musi zatem wykazać umyślność w popełnieniu przestępstwa skarbowego.(...)

W moim przypadku została naruszona zasada domniemania niewinności, złamana została zasada obiektywizmu. Organ posłużył się domniemaniem winy, oparł się wyłącznie na - jak to nazywa – „znamionach czynności wykonawczej”.

Normą w praktyce karania przez PSUS jest automatyzm i formalizm, którymi zaraził się także Sąd Grodzki w Sosnowcu.

**zasada obiektywizmu w postępowaniu  
przygotawczym - art. 4 k.p.k.,**



Zgodnie z art. 1 § 1 k.k.s. za przestępstwo lub wykroczenie skarbowe odpowiada ten, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy. Musi być on opisany w konkretnym przepisie ustawy. Żaden z nich nie mówi jednak o takich czynach, jak np. nieuzasadnione zaliczenie wydatku do kosztów uzyskania przychodu czy nieterminowe wystąpienie o zwrot VAT. Tymczasem to właśnie takie zdarzenia, polegające na przyjęciu przez podatnika innej kwalifikacji wydatków, wystarczają urzędnikom do stwierdzenia przestępstwa i karania przedsiębiorcy na podstawie k.k.s. Jest to działanie niemające podstaw prawnych. Potwierdził to **Sąd Najwyższy (sygn. V KKN 426/00)**, który stwierdził, że „Fakt wadliwego rozliczenia pociąga odpowiedzialność finansową sprawcy na gruncie prawa podatkowego, ale nie rodzi automatycznie i zawsze odpowiedzialności w sferze prawa karnego skarbowego”. Zresztą k.k.s. mówi wprost, że karze podlega tylko ten podatnik, który uchyla się od opodatkowania, nie składa deklaracji, podaje w niej nieprawdę, a przez to wszystko świadomie uszczupla należności budżetu. Fakty te trzeba jednak sprawdzić, a nie po prostu wybrać sobie „ofiara” i albo ją karać, albo straszyć karami, sugerując złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

### **O tym, że każdy kogo PSUS typuje do odpowiedzialności karnej zmuszony jest do udowadniania nieumyślności**

Akt oskarżenia sporządzony przez PSUS nie zawiera przedstawienia dowodów świadczących o zamiarze popełnienia wykroczenia przez oskarżonego. Posługuje się określeniami i pojęciami spełniającymi rolę swoistych wytrychów językowych typu „zebrany materiał dowodowy uzasadnia”. Można odtworzyć to rozumowania PSUSa.

W praktyce działania PSUSa uznaje się, że profesjonaliści (jakimi są główny księgowy, dyrektor finansowy, prezes spółki, osoba uprawniona do prowadzenia ksiąg rachunkowych, doradca podatkowy itp) nie mogą zasłaniać się nieumyślnością, skoro zawodowo zajmują się finansami i podatkami, a zatem powinni wiedzieć, jak prawidłowo rozliczać deklaracje podatkowe i kiedy je składać. Za tym idzie kolejne uproszczenie polegające na przyjęciu założenia, że osoby rozliczające podatki muszą się „godzić” z możliwością popełnienia wykroczenia lub przestępstwa.

Stwierdzenie tego faktu (tzw. zamiar ewentualny) to dla urzędnika skarbowego prosta droga do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej.

Dlatego w akcie oskarżenia PSUS nie znalazło się uzasadnienie winy i zamiaru popełnienia wykroczenia. **Akt oskarżenia zawiera wyłącznie ustalenie sprawstwa czynu. Brak uzasadnienia oskarżenia, brak wskazania konkretnych przesłanek jakimi kierował się oskarżyciel**

**uniemożliwia mi czynną obronę. Od organów administracji skarbowej można wymagać, co znajduje podstawy w k.p.k starannego uzasadnienia oskarżenia, tymczasem tego wymogu nie spełnia samo ustalenie sprawstwa.**

W pewnym sensie winni są sami oskarżeni, którzy nie starali się wykazywać swojej nieumyślności lecz dążąc do zaniechania ukarania (np. dzięki dobrowolnemu poddaniu się odpowiedzialności) stosunkowo szybko przyznawali się do popełnienia określonego czynu.

Tak wcześniej było w przypadku prezesa spółki PA STONES, i być może w stosunku do dziesiątek innych osób, którym PSUS wymierza sprawiedliwe kary, z automatu, tak jak to kiedyś było za Stalina.

Jeżeli na 1200 deklaracji wysyłanych do urzędu zabraknie jednej deklaracji to nie jest to brakiem staranności lecz zwykłą pomyłką.

W wypadku stwierdzenia braku przepisu sprawca wykroczenia zawinionego nieumyślnie, nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej. Nie popełnia od bowiem wykroczenia, ponieważ. w takim wypadku przepisy nie przewidują odpowiedzialności karnej. Jeżeli nie można udowodnić, że popełnił czyn zawiniony, przypisać mu winy umyślnej w postaci zamiaru bezpośredniego lub zamiaru ewentualnego, a odpowiedni przepis kks nie stanowi, że czynu taki można popełnić także z winy nieumyślnej, to sprawcę należy uniewinnić. Na takie uniewinnienie właśnie liczę jako na potwierdzenie podnoszonych zarzutów:

- PSUS nie zachował w postępowaniu przygotowawczym zasady obiektywizmu co wynika z art. 4 k.p.k., zgodnie z którym organy prowadzące postępowanie karne są zobowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego.
- PSUS przekroczył granice swych uprawnień lub obowiązków. Jego działanie zawierało w sobie cechy społecznego niebezpieczeństwa.
- PSUS zadowolił się ustaleniem sprawstwa a powinien jeszcze wykazać, że czyn był bezprawny, społecznie szkodliwy w stopniu większym niż znikomy oraz zawiniony.
- PSUS nadużył swoich uprawnień na szkodę interesu prywatnego
- PSUS nadużywając prawa próbował wyłudzić pieniądze jako karę za nieudowodnione „wykroczenie
- PSUS nie pracuje dla państwa czy obywateli ale dla samego siebie.

Wydawało mi się, że zasadą podstawową kodeksu karno-skarbowego jest to, że odpowiedzialność karną za przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe popełnione umyślnie ponosi się w każdym przypadku, natomiast za popełnione nieumyślnie tylko wtedy kiedy kodeks o tym stanowi. Liczyłem na to, że nie tylko w Ameryce ale w Polsce też, nawet w Sosnowcu, obywatel ma prawo do obrony w sądzie. Niestety Sąd Grodzki kompletnie zlekceważył to prawo, automatycznie przyjął ustalenia urzędników skarbowych za pewnik. Pozbawił mnie prawa do obrony i ferował zaoczny wyrok jak za czasów UB. Powodem takiego stanu jest także często bierność osób, którym stawiane są zarzuty. W zasadniczej większości przyjmują to, co „proponuje” im finansowy organ dochodzenia. Wyjątkowo tylko decydują się na wykazanie swojej niewinności. Dlatego uznałem, że trzeba się bronić. Wysyłałem maila, pisma wyjaśniające, złożyłem obszerne wyjaśnienia. Gdybym nie trafił na Sąd Grodzki w Sosnowcu to pewnie miałbym jakieś szanse.

Prawo  
UrządNIK opieszwały, ale za to przyjazny  
25.07.2003, AG

## **Ministerstwo Finansów o raporcie NIK dotyczącym funkcjonowania urzędów skarbowych UrządNIK opieszwały, ale za to przyjazny**

### **JAN POROWSKI, DORADCA PODATKOWY Z OŚWIĘCIMIA, WŁAŚCICIEL KILKU BIUR W POŁUDNIOWEJ POLSCE**

Z własnej praktyki wiem, że - w przeciwieństwie do twierdzeń MF - automatyzm w wymierzaniu podatnikom kar za jakikolwiek czyn niedozwolony istnieje, a nawet kwitnie. Jest tak szczególnie wtedy, gdy w grę wchodzi większe kwoty rzekomych uszczupleń. Niemal z założenia odpowiada wówczas również doradca podatkowy, któremu bez specjalnego wyjaśnienia sprawy przypisywana jest wina, także umyślna.

Ta zasada, o której wspomina resort, że urzędy mają być przyjazne podatnikom, w konfrontacji z rzeczywistością wydaje się co najmniej niepoważna. W praktyce bowiem urzędnicy z założenia traktują podatnika jak oszusta. Jednakowo podchodzą do tych, którzy zwyczajnie się pomylili, którzy nie wiedzieli, jak należy postąpić, i do tych, którzy rzeczywiście chcieli oszukać budżet.

W ten sposób kary wymierzane są nawet w sprawach z góry skazanych na niepowodzenie, kiedy podatnik ma niezaprzeczalnie rację. Za takie błędy płacimy potem wszyscy. Urzędnikom często wydaje się, że są to jakieś wirtualne pieniądze. Mówią nawet wprost, że "niesłusznie pobrane kwoty zwróci budżet". Tymczasem to nie żaden budżet, ale wszyscy podatnicy, płacący zarówno VAT, podatek dochodowy od osób prawnych, fizycznych, jak i każdy inny.

**"Główna zasada strategii resortu finansów brzmi: "urzędy przyjazne podatnikom". Mają być one partnerami pomagającymi w realizacji obowiązków podatkowych, a nie ograniczać się do stosowania represji karnej".**

Taka jest odpowiedź MF na nasze pytanie związane z zarzutami NIK, a dotyczące m.in. opieszłości pracy urzędników skarbowych.

W "Rz" 18 lipca pisaliśmy o efektach kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli w kilkudziesięciu urzędach skarbowych w całym kraju. Wynika z niej m.in., iż urzędnicy pracują w ślimaczym tempie, tak że wielu postępowań w ogóle nie zdążą rozpocząć przed upływem okresu przedawnienia.

Ministerstwo uznaje dane wskazane przez kontrolę NIK za nieprawidłowe. Jednocześnie jednak stwierdza, że w skontrolowanych przez Izbę urzędach już podjęto działania, które mają wyeliminować wskazane nieprawidłowości. Niestety, nie wiadomo, jakie konkretnie.

MF skierowało też wytyczne do wszystkich izb skarbowych, wskazując konieczność szybszego rozpoczynania postępowań wyjaśniających i podatkowych wobec tych, których wydatki nie mają pokrycia w ujawnionych źródłach.

Ministerstwo nie zgadza się jednak z tezą NIK, że każde naruszenie prawa podatkowego powinno kończyć się ukaraniem według przepisów kodeksu karnego skarbowego. Według art. 53 § 2 i 3 k.k.s. nie każdy czyn zabroniony jest od razu przestępstwem lub wykroczeniem skarbowym.

Zgodnie z art. 1 k.k.s. odpowiedzialności karnej skarbowej podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zagrożony karą przez ustawę. Musi być to czyn szkodliwy w stopniu większym niż znikomy i zawiniony.

MF podkreśla, że odpowiedzialność karna skarbową, inaczej niż podatkową, opiera się na zasadzie winy. Jest o niej mowa wprost w art. 1 § 3, który stanowi, że jeżeli zachowanie podatnika zostanie uznane za niezawinione, nie można przedstawić mu zarzutu popełnienia wykroczenia czy przestępstwa skarbowego.

W prawie karnym skarbowym nie działa automatyzm powodujący, że jakiegokolwiek naruszenie przepisów podatkowych uznaje się za wykroczenie bądź przestępstwo skarbowe. Dopiero do organów skarbowych należy ustalenie, czy przepisy zostały naruszone z winy podatnika.

MF podkreśla, że k.k.s. ma na celu przede wszystkim ochronę interesu skarbu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Najważniejsze jest, aby uszczerbek spowodowany czynem zabronionym został wyrównany. Dlatego też przewiduje wiele różnych instytucji pozwalających na zaniechanie karania sprawcy. Jedną z nich jest czynny żal, którego skutek to brak możliwości wszczęcia postępowania karnego skarbowego, jeżeli sprawca zawiadomił organa ścigania o popełnieniu czynu niedozwolonego.

Dlatego też, zdaniem MF, stwierdzenie NIK co do liczby spraw, w których nie wszczęto postępowania rzekomo ze względu na opieszałość organów skarbowych, nie odpowiada rzeczywistości.

Odnosząc się do zarzutu Izby dotyczącego dużej liczby sytuacji, w których sprawy się przedawniły, MF zaznacza, że dominowały wśród nich wykroczenia o charakterze formalnym, m.in. takie, które mogły być wcześniej zakończone wydaniem postanowień o odmowie wszczęcia postępowania ze względu na znikomy stopień szkodliwości społecznej lub w postępowaniu mandatowym.

W skierowanym do "Rz" wyjaśnieniu MF zaznacza też, że do innych zarzutów NIK odniesie się dopiero wtedy, gdy uzyska zgodę na udostępnienie materiałów przekazanych specjalnej komisji sejmowej powołanej do zebrania informacji o kontrowersyjnych działaniach, m.in. organów finansowych w stosunku do przedsiębiorców i menedżerów.

**Anna Grabowska**



Sygn. akt: IX K s. 53/08.....

## Protokół posiedzenia

Dnia 8 grudnia 2008r.

Sąd Rejonowy IX Wydział Grodzki w Sosnowcu w składzie:

Przewodniczący : SSR Ewelina Pałgan-Witek

Protokolant: Katarzyna Duczmałowska

rozpoznał sprawę Pawła Leckowskiego.....

oskarżonego z art. 80a i 2kk.....

w przedmiocie wydania wyroku nakazowego

Posiedzenie rozpoczęło o godz. 13:20.....

Na posiedzenie nie stawili się nikt ( posiedzenie bez udziału stron zgodnie z art. 500 § 4 k.p.k. oraz art. 339 § 5 w zw. z § 3 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. )

Ujawniono akta sprawy.

Po sporządzeniu i podpisaniu wyroku nakazowego Przewodniczący ogłosił go publicznie.

Na zarządzenie Przewodniczącego treść wyroku nakazowego udostępniono publicznie poprzez złożenie jego odpisu na okres 7 dni w sekretariacie Wydziału IX Grodzkiego tut. Sądu- zgodnie z art. 418 a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Zakończono o godz. 13:35.....

Przewodniczący:.....

Protokolant:.....

1

KOPIA

Sosnowiec, dn. 02.03.2009r.

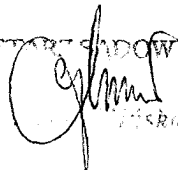
Sygn. akt IX Ks 53/08  
dot. Ds. ----

**Prokuratura Rejonowa**  
**41-200 Sosnowiec**

Sąd Rejonowy w Sosnowcu Wydział IX Grodzki w sprawie z art. 80a§2 kks w zw. z art. 9§3 kks przeciwko **Pawłowi Lechowskiemu** przesyła w załączeniu odpis postanowienia z dnia 24 lutego 2009r. oraz **odpis maila** nadesłany do tut. Wydziału przez ww. Pawła Lechowskiego celem rozważenia, czy nie zostało popełnione przestępstwo z art. 241§1 kk.

Na zarządzenie Sędziego ASR Adama Haberki

SEKRETARZ SĄDOWY



7/3/09

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2009 r.

Sąd Rejonowy w Sosnowcu w Wydziale IX Grodzkim w składzie:  
Przewodnicząca: ASR Adam Haberka  
w sprawie Pawła Lechowskiego  
obwinionego z art. 80a § 2 k.k.s.  
w przedmiocie stwierdzenia niewłaściwości miejscowej  
na podstawie art. 35 § 1 k.p.k., art. 31 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

### postanowił:

stwierdzić swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie jako miejscowo właściwemu.

## UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w Sosnowcu wpłynął akt oskarżenia przeciwko Pawłowi Lechowskiemu obwinionemu o to, że nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu w terminie informacji podsumowującej VAT-UE.

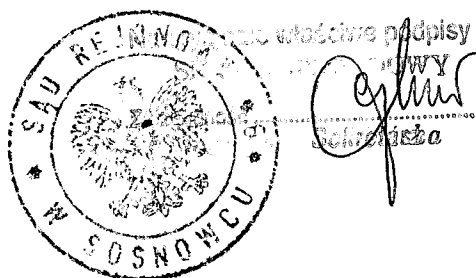
Zgodnie z art. 31 § 1 k.p.k. miejscowo właściwy do rozpoznania sprawy jest Sąd, w którego okręgu popełniono przestępstwo (na mocy art. 113 § 1 k.k.s. powołany przepis stosuje się w postępowaniu prowadzonym na podstawie k.k.s.).

Zgodnie z art. 3 § 1 k.k.s. czyn zabroniony uważa się za popełniony w miejscu, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić.

Poprzez zachowanie należy rozumieć działanie albo zaniechanie.

Obwinionemu zarzucono, że zaniechał czynu w siedzibie podmiotu, na rzecz którego działał lub w siedzibie własnej firmy, zatem w obu przypadkach czynu dokonano w Częstochowie, zatem Sądem właściwym jest Sąd powołany w sentencji niniejszego orzeczenia. Przy czynie w postaci zaniechania trudno mówić o skutku, który nastąpił. Także trudno określić gdzie skutek miałby nastąpić.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.



## POUCZENIE

W terminie 7 dni od daty ogłoszenia niniejszego odpisu strony mają prawo do złożenia zażalenia do Sądu Okręgowego za pośrednictwem tego Sądu

Sekretarz

PIERWSZY ŚLĄSKI  
URZĄD SKARBOWY  
w SOSNOWCU  
ul. Braci Mieroszewskich 97  
41-219 SOSNOWIEC  
(2)

<b>BIURO PODAWCZE</b>	
Sądu Rejonowego w Sosnowcu ul. Kaliska 7	
Wpłynęło	2009-03-06
Nr	.....
Załączn.	.....

Sosnowiec 2009.03.05

Sygn. akt: **SK-P-600-RK. 54/08**

ęczono: \*

zono: \*

nętrznego\*

**Sąd Okręgowy  
w Katowicach**

**za pośrednictwem**

**Sądu Rejonowego**

**Wydział IX Grodzki**

**ul. Kaliska 7**

**41-200 Sosnowiec**

Sygn. Akt. IX Ks 53/08

### ZAŻALENIE

oskarżyciela publicznego - Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu -  
na Postanowienie Sądu Rejonowego w Sosnowcu Wydział IX Grodzki z dnia 24  
lutego 2009 r. **sygn. akt IX Ks 53/08**, doręczone Urzędowi Skarbowemu w dniu 03  
marca 2009r. w sprawie przeciwko **Pawłowi Lechowskiemu**, oskarżonemu  
o wykroczenie skarbowe z art. 80a § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 9 § 3 k.k.s.

Na podstawie art. 425 § 2 Kpk w związku art.113 § 1 k.k.s

**zaskarżam**

powyższe postanowienie w całości

Powołując się na przepisy art. 427 § 2 Kpk i art. 438 pkt.1 Kpk postanowieniu temu

**zarzucam**

obrazę prawa materialnego, a to art. 3 § 1 Kks w związku z art. 113 § 1 Kks

Podnosząc powyższe zarzuty, w oparciu o przepis art. 425 § 2 Kpk oraz art.437 § 1

i § 2 Kpk w związku z art.113 § 1 Kks

**wnoszę o:**

uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości

### UZASADNIENIE

W dniu 31 października 2008r. Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu – finansowy organ postępowania przygotowawczego – wniósł do Sądu Rejonowego w Sosnowcu akt oskarżenia przeciwko Pawłowi Lechowskiemu oskarżonemu o wykroczenie skarbowe z art. 80a § 2 K.k.s. t. j. o niezłożenie w terminie do dnia 25 lipca 2007r. w Pierwszym Śląskim Urzędzie Skarbowym w Sosnowcu informacji podsumowującej VAT- UE za II kw. 2007r.

W dniu 08 grudnia 2008r. Sąd Rejonowy w IX Wydziale Grodzkim wydał wyrok nakazowy, w którym uznał oskarżonego Pawła Lechowskiego za winnego zarzucanego mu czynu.

W dniu 24 lutego 2009r. Sąd Rejonowy Wydział IX Grodzki postanowił stwierdzić swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie jako miejscowo właściwemu.

Zdaniem oskarżyciela, popełnienie powyższego czynu zabronionego nastąpiło poprzez zaniechanie wymaganego działania t.j. złożenia do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu informacji VAT- UE za II kw. 2007r.

Zgodnie natomiast z art. 3 § 1 Kks, czyn zabroniony uważa się za popełniony w miejscu, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. Ponieważ czyn przewidziany w art. 80a § 2 Kks jest wykroczeniem formalnym z zaniechania, przy ustalaniu miejsca popełnienia czynu należy uwzględnić jedynie miejsce, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy. Jednocześnie, nie ma podstaw do zawężenia sposobu rozumienia treści przepisu art. 3 § 1 Kks jedynie do miejsca, w którym sprawca czynu zabronionego ma swoją siedzibę (tak. T. Grzegorzczak, Komentarz od ar. 3 Kks, Kodeks karny skarbowy, Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006). Przeciwnie, nie ulega wątpliwości, iż art. 3 § 1 Kks stanowi odpowiednik art.6 § 2 kk, z pewnymi jedynie modyfikacjami wynikającymi ze

specyfiki przestępstw czy wykroczeń skarbowych. Warto wskazać na akceptowane szeroko w doktrynie stanowisko, iż przepis art. 3 § 1 Kks odpowiada regulacji zawartej w kodeksie karnym, z uwzględnieniem istniejącego tam podziału na działanie i zaniechanie (zob. J. Michalski, Komentarz do kodeksu karnego skarbowego, Warszawa 2006r.; B. Kurzepa, W. Kotowski, Kodeks karny skarbowy, Komentarz, Warszawa 2005r.), z tą różnicą, że w świetle definicji czynu zabronionego (art. 53 § 1 Kks) uwzględnia jeszcze pośrednie rodzaje zachowania się sprawcy. Zamiast wąskiego (tradycyjnego) sformułowania ustawowego *działanie* lub *zaniechanie* pośredniego rodzaju zachowanie się sprawcy.

Przy tak przedstawionej wykładni art. 3 § 1 Kks, stwierdzić należy, iż w przypadku, gdy czyn sprawcy można sklasyfikować jako jedną z tradycyjnych form zachowania (co w niniejszej sprawie sprowadza się do uznania, iż sprawca zaniechał nakazanego działania), rodzi to konieczność ustalenia miejsca popełnienia czynu zabronionego tam, gdzie sprawca nie wykonał czynności, do której był zobowiązany. Skoro zaniechanie należy rozumieć jako brak wymaganej aktywności, czyn taki może być popełniony jedynie w miejscu, gdzie nie doszło do tejże aktywności. Zgodnie natomiast z treścią art. 100 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) podatnicy są obowiązani **składać w urzędzie skarbowym** informacje podsumowujące o dokonanych wewnątrznspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrznspółnotowych dostawach towarów za okresy kwartalne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy. Zatem w omawianej sprawie, miejscem, w którym sprawca zaniechał działania jest siedziba Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu, nie zaś siedziba przedsiębiorcy, znajdująca się na obszarze właściwości Sądu Rejonowego w Częstochowie.

sygn. akt VII Kz 77/09

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2009 r.

**Sąd Okręgowy w Katowicach**, Wydział VII Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Świderek  
Sędziowie SO Witold Dzień  
SR (del) Michał Roszkowski spr.

przy udziale Prokuratora \_\_\_\_\_

Protokolant \_\_\_\_\_

**po rozpoznaniu w sprawie przeciwko Pawłowi Lechowskiemu**

**obwinionemu o wykroczenie z art. 80a § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.**

**na skutek zażalenia Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu na postanowienie Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt IX Ks 53/08**

**w przedmiocie własności**

**na podstawie art. 437 k.p.k., art. 438 k.p.k. oraz art. 449 k.p.k.**

### POSTANAWIA

uwzględnić zażalenie Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu i uchylić zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt IX Ks 53/08 oraz przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Sosnowcu do rozpoznania.

### UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w Sosnowcu wpłynął akt oskarżenia przeciwko Pawłowi Lechowskiemu, w którym zarzucono mu popełnienie wykroczenia z art. 80a § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s..

W dniu 8 grudnia 2008 r. zapadł w Sądzie Rejonowym w Sosnowcu wyrok nakazowy, w którym uznano Pawła Lechowskiego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzono mu karę grzywny. Paweł Lechowski złożył sprzeciw od tego wyroku nakazowego, a następnie, postanowieniem z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt IX Ks 53/08, Sąd Rejonowy w Sosnowcu, na podstawie art. 35 § 1 k.p.k., art. 31 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie jako miejscowo właściwemu. W uzasadnieniu wskazanego postanowienia, Sąd I

instancji podniósł, iż obwinionemu zarzucono, że zaniechał czynu w siedzibie podmiotu, na rzecz którego działał lub w siedzibie własnej firmy, zatem w obu przypadkach czynu dokonano w Częstochowie, co powoduje, że Sądem właściwym jest Sąd powołany w sentencji orzeczenia. Wskazał również Sąd Rejonowy w Sosnowcu w pisemnych motywach postanowienia z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt IX Ks 53/08, iż przy czynie w postaci zaniechania trudno mówić o skutku, który nastąpił, a także trudno określić gdzie skutek miałby nastąpić.

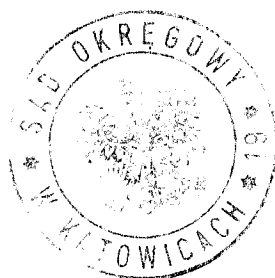
Zażalenie na opisane postanowienie złożył Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu, który, powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 punkt 1 k.p.k. postanowieniu temu zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 3 § 1 k.k.s. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.. Podnosząc ten zarzut, skarżący, w oparciu o przepis art. 425 § 2 k.p.k. oraz art.437 § 1 i § 2 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Okręgowy stwierdził i zważył, co następuje:

Zażalenie Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu jest zasadne i spowodować musiało uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sosnowcu. Dochodząc do takiego wniosku, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, iż stosownie do treści art. 31 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. miejscowo właściwy do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu popełniono przestępstwo. Jednocześnie, z art. 3 § 1 k.k.s. wynika, że czyn zabroniony uważa się za popełniony w miejscu, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. W niniejszej sprawie, jak to słusznie zauważył skarżący, zważywszy, że czyn przewidziany w art. 80a § 2 k.k.s. jest wykroczeniem formalnym z zaniechania, przy ustalaniu miejsca popełnienia czynu należy uwzględnić jedynie miejsce, w którym nastąpiło zachowanie sprawcy. Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż zgodzić się trzeba ze stanowiskiem skarżącego oraz jego uzasadnieniem, iż czyn zarzucony Pawłowi Lechowskiemu w niniejszej sprawie popełniony został w Sosnowcu. Decydujące w tym względzie było to, w jakiej miejscowości obwiniony miał obowiązek zrealizować ciążący na nim obowiązek, którego niewykonanie stanowiło czynność sprawczą zarzuconego mu wykroczenia z art. 80a § 2 k.k.s.. Podnieść należy w tym kontekście, iż z akt sprawy wynika, że Paweł Lechowski był zobligowany dokonać złożenia informacji podsumowującej VAT-UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach



ów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007r. w Pierwszym Śląskim Urzędzie Skarbowym w Sosnowcu. Tak więc sprawca nie złożył wskazanej informacji podsumowującej VAT-UE za II kwartał 2007r. w Sosnowcu, gdyż tam mieścił się właściwy organ, a zatem wspomniana miejscowość winna być uznawana za miejsce popełnienia czynu. Skoro zaś tak, to Sądem właściwym do rozpoznania sprawy Pawła Lechowskiego jest Sąd Rejonowy w Sosnowcu, a nie Sąd Rejonowy w Częstochowie. Sprawia to z kolei, iż zaskarżone postanowienie nie jest słuszne i musiało zostać uchylone, a sprawa przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sosnowcu..



Na oryginale właściwie podpisany  
WYPISANO

Katowice, dnia 24.03.09.

St. Sekr. Wzrost. III (zob. 10-12-2008)

*mp.* Starszy sekretarz sądowy

Marfa Bojar

Sygn. akt. IX Ks 21/09

## PROTOKÓŁ ROZPRAWY GŁÓWNEJ

Dnia 18 czerwca 2009 r.

Sąd Rejonowy w Sosnowcu w Wydziale IX Grodzkim

Sprawa oskarżonego **Pawła Lechowskiego z art. 80a§2 kks w zw. z art. 9§3 kks**

### OBECNI

Przewodniczący: SSR Aleksandra Zapała - Wygaś

Protokolant: Barbara Wyrodek

Prokurator: -

Wywołano sprawę o godz. 9:45

*Rozprawa odbyła się jawnie.*

*Na rozprawę stawili się:*

Oskarżony Paweł Lechowski stawił się;

Za Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w S-cu Wanda Lizurek;

Za Prok. Rej. w S-cu nikt -prawkidłowo zawiadomieni o terminie wokandą;

Strony nie zgłaszają żadnych wniosków przed rozpoczęciem przewodu sądowego.

*Oskarżony podał co do swej osoby (art. 213 kpk):*

Osk. **Paweł Lechowski** legitymujący się Dowodem Osobistym serii AEU 3682445  
Wydanym przez Prezydenta Miasta Częstochowy - Dane po sprawdzeniu jak w a.o.

Wg oświadczenia: nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo, ja pracuję, nie odpowiem na pytanie jakie mam m-cznie dochody, odmawiam również odpowiedzi na pytanie ile osób mam na utrzymaniu. Odpis a/o otrzymałem.

Oskarżony oświadcza iż podtrzymuje wniesiony przez siebie sprzeciw od wyroku nakazowego z dnia 8.12.2008r.

*Protokolant odczytał akt oskarżenia.*

*Oskarżony, uprzedzony o treści art. 175 kpk, na zapytanie Przewodniczącego, czy przyznaje się do zarzucanego mu czynu oraz czy chce złożyć wyjaśnienia podał:*

Zarzut zrozumiałem, nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mi czynu. Oskarżony oświadcza iż chce składać wyjaśnienia.

Ja nie wysłałem tej informacji do Urzędu Skarbowego ponieważ o niej zapomniałem. Nastąpiło przeoczenie tej czynności biura rachunkowego. Firma obsługiwana jest przez biuro rachunkowe Paweł Lachowski. Ja zrobiłem to nieświadomie, nie miałem takiego zamiaru. wręcz przeciwnie moim zamiarem było wysyłanie informacji. Ja przejąłem tą Spółkę w

grudniu 2006 roku . Wtedy zorientowałem się że jedna informacja za trzeci kwartał 2006 roku w ogóle nie została wysłana. Ja tą informację wysłałem do Urzędu Skarbowego z własnej inicjatywy . Ja na ten temat rozmawiałem z prezesem tej firmy, to był błąd poprzedniej księgowej. Ja napisałem pismo do Urzędu Skarbowego z prośbą o nie karanie. Mimo to Urząd ukarał prezesa mandatem w wysokości 800 złotych. Dlatego drugi raz , gdy sam dopuściłem się tego zaniedbania, a prezes również dostał wezwanie do Urzędu w tej sprawie to postanowiłem sam się zgłosić do Urzędu jako sprawca tej sytuacji, tego zaniedbania. Ja wtedy wysłałem mejla do I Śląskiego Urzędu Skarbowego, to było w kwietniu 2008 roku. Ja wysyłam rocznie ok. 1200 deklaracji informacji rocznie do różnych Urzędów Skarbowych. W ogóle nie wysłanie informacji zdarzyło mi się po raz pierwszy. Ja mógłbym dla świętego spokoju zapłacić mandat ale uważam że to byłoby nieuczciwe. W ten sposób Urzędy żerują na obywatelach , którzy dla świętego spokoju poddają się karze chociaż nie czują się winni. To że jestem profesjonalistą nie znaczy że nie mogę popełnić błędu. Ja dostałem również od Urzędu Skarbowego pismo w zw. z tą sprawą i też tam się pomyliłem. Mnie się ta sprawa skojarzyła z tą wcześniejszą sprawą z 2006 roku. Dlatego wyjaśniałem wtedy że nie byłem zatrudniony do prowadzenia spraw tej spółki i nie wiem na temat nie złożenia tego oświadczenia przez spółkę. To wszystko co ja mam do powiedzenia.

Na mocy Art. 389§1 k.p.k. w zw. z art. 113 kks odczytano wyjaśnienia oskarżonego k. 42-45.

**Po odczytaniu:** tak wyjaśniałem, co podtrzymuję jako zgodne z prawdą. Ja o nie wysłanej informacji dowiedziałem się w momencie gdy prezes został już wezwany do Urzędu Skarbowego, prezes przysłał mi faxem do wezwanie i ja wtedy dowiedziałem się o co chodzi. Ja wysyłanie tych informacji zaznaczam sobie w swoich kontrolkach. Tam mam zaznaczone wszystkie wysyłanie podatki i informacje. Informacje wewnątrz wspólnotowe zależą od przeprowadzanych danych kwartalnych transakcji. Ja te poszczególne transakcje nanosiłem do tej kontrolki. Ja zazaczyłem tylko w kontrolce że trzeba wysłać wat za czerwiec a nie było zaznaczone że trzeba wysłać informacje. Ja nie sprawdziłem wcześniejszych m-cy z tego kwartału gdy sprawdzałem inne firmy w stosunku do których również musiałem wysłać taką informację.

Na pytanie oskarżyciela publicznego:

Ja otrzymałem pismo od Urzędu Skarbowego wzywające do złożenia tej informacji to umknęło mi to iż chodzi o tą deklarację za drugi kwartał 2007 roku i myślałem że chodzi o tą deklarację za 2006r. Ja gdy wysyłałem informację napisałem tylko o drugim kwartale i nie podałem roku.

Oskarżony podtrzymuje wniosek dowodowy złożony w dniu 29 maja 2009r. o przesłuchanie prezesa firmy na okoliczność zamiarów oskarżonego.

Oskarżyciel sprzeciwia się dopuszczeniu dowodu z uwagi na to że nie ma żadnego znaczenia dla prowadzonego postępowania.

W tym miejscu oskarżyciel dołącza do akt pismo z dnia 10.10.2007r. wysłane do oskarżonego dot. wezwania do złożenia informacji o wewnątrz wspólnotowych transakcjach za drugi kwartał 2007 roku.

MF

**Sąd postanowił:**

Na mocy art.170par 1 pkt 2 kpk w zw. z art.113 kks nie uwzględnić wniosku oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka prezesa firmy albowiem okoliczność na którą ma być powołany świadek nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

**Sąd postanowił:**

1. celem kontynuowania postępowania dowodowego rozprawę odroczyć do dnia **27 sierpnia 2009r., godz.14:10, sala 39** - co obecnym ogłoszono zobowiązując do osobistego stawiennictwa bez odrębnego wezwania;
2. o terminie zawiadomić Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu – **stawiennictwo obowiązkowe.**

Zakończono o godz.10:40

Przewodniczący:



Protokolant:





**WYROK  
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 31 sierpnia 2009r.

**Sąd Rejonowy w Sosnowcu w IX Wydziale Grodzkim** w składzie :

Przewodniczący: SSR Aleksandra Zapała – Wygaś

Protokolant : Barbara Wyrodek

W obecności oskarżyciela:-----

po rozpoznaniu dnia 18 czerwca 2009 r., 27 sierpnia 2009 r., i 31 sierpnia 2009 r., sprawy:

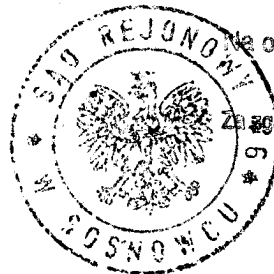
Pawła Lechowskiego (Lechowski)  
syna Jana i Jadwigi  
ur. 5 stycznia 1963r. w Częstochowie

oskarżonego o to , że :

w Sosnowcu w terminie do dnia 25 lipca 2007 r., będąc Pełnomocnikiem Spółki z. o.o. „Pa Stones Polska” z/s w Częstochowie, przy ul. Równoległej 76/80 – podatnika podatku od towarów i usług, zajmując się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi tej osoby prawnej, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust 1 ustawy z dnia 11 marca 20-04 r., o podatku od towarów i usług ( Dz.U. Nr 54, poz.535 z późn. zm.), nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu informacji podsumowującej VAT –UE o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 r.,

to jest o wykroczenie skarbowe z art. 80 a § 2 k.k.s przy zastosowaniu art. 9 § 3 k.k.s,

- 1) uznaje oskarżonego Pawła Lechowskiego za winnego zarzucanego mu , a opisanego wyżej czynu , wyczerpującego znamiona wykroczenia skarbowego z art. 80a § 2 k.k.s w zw. z art. 9 § 3 k.k.s i za to na mocy art. 80 a § 2 k.k.s w zw. z art. 48 § 1 i 4 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;
- 2) na mocy art. 113§1 k.k.s w zw. z art. 627 k.p.k. i art.3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.o opłatach w sprawach karnych o opłatach w sprawach karnych ( t.j. Dz.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państw koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 80 ( osiemdziesiąt ) złotych i wydatki w wysokości 90 (dziewięćdziesiąt) złotych.



W oryginale właściwe podpisy

Za zgodność .....  
Barbara Wyrodek

Sekretarz

## UZASADNIENIE

Sąd na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny.

Paweł Lechowski jest od grudnia 2006 roku pełnomocnikiem spółki z o.o. „Pa Stones Polska” w Częstochowie. Do obowiązków oskarżonego w ramach udzielonego mu pełnomocnictwa należało:

- podpisywanie i składanie deklaracji podatkowych, oraz innych druków urzędowych,
- udzielanie informacji związanych z prowadzoną działalnością w zakresie i czasie obowiązywania umowy o prowadzenie księgi podatkowej,
- reprezentowanie mocodawcy we wszelkich postępowaniach prowadzonych przez organy podatkowe.

Pełnomocnictwo obejmowało w szczególności:

- występowanie z wnioskami do organów skarbowych o udzielanie indywidualnych danych zawartych w dokumentacji podatkowej i stanowiących zgodnie z Ordynacją Podatkową tajemnice skarbową np. o wysokości wpłaconych zaliczek,
- składanie i podpisywanie zgłoszeń identyfikacyjnych, rejestracyjnych i aktualizacyjnych stosownie do przepisów właściwych ustaw,
- składania i podpisywania wniosków i odbierania zaświadczeń wystawianych przez organy podatkowe, oraz uzyskiwanie od tych organów ustnych informacji dotyczących podatnika.

Oskarżony zajmował się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarczymi szczególności finansowymi spółki z o.o. „Pa Stones Polska”.

Gdy oskarżony w grudniu 2006 roku zaczął zajmować się sprawami finansowymi spółki zorientował się, że informacja podsumowująca VAT –UE o dokonanych wewnątrz wspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za trzeci kwartał 2006 roku nie została przesłana do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu. Wtedy, gdy oskarżony się zorientował o zaistnieniu takiej sytuacji to wysłał z własnej inicjatywy taką informację do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego. Wówczas Paweł Lechowski napisał pismo do Urzędu Skarbowego w Sosnowcu o niekaranie prezesa firmy, ale prezes został ukarany mandatem w wysokości 800 złotych.

Oskarżony w 2007 roku nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu informacji podsumowującej VAT –UE o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach towarów i wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za drugi kwartał 2007 roku. Taką informację oskarżony miał obowiązek złożyć do dnia 25 lipca 2007 roku.

10 Października 2007 roku zostało wysłane do oskarżonego Pawła Lechowskiego pismo od Naczelnika Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu wzywające go do złożenia w terminie 7 dni od doręczenia pisma pisemnego wyjaśnienia w sprawie przyczyn niezłożenia za okres drugiego kwartału 2007 roku informacji podsumowującej o dokonanych wewnątrzwspólnotowych dostawach/nabyciach towarów –formularz VAT –UE. Wezwanie to w zasadzie oskarżony pozostawił bez odpowiedzi. Wysłał jedynie do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu odręcznie sporządzoną informację, z której wynikało, że niezłożeniu informacji podsumowującej VAT -UE za okres drugiego kwartału, go nie dotyczy,

ponieważ pracę dla firmy „Pa Stones Sp. z o.o.” rozpoczął 18 grudnia 2006 roku i nadmieniał, że urząd był o tym poinformowany. Natomiast w samym piśmie oskarżony nie wskazał roku. Oskarżony udzielił tylko tej jednej odpowiedzi związanej z nieudzieleniem informacji dotyczącej nie złożenia informacji podsumowującej VAT –UE za II kwartał 2007 roku. W dniu 27 marca 2008 roku oskarżony przesłał do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu informację, iż nie było jego zamiarem nieterminowe złożenie deklaracji VAT –UE za II kwartał 2007 roku. Pismo zostało wysłane już po tym jak firma została wezwana do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w związku z niezłożeniem VAT u –UE za II kwartał 2007 roku i tym samym popełnieniu czynu z art. 80 a§2k.k.s. Następnie został wysłany przez Pawła Lechowskiego do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w związku z kolejnym wezwaniem email z informacją, że deklaracja VAT –UE za II kwartał 2007 roku firmy „Pa Stones Polska sp. z o.o.” została przesłana 27 marca 2008 roku.

Oskarżony Paweł Lechowski nie był uprzednio karany sądownie.

Powyższe ustalenia poczyniono w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego Pawła Lechowskiego ( k – 42-45, 171-172), oraz pozostałe ujawnione w sprawie dowody.

Oskarżony Paweł Lechowski na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył obszerne wyjaśnienia. Na rozprawie w dniu 18 czerwca 2009 roku również nie przyznał się do winy. Wyjaśnił, że umowę z „Pa Stones Polska Sp. z o.o.” zawarł 18 grudnia 2006 roku. Sporządzał informację wewnątrzspółnotowe za IV kwartał 2006 r., za I kwartał 2007 r., za III kwartał 2007 r., za IV kwartał 2007 r., za II kwartał 2008 r. Informacje te złożone były w terminie. Ponadto złożył informacje za III kwartał 2006 r., ponieważ zorientował się po przejęciu księgowości, że ta informacja nie została wysłana w terminie do 25 października 2006 r. Dodał, że wysłał wtedy także pismo do Naczelnika Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu, w którym wyjaśnił powody opóźnienia w złożeniu informacji. Wówczas mandatem został ukarany prezes spółki. Wyjaśnił, że deklarację za II kwartał 2007 r., wysłał z opóźnieniem 26 marca 2008 r. wraz z pismem, iż nie było z jego strony zamiarem nieterminowe złożenie deklaracji. Na rozprawie dodał, że nie wysłał tej informacji, ponieważ o niej zapomniał. Ponadto oskarżony dodał, że rocznie przesyła do Urzędów Skarbowych około 1200 różnych deklaracji i może zdarzyć się nieumyślna wpadka polegająca na nie wysłaniu takiej informacji. W dniu 8 kwietnia 2008 r., wysłał emaila do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu, w którym wyjaśnił, że jest odpowiedzialny za sporządzanie i wysyłanie deklaracji. Wyjaśnił, że otrzymał pismo z Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu wzywające go do złożenia tej informacji jednak umknęło mu, iż chodzi o deklarację za II kwartał 2007 r., i myślał, że chodzi o deklarację za 2006r. Oskarżony podkreślił składając swoje wyjaśnienia, że każdy ma prawo do popełnienia pomyłki i błędu i że w jego przypadku nie wysłanie w terminie informacji za II kwartał 2007 r., było wypadkiem przy pracy. Dodał, iż przyznaje się do nieterminowego wysłania informacji za II kwartał 2007 r., jednocześnie twierdząc, że nie było to jego zamiarem.

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego Sąd uznał, że w części wiarygodne. Oskarżony złożył zeznania zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym odmiennie jedynie oceniając swoje postępowanie. Oskarżony przyznał, że faktycznie nie wysłał w terminie do 25 lipca 2007 r., do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego deklaracji VAT-UE za II kwartał 2007 r. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie zanegował faktu nie wysłania informacji w terminie. Oskarżony odmiennie ocenia swoje postępowanie tłumacząc, iż się po prostu pomylił i zapomniał o przesłaniu deklaracji. Sąd uznał dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego, że nie zachował należytej staranności przy zajmowaniu się tą konkretną sprawą i nie przeczytał skierowanego do niego pisma przez Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu. Nie jest możliwe, aby oskarżony nie zrozumiał treści pisma. Potwierdził, iż otrzymał pismo wzywające go do złożenia wyjaśnień odnośnie nie złożenia w terminie informacji dotyczącej VAT – UE. Potwierdził również, że dopiero po wezwaniu przez Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy w Sosnowcu z dnia 14 marca 2008 r., spółki „Pa Stones

Polska Sp. z o.o.” Wysłał do Urzędu emaila z informacją o przesłaniu informacji w dniu 27 marca 2008r Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, iż nie wysłanie informacji było tylko wypadkiem przy pracy, albowiem oskarżony złożył tę informację dopiero 27 marca 2008 r. Ponadto oskarżony nie przeczytał nawet skierowanego do niego pisma z Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu, co zdaniem Sądu stanowi rażące zaniedbanie jego obowiązków.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd zważył, co następuje. Okoliczności zdarzeń i ustalony wyżej stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości. W tym zakresie jednoznaczna i decydująca była przede wszystkim dokumentacja zgromadzona w sprawie dla potrzeb niniejszego postępowania przez Pierwszy Śląski Urząd Skarbowy, oraz wyjaśnienia samego oskarżonego, który nie negował samego faktu nie złożenia w terminie informacji dotyczącej VAT- UE.

Decydująca w niniejszej sprawie była ocena prawna zaistniałej sytuacji i zachowania oskarżonego pod kątem inkryminowanego czynu z art. 80 a § 2 k.k.s.

Zgodnie z art. 100 ust 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., o podatku od towarów i usług, podatnicy dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów zarejestrowani, jako podatnicy VAT –UE są obowiązani składać w urzędzie skarbowym informację podsumowującą o dokonanych wewnątrzwspólnotowych dostawach towarów za okresy kwartalne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu:

- wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów – w przypadku informacji podsumowujących dotyczących wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów,
- wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów – w przypadku informacji podsumowujących dotyczących wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów.

Spółka „Pa Stones Polska ”Sp. z o.o. była płatnikiem podatku VAT –UE i za II kwartał 2007 r., informacja podsumowująca o dokonanych wewnątrzwspólnotowych nabyciach i dostawach towarów informacja VAT –UE nie została złożona w terminie. W tym okresie pełnomocnikiem spółki i osobą faktycznie zajmującą się sprawami gospodarczymi a w szczególności finansowymi spółki był oskarżony Paweł Lechowski.

Znamię czynności wykonawczej przestępstwa skarbowego z art. 80a § 2 k.k.s. realizuje się przez samo nie złożenie w terminie właściwemu organowi wymaganej informacji podsumowującej.

Faktem jest, że informacja podsumowująca nie została złożona w terminie. Ponadto należy zauważyć, że oskarżony otrzymał sygnał o nie przesłaniu informacji już w piśmie skierowanym do niego w dniu 10 października, 2007r. Pismo sformułowane było jasno i jego treść nie budzi żadnych wątpliwości wynika z niego, wprost, iż chodzi o II kwartał 2007r. Zdaniem Sądu oskarżony nie przeczytał pisma i tym samym nie dochował należytej staranności przy wykonywaniu swoich obowiązków. Nie ulega wątpliwości, że dla profesjonalisty treść pisma nie budziłaby żadnych wątpliwości. Biorąc pod uwagę odpowiedź oskarżonego jej charakter ( odręcznie napisana informacja bez podania żadnych szczegółów czy to dotyczących tej konkretnej sytuacji czy też tej z 2006 r.) to oskarżony nie przeczytał skierowanego do niego z Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego pisma. Powyższa informację oskarżony złożył dopiero w marcu 2008 r., gdy dowiedział się o przesłaniu wezwania z urzędu skarbowego na adres spółki. Zdaniem Sądu oskarżony nie zachował odrobiny staranności w niniejszej sprawie.

Przepis art. 80 a § 2k.k.s uznaje już tylko za wykroczenie skarbowe niezłożenie, wbrew obowiązkowi, właściwemu organowi, informacji w terminie. Penalizowane jest tu zarówno nieterminowe złożenie informacji, jak i niezłożenie jej we właściwym organie, czyli złożenie w niewłaściwym urzędzie skarbowym w czasie prowadzącym do nieterminowości przedłożenia we właściwym urzędzie.

Oskarżony niewątpliwie miał pełną świadomość ciężących na nim obowiązków, gdyż zajmuje się profesjonalnie prowadzeniem spraw finansowych.



Mając na uwadze wszystkie naprowadzone wyżej okoliczności Sąd uznał, iż zebrany materiał dowodowy i jego analiza prawna jednoznacznie wskazuje na fakt popełnienia przez oskarżonego wykroczenia skarbowego z art. 80 a § 2 k.k.s. Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Sąd uznał wobec tego, iż oskarżony Paweł Lechowski swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 80 a § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., albowiem zajmując się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarczymi w szczególności finansowymi spółki „Pa Stones Polska” Sp. z o.o. płatnika podatku VAT, –UE, pomimo obowiązku nie złożył w wymaganym terminie do dnia 25 lipca 2007 r., informacji podsumowującej VAT – UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007 r.

Ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd dokonał przede wszystkim o wskazania zamieszczone w dyspozycji art. 53 § 7 k.k.s. Przy ocenie tej bierze się pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze sposób oraz okoliczności popełnienia wykroczenia oraz zachowanie się oskarżonego.

Przypisując oskarżonemu winę za wykroczenie skarbowe z art. 80 a § 2 k.k.s. Sąd wymierzył Pawłowi Lechowskiemu w oparciu o art. 80 a § 2 k.k.s. karę grzywny w wysokości osmiuset złotych. W doktrynie prezentowany jest pogląd, by w wyroku po rozpoznaniu sprawy w związku ze złożeniem sprzeciwu orzekać surowsze konsekwencje karne jedynie wówczas, gdy w toku przewodu sądowego ujawnione zostały nowe, istotne okoliczności obciążające, wykraczające poza materiały, które stanowiły podstawę wyroku nakazowego. Decydując się na taki wymiar kary grzywny Sąd miał na uwadze dyrektywy wynikające z art. 12 § 2 k.k.s. oraz art. 13 § 1 k.k.s. Sąd przy ustalaniu wysokości grzywny kierował się przesłankami określonymi w art. 48 § 1 i 4 k.k.s.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę grzywny wziął pod uwagę sytuację finansową oskarżonego i jego możliwości zarobkowe.

O kosztach orzeczono po myśli przytoczonych w pkt 2 sentencji wyroku przepisów, obciążając nimi oskarżonego.



Na oryginale właściwe podpisy

Barbara Wrodecz

Za zgodność

Sekretarz

## POUCZENIE

**W terminie 14 dni od daty  
otrzymania niniejszego odpisu  
służy prawo do złożenia  
apelacji do Sadu Okręgowego  
z pośrednictwem tut. Sadu**

Częstochowa, 26.10.2009 r.

Paweł Lechowski  
Ul. Średnia 11  
42-221 Częstochowa

Do Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
za pośrednictwem  
Sądu Rejonowego w Sosnowcu Wydział Grodzki

Sygn akt: IX Ks 21/09

Apelacja od wyroku z dnia 31 sierpnia 2009 r. wydanego przez Sąd Grodzki  
w Sosnowcu

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżam powyższy wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucam obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 1 par. 3 k.k.s. w związku z art. 4 § 3 k.k.s., poprzez błędne przyjęcie iż oskarżony Paweł Lechowski swoim zachowaniem wyczerpał znamiona popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 80 a par. 2 k.k.s., a nie jak należało przyjąć, iż zachowanie oskarżonego, było, pierwszym zapomnieniem obowiązku informacyjnego, co podlega zwyczajowo pouczeniu.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucam rażąco niewspółmierność kary wynikłą z użycia przez Sąd pierwszej instancji szablonu treściowego uzasadnienia oceny społecznej szkodliwości czynu sugerującą nawet uszczuplenie należności publicznoprawnej w sprawie, nie dotyczącej uszczuplenia należności publicznoprawnej

Ponadto podtrzymuje zarzut o skierowaniu aktu oskarżenia do niewłaściwego miejscowo sądu grodzkiego. Jak wynika z akt sprawy oskarżony jest przedsiębiorcą uprawnionym do usługowego prowadzenia ksiąg, który odpowiada za popełniony błąd. **Miejsce popełnienia wykroczenia to miejsce prowadzenia działalności gospodarczej przez oskarżonego.**

Powołując się na powyższe wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku i o uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu czynu.

Sąd pierwszej instancji nie uzasadnił w czym właściwie upatruje wysoką szkodliwość społeczną czynu polegającego na tym, że pierwszy raz Pawłowi Lechowskiemu zdarzyło się zapomnieć o wysłaniu informacji podsumowującej za II kwartał 2007 r., która była czwartą z rzędu informacją sporządzoną i wysłaną do tego organu podatkowego. Tzw. informacja podsumowująca, jest dokumentem składanym organom skarbowym, informującym go o wielkości obrotów dokonanych przez podatnika VAT z firmami unijnymi. Informacja ta nie wiąże się z powstaniem zobowiązania podatkowego i nie ma wpływu na wysokość tego zobowiązania. W tym konkretnym przypadku nie miała wpływu na finanse publiczne.

Sąd *meriti* nie poczynił jakichkolwiek rozważań w zakresie oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przypisanego ostatecznie skazanemu oraz z tymi jego twierdzeniami, w których wskazuje na popełniony, jego zdaniem, przez ten sąd błąd, polegający na stawianiu znaku równości między stopniem winy i stopniem szkodliwości społecznej, sugerując wręcz

nachodzenie na siebie - w motywach orzeczenia Sądu pierwszej instancji - tych dwóch odrębnych przecięż kwestii w sytuacji, gdy stopień winy nie wchodzi do katalogu okoliczności decydujących o stopniu szkodliwości społecznej czynu, z powołaniem się na dotyczące tego zagadnienia orzecznictwo.

Co więcej, wskazany fragment uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji przekonuje, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej sąd, wprowadzając to w sposób enumeratywny, odniósł się do wymienionych w art. 53 § 7 k.k.s przesłanek uwzględnianych przy określaniu stopnia tej szkodliwości takich jak rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności oraz zachowanie sprawcy w istocie nie dokonał żadnej takiej oceny lecz **wstawił szablon treściowy** uzasadnienia pochodzący z art. 53 § 7 k.k.s. **robiąc to mechanicznie i bez zrozumienia** rozpatrywanej sprawy, na co wskazuje użycie słów: wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej - w sprawie, nie dotyczącej uszczuplenia należności publicznoprawnej.

Rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 1 § 2 k.k.s i art. 53 § 1 k.k.s w zw. z art. 80 a § 2 k.k.s, polegające na niezasadnym przyjęciu, wbrew prawidłowo ustalonym okolicznościom przedmiotowym i podmiotowym, że zachowanie Pawła Lechowskiego było czynem nacechowanym społeczną szkodliwością, mimo że prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości prowadzi do wniosku, iż jest on znikomy. W wyroku z dnia 25 stycznia 2000 r. WKN 45/99 Sąd Najwyższy uznał, że nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, który pozbawiony jest cechy społecznej szkodliwości. Tego rodzaju wypadek w postępowaniu karnym należy potraktować analogicznie jak wystąpienie okoliczności określonej w art. 17 par. 1 pkt 2 k.p.k. tj. że „sprawca nie popełnia przestępstwa”. Stopień ujemnej zawartości czynu, który warunkuje karalność nie zależy od osoby sprawcy. Wynika to z posłużenia się przez ustawodawcę pojęciem społecznej szkodliwości czynu w odróżnieniu od pojęcia społecznie niebezpiecznego czynu (Kodeks karny, Roman Góral, Warszawa 2005, str. 14).

Sąd pierwszej instancji bezzasadnie przyjął, iż oskarżony Paweł Lechowski miał zamiar popełnienia wykroczenia polegającego na nie złożeniu informacji podsumowującej za II kwartał 2007 r. Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest niesporny. Oskarżony przyznał się do popełnienia błędu. Błędna jest zaś prawno-karna ocena zachowania oskarżonego dokonana przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd pierwszej instancji raz twierdzi, że oskarżony nie przeczytał pisma - na które jak dalej pisze udzielił odpowiedzi, innym razem, że nie jest możliwe niezrozumienie treści pisma (nieprzeczytanego?), ale nie wyjaśnia dlaczego można nie zrozumieć treści pisma urzędowego - chociaż to przecież organ PSUS brał pod uwagę, że może nastąpić brak zrozumienia, o który kwartał chodzi - dlatego w następnym piśmie - wezwaniu z 11.04.2008 r. wyraźnie zaznaczył, że **sprawa nie dotyczy 2006 r. Sąd pierwszej instancji błędnie przywiązuje wagę do kwestii zrozumienia tego pisma, tak jakby miało to wpływ na samo popełnienie czynu zaniechania.** Co więcej z poprzedniej sprawy karno-skarbowej w tej firmie wynikała następująca kolejność zdarzeń:

1. księgowa nie wysyła deklaracji terminie
2. oskarżony wysyła zaległą deklarację
3. organ podatkowy wysyła pismo wzywające do złożenia wyjaśnień
4. oskarżony wysyła pismo z wyjaśnieniami (pismo z 10.05.2007 r)
5. organ wszczyna postępowanie karno-skarbowe

**Jak widać złożenie informacji po terminie ale bez wezwania, następnie przeczytanie i zrozumienie wezwania z urzędu oraz przesłanie wyjaśnienia nie zapobiegło wszczęciu postępowania karno-skarbowego i ukaraniu prezesa.** Dla organu podatkowego wysłanie pisma o wyjaśnienie jest każdorazowo pierwszą czynnością z automatu karania kks.

Zwracam uwagę na to, czego nie dostrzegł Sąd pierwszej instancji – oskarżony sam się zgłosił do organu podatkowego i przyznał do błędu. Wściekłość urzędników skarbowych wywołało to, że wymknęła im się łatwa zdobycz w postaci obcokrajowca, prezesa spółki i na dodatek „recydywisty”.

Z wyjaśnień oskarżonego wynika jednoznacznie, że informacja nie została wysłana przez zwykłe przeoczenie. Sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę, że Paweł Lechowski, złożył z własnej woli taką informację za III kwartał 2006 r. wraz z wyjaśnieniami, na które nie otrzymał odpowiedzi. Chyba, że za odpowiedź organu podatkowego uznać to, że zamiast osoby zajmującej się księgowością podatnika został wtedy ukarany niewinny człowiek. Oskarżony, który wykrył i naprawił poprzednie przeoczenie sam taki błąd popełnił. NOBODY IS PERFECT. Należało przyjąć, iż zachowanie oskarżonego, było, pierwszym zapomnieniem obowiązku informacyjnego, co podlega zwyczajowo pouczeniu.

**W realiach tej sprawy nie można mówić o tym, iż oskarżony w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem zmierzał bezpośrednio do jego dokonania.**

Incydentalność tego zdarzenia jest oczywista. Niestety Sąd pierwszej instancji odmówił przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka obrony, a przecież wyjaśnienie tych okoliczności służyło ustaleniu faktów istotnych z punktu widzenia prawa.

Zgadzam się ze stwierdzeniem Sądu pierwszej instancji, że **oskarżony nie zachował staranności czyli zgodnie z dyspozycją art. 4 § 3 k.k.s. czyn popełniony został nieumyślnie.** W k.k.s. występuje tylko kilka typów czynów zabronionych, które można popełnić nieumyślnie, art. 80 a § 2 do nich nie należy. **Bez jakiegokolwiek uzasadnienia Sąd pierwszej instancji przypisał mi umyślność, chociaż w istocie stwierdził brak staranności kodeksowo taką umyślność wykluczający - art. 4 § 3 k.k.s. Błędna jest zatem prawnokarna ocena zachowania oskarżonego dokonana przez Sąd pierwszej instancji.** Warunkiem ponoszenia odpowiedzialności za czyn określany przez kodeks karny skarbowy jako wykroczenie lub przestępstwo skarbowe jest istnienie po stronie sprawcy winy przypisanej w chwili czynu. Samo zatem naruszenie przepisów nie wystarczy. Jeśli przedsiębiorca nie składa na czas informacji podatkowej, nie oznacza to jeszcze, że jest winny. Mogły bowiem nastąpić pewne okoliczności, które spowodują, że nie można będzie przypisać mu winy. Tym samym nie powinien za swoje przewinienie ponieść odpowiedzialności. Art. 1 k.k.s. mówi wyraźnie, że nie popełnia przestępstwa lub wykroczenia skarbowego sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Winę podatnikowi trzeba jednak udowodnić. Nie można z góry zakładać, że w każdym przypadku przedsiębiorca, który nie wypełnia pewnych obowiązków, jest winny. Na konieczność udowodnienia winy uwagę zwracają również sądy. Przykładowo **Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 maja 2002 r. (V KKN 426/00)** stwierdził, że winy nie można domniemywać: „Należy ją udowodnić, choćby na podstawie dowodów pośrednich, w drodze logicznego rozumowania z całokształtu zebranego materiału dowodowego. Niezbędne jest jednak wykazanie na podstawie takiego materiału, że sprawca co najmniej godził się na możliwość popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwa (wykroczenia) skarbowego”. Wyjątkowo, gdy z istoty wykroczenia wynika tylko umyślność działania, można odstąpić od wyraźnego jej wskazania. Tak będzie np. w sytuacji kradzieży albo przywłaszczenia (art. 119 § 1 k.w.), gdyż tego rodzaju czyny immanentnie związane są z umyślnością zachowania. Jednakże już w wypadku zniszczenia cudzej rzeczy (art. 124 § 1 k.w.), skoro można tego dokonać również nieumyślnie, zaś wykroczeniem jest tylko czyn umyślny, to w opisie czynu

należy wskazać, że sprawca umyślnie dokonał zniszczenia. Sposób popełnienia czynu odnosi się również do form stadialnych i zjawiskowych wykroczenia. Należy je wskazać w opisie czynu, gdy ustawa przewiduje taką odpowiedzialność, a sprawca usiłował popełnić wykroczenie albo popełnił je w formie zjawiskowej podżegania lub pomocnictwa (art. 11 § 1 – 4 oraz art. 12 - 14 k.w.). Natomiast okoliczności popełnienia czynu odnoszą się do znamion strony przedmiotowej wykroczenia. Można zatem zrozumieć sąd pierwszej instancji, który na co dzień zajmuje się pospolitymi wykroczeniami i przez to na grunt spraw karno-skarbowych przenosi proste (uproszczone) rozumienie winy umyślnej z kodeksu wykroczeń.

**Lekceważenie dowodów winy jest w sądowym postępowaniu karno-skarbowym poważnym błędem proceduralnym i przynosi bardzo negatywne społeczne konsekwencje. Sąd zarzuca oskarżonemu niestaranność, ale jak nazwać sytuację, kiedy w protokole rozprawy głównej z dnia 27 sierpnia 2009 r. z mowy końcowej oskarżonego zanotowano tylko tyle: „wnosi o uniewinnienie”.**

Polskie prawo karne skarbowe ma chronić finanse publiczne, a więc źródła dochodów budżetu państwa i samorządu terytorialnego. Znowelizowana ustawa z 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy, w odróżnieniu od poprzednio obowiązujących przepisów, podporządkowała orzekanie w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe sądom. Oznacza to, że w każdym procesie o przestępstwo czy wykroczenie skarbowe skazanie musi być poprzedzone wyczerpującym postępowaniem przygotowawczym i udowodnieniem winy. Nie wolno zapominać, że postępowanie karne skarbowe, tak jak każde inne postępowanie karne, opiera się na pewnych nienaruszalnych zasadach. Praktyka wzbudza jednak wiele zastrzeżeń. Niezmienne pozostają natomiast ogólne zasady dotyczące kryterium winy. Aby mówić o popełnieniu przestępstwa skarbowego, konieczne jest udowodnienie sprawcy winy. Przepisy karne skarbowe przewidują jednolitą koncepcję sprawstwa zarówno co do przestępstw, jak i co do wykroczeń skarbowych. Oprócz sprawstwa prostego, współsprawstwa oraz sprawstwa kierowniczego, kodeks wprowadził specyficzną instytucję, zgodnie z którą za przestępstwa lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej. Oznacza to, że katalog osób mogących popełnić przestępstwo skarbowe może być bardzo rozbudowany. I już na tym etapie pojawia się pierwsza trudność i obowiązek dla organu postępowania przygotowawczego, a mianowicie prawidłowe ustalenie sprawcy czynu zabronionego. Niepokoi automatyzm uznawania za tę osobę bądź to członka zarządu, bądź innej osoby, która złożyła swój podpis pod deklaracją podatkową.

**Sprawa Pawła Lechowskiego ujawniła opinii publicznej, że na straży formalizmów ustaw podatkowych stoi ten sam mechanizm skarbowo-sądowej inkwizycji w myśl zasady: karać kogo się da.**

Przestępstwo lub wykroczenie skarbowe można popełnić umyślnie, a także nieumyślnie, ale tylko gdy kodeks tak stanowi. Zasadą karalności jest zatem w znakomitej większości przypadków opisanych w kodeksie umyślność. Czyn zabroniony popełniany jest umyślnie, jeżeli sprawca ma taki zamiar, to jest chce go popełnić albo, przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. Samo niewykonanie lub naruszenie przepisu prawa podatkowego nie stanowi bowiem przestępstwa ani wykroczenia skarbowego. **Kodeks karno-skarbowy nie oczekuje braku błędów.** Mylenie się jest oznaką człowieczeństwa. Nie można traktować kodeksu karnego skarbowego jako zbioru kar nakładanych automatycznie na każdego, kto nawet nieświadomie czy przez nieprawidłową, a jednocześnie niezawinioną interpretację naruszy przepisy prawa. Przepisy kodeksu, jako przepisy karne, powinny być stosowane ze szczególną dbałością o zbadanie okoliczności faktycznych. W odróżnieniu od postępowania podatkowego, w którym podatnik powinien dostarczać organowi dowody na swoje uprawnienia, w postępowaniu karnym skarbowym to organ powinien udowodnić

popęlnienie przestępstwa, a nie podatnik swoją niewinność. Należy zwrócić szczególną uwagę na sposób prowadzenia postępowania przygotowawczego. Nie znajdują oparcia w kodeksie przypadki automatycznego uznawania i zakładania, że skoro naruszony został przepis materialnego prawa podatkowego, to wina sprawcy została udowodniona. Nawet jeśli zatem oskarżony podatnik naruszył przepisy, to gdy zabraknie winy, nie może dojść do skazania. Niniejsza sprawa pokazuje, że aparat skarbowy PSUS, działając w oparciu o przepisy kodeksu karno-skarbowego urąga zasadom demokratycznego państwa prawa. Problemem jest także praktyka sądów karnych, bo tam kwestia winy także nie jest przedmiotem pogłębionej analizy. To z kolei utwierdza finansowy organ dochodzenia, że wina z punktu widzenia odpowiedzialności jest kwestią nieistotną. Powodem takiego stanu jest także bierność osób, którym stawiane są zarzuty. W zasadniczej większości przyjmują to, co „proponuje” im finansowy organ dochodzenia. Wyjątkowo tylko decydują się na wykazanie swojej niewinności.

Sygn. akt VII Ka 847/09



## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2009 r.

Sąd Okręgowy w Katowicach VII Wydział Karny

w składzie:

**Przewodniczący** SSO Beata Świderek

**Sędziowie** SO Michał Niedopytalski

SR (del) Michał Roszkowski (spr.)

**Protokolant** Małgorzata Guminiak

przy udziale przedstawiciela Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego  
w Sosnowcu Wandy Lizurek

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2009 r.

sprawy Pawła Lechowskiego (Lechowski) ur. 05.01.1963r. w Częstochowie  
syna Jana i Jadwigi

oskarżonego z art. 80 a § 2 k.k.s. przy zast. art. 9 § 3 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu

z dnia 31 sierpnia 2009 r. sygn. akt IX Ks 21/09

na mocy art. 437, 438, 449, 456 k.p.k.

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Sosnowcu do  
ponownego rozpoznania.



Na oryginale właściwe podpisy  
**WYPISANO**

Katowice, dnia 27.01.2010

Kier. Sekr. Wydz. VII Karnego Odwoławczego

Starszy Sekretarz

Helena Małosiak

## UZASADNIENIE

Paweł Lechowski oskarżony został o to, że w Sosnowcu w terminie do dnia 25 lipca 2007r., będąc pełnomocnikiem Spółki z o.o. „Pa Stones Polska” z/s w Częstochowie, przy ulicy Równoległej 76/80 – podatnika podatku od towarów i usług, zajmując się na podstawie umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz faktycznie sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi tej osoby prawnej, pomimo prawnie określonego obowiązku wynikającego z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r., o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54, poz. 535 z późn. zm.) nie złożył do Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu informacji podsumowującej VAT – UE o dokonanych wewnątrzspółnotowych nabyciach towarów i wewnątrzspółnotowych dostawach towarów za II kwartał 2007r., to jest o wykroczenie skarbowe z art. 80 a § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 9 § 3 k.k.s..

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2009r., sygn. akt IX Ks 21/09, Sąd Rejonowy w Sosnowcu uznał oskarżonego Pawła Lechowskiego za winnego zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia skarbowego z art. 80 a § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 80 a § 2 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1 i 4 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 800 zł. Ponadto Sąd Rejonowy w Sosnowcu, na mocy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 80 zł i wydatki w wysokości 90 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Paweł Lechowski, który zaskarżył wyrok w całości i powołując się na treść przepisu art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 1 § 3 k.k.s. w związku z art. 4 § 3 k.k.s. poprzez błędne przyjęcie, iż swoim zachowaniem wyczerpał znamiona popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 80 a § 2 k.k.s., a nie jak należało przyjąć, iż zachowanie oskarżonego było pierwszym zapomnieniem obowiązku informacyjnego, co podlega zwyczajowo pouczeniu. Ponadto skarżący zarzucił rażącą niewspółmierność kary wynikłą z użycia przez Sąd I instancji szablonu treściowego uzasadnienia oceny społecznej szkodliwości czynu sugerującej nawet uszczuplenie należności publicznoprawnej w sprawie, nie



dotyczącej uszczuplenia należności publicznoprawnej. Oskarżony podniósł także, iż Sąd I instancji bez jakiegokolwiek uzasadnienia przypisał mu umyślność, chociaż w istocie stwierdził brak staranności kodeksowo taką umyślność wykluczający.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od stawianego mu czynu.

Sąd Odwoławczy stwierdził i zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego Pawła Lechowskiego okazała się o tyle uzasadniona, że jej wniesienie spowodować musiało uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sosnowcu.

Dochodząc do wskazanego wyżej wniosku, Sąd Okręgowy uznał, iż na obecnym etapie postępowania sądowego, na plan pierwszy wysuwa się kwestia związana z obrazą przez Sąd meriti przepisu art. 424 k.p.k., polegającą na niewłaściwym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Uwzględnił Sąd Odwoławczy w tym kontekście, iż zgodnie z art. 424 § 1 k.p.k., stosowanym w niniejszej sprawie odpowiednio na mocy art. 113 § 1 k.k.s., pisemne motywy wyroku powinny zawierać wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Stosowanie zaś do treści § 2 art. 424 k.p.k. pisemne uzasadnienie wyroku powinno przytaczać okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających, uwzględnieniu powództwa cywilnego oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. Analiza sporządzonego przez Sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje tymczasem, że Sąd Rejonowy w Sosnowcu nie poczynił wyczerpujących rozważań odnośnie znamion strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu wykroczenia i nie wskazał, na jakiej podstawie uznał, iż Paweł Lechowski działał umyślnie. Podnieść w tym kontekście należy, iż zgodnie z art. 4 § 1 k.k.s. przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe można popełnić umyślnie, a nieumyślnie tylko wówczas, jeżeli kodeks tak stanowi. Zarzucone przy tym oskarżonemu wykroczenie skarbowe z art. 80 a § 2 k.k.s. nie należy do tych wykroczeń skarbowych, które można popełnić nieumyślnie, co sprawia, że warunkiem przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 80 a § 2 k.k.s. było stwierdzenie po jego stronie umyślności. Oczywistym obowiązkiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu było w związku z tym (zwłaszcza przy uwzględnieniu argumentów powołanych w

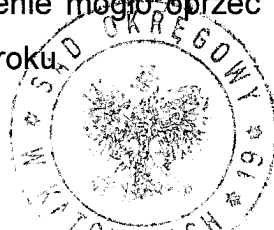
toku procesu przez oskarżonego) szczegółowe wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego uznał, iż Paweł Lechowski miał zamiar popełnienia czynu, to jest chciał go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godził (art. 4 § 2 k.k.s). Obowiązkiem temu Sąd I instancji w żaden zaś sposób nie uczynił zadość, bowiem na podstawie lektury pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia nie sposób stwierdzić jakie fakty i okoliczności zadecydowały o uznaniu, iż oskarżony działał umyślnie (z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wysnuć można wręcz wniosek, iż Sąd meriti skłaniał się do uznania, iż Paweł Lechowski nie zachował należytej staranności). Sprawia to, że nie jest możliwa kontrola zasadności postępowania Sądu meriti w tym zakresie. Podnieść należy dodatkowo w tym miejscu, iż decyzja Sądu I instancji zawarta w postanowieniu wydanym na rozprawie w dniu 18 czerwca 2009r. o oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka – jak to ujął Sąd Rejonowy w Sosnowcu – prezesa firmy (choć Paweł Lechowski wnosił o przesłuchanie vice prezesa PA STONES POLSKA (por. k. 161) naruszyła przepis art. 170 § 1 punkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Oskarżony poprzez ten dowód chciał bowiem zweryfikować okoliczności dotyczące winy i uzyskać – jak to ujął – alibi w kwestii zamiaru i jego stosunku psychicznego do czynu. Zmierzał więc Paweł Lechowski do wykazania, iż nie działał umyślnie. Okoliczność ta ma zaś w realiach niniejszej sprawy bardzo istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. W razie bowiem udowodnienia, że brak było po stronie oskarżonego umyślności należałoby wydać wyrok uniewinniający. Tak więc teza dowodowa wynikająca z wniosku dowodowego oskarżonego miała ścisły związek ze sprawą. Nie można zatem zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu wskazanego wyżej postanowienia, iż okoliczności wskazane przez oskarżonego we wniosku dowodowym nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Opisane uchybienie – naruszenie normy art. 170 § 1 punkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. – mogło mieć bez wątpienia wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i dlatego samo przez się spowodować musiało uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sosnowcu.

Niezależnie od powyższego, podnieść należy, że pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia nie pozwalają stwierdzić, jakie konkretnie okoliczności występujące w rozstrzyganej sprawie legły u podstaw dokonanej przez Sąd I instancji oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Powołał

bowiem jedynie Sąd meriti enumeratywnie okoliczności wymienione w art. 53 § 7 k.k.s.. Poza „przepisaniem” wskazanych w powołanym przepisie przesłanek oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł ich do realiów niniejszej sprawy, wobec czego w istocie nie dokonał nadającej się do weryfikacji oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu.

Wskazane i opisane wyżej uchybienia związane z uzasadnieniem wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 31 sierpnia 2009r., sygn. akt IX Ks 21/09, naruszają przepis art. 424 k.p.k. oraz czynią niemożliwym przeprowadzenie pełnej i obiektywnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, co daje podstawę do stwierdzenia, że mogły mieć istotny wpływ na treść wyroku. Wskazać w tym miejscu trzeba, iż „wyrok uchylający się spod kontroli z tego względu, iż wady jego uzasadnienia uniemożliwiły dokonanie merytorycznej oceny, musi być uchylony, a sprawa przekazana Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Odmienna praktyka byłaby sprzeczna z istotą apelacji i treścią art. 436 k.p.k., który upoważnia Sąd odwoławczy do uwzględnienia tego rodzaju uchybień procesowych z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów z racji stwierdzonych błędów i uchybień jest przedwczesne lub bezprzedmiotowe” (cyt. z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2006 r. II AKa 448/05, Prok. i Pr. 2006/7-8/35).

Mając na względzie przeprowadzone rozważania i stwierdzone uchybienia oraz uznając, że rozpoznanie sprawy w omówionym wyżej zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż zaskarżony wyrok należy uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, w trakcie którego Sąd ten powtórzy postępowanie dowodowe i uzupełni je w sposób wynikający z poczynionych wyżej uwag, a w razie ujawnienia się takiej potrzeby przeprowadzi inne jeszcze, nie wspomniane, dowody. Następnie, Sąd Rejonowy w Sosnowcu w sposób wnikliwy przeanalizuje i oceni zgromadzony materiał dowodowy oraz podejmie dogłębną prawnokarną ocenę ustalonego zachowania oskarżonego i w wyniku tych czynności wyda rozstrzygnięcie, które, w razie złożenia stosownego wniosku, winno zostać w sposób właściwy i w pełni odpowiadający normie art. 424 k.p.k. uzasadnione, tak by orzeczenie i jego uzasadnienie mogło oprzeć się ewentualnej krytyce w przypadku ponownego zaskarżenia wyroku.



Na oryginale właściwe podpisy

**W Y P I S A N O**

Katowice, dnia 27.01.2010 Starszy Sekretarz  
Kier. Sekr. Wydz. VII Karnego Odwoławczego Helena Matusiak